

FASIL 1 DEXTER

Nehrin karşı sahilindeki Jersey Palisades üzerinde ışıqlandırılmış muazzam bir saat, kışın soluk dolunay ışığını gölgede bırakacak şekilde parlıyordu. Saatin görünüşü, ölecek olan adama yabancı değildi. Tarih ve biyografide mufassal olarak okumuştı ve bu saat, Roven'deki bir meydana ismini veren Grosse Horloge'u düşünmesine sebep oluyordu. Hudson nehrinin karşı sahilinde, Mad Hatter'in inşa ettirdiği saatin, Jan Qark'm bir odun yığını üzerinde yakıldığı meydana bulunan saatten çok daha büyük olduğunu tahayyül ederdi.

Adamın, büyük ve aydınlık saatin, tiktakları ile hayatının son dakikalarını alıp götürdüğünü bilmediği şüphesizdi. Arkasındaki gölgelerin içinde, katil, altı metre kadar gerisinde hafif adımlarla yürüyordu.

Saat kadranının ışıkları, karanlık nehrin üzerinde pırıltılarla oynuyor, akıcı bir kadife üzerinde duran dilimlere ayrılmış küçük elmas parçacıklarını andırıyordu. Saatin yelkovanı titreyecek sonra sarsılarak ileriye doğru bir hamle yapacak, ve geceden, adamın hayatından, ebediyetten bir dakika kaybolmuş olacaktı. Büyük ok, yukarıdan aşağıya, 12 den 6'ya doğru hareket ediyordu. Kumlar gittikçe azalıyordu.

Kolun, sarsılarak ileriye doğru yaptığı her harekette, ışıklar bir kelimeyi aydınlatıyordu:

Dakikalar hep böyle geçecekti.

Adamın yürüdüğü ve katilin takip ettiği cadde, Manhatan'da az bulunan ağaçlıklı yollardan biriydi. Bu cadde üzerindeki evler, demir ve beton yerine tahta ve tuğladan inşa edil

misti. Brood way'den başlar ve nehiri yüksekten gören bir tepede sona ererdi. Bu tepenin tam zirvesinde bir şato vardı.

Üzerinde, ilk asırlarda inşa edilmiş küçük evlerin bulunduğu bu sessiz caddenin sonu veya tepesi, küçük kuleleri, mazgalı siperleri ve nöbetçi kuleleri bulunan bir ortaçağ şatosu için acaip bir yerdi. Frank Tocci, «Manhattan'ın Mad Hatter'i» bu şatoyu kendisine mesken olarak inşa ettirmişti. Şimdi boş bulunuyordu. Tocci, kendisine milyonlar kazandıran, nehri'nin öbür sahilindeki saati, kendisine reklâm olsun diye yaptırmıştı.

Şatonun eteklerine serpilmiş olan küçük evlerin hemen hepsi birbirine benziyordu. Bu evler karanlıkta, semayı gölgeleyen ortaçağın yıkıntı kütleleri yanında, derebey arazisindeki köle evleriyle karıştırılabilirdi. Fakat bunlar köle kulübeleri değildi. Rahat ve orta halli yapılarıydı. Ön cepheleri, Teddy Roosevelt devrinde, pek süslü olarak biraz fazlaca dekora edilmiş

ii. Büyük saatin yelkovanı titriyerek gece yarısına yarım ;ııl kaldığını gösterirken, küçük evlerin pencereleri, gecenin bu vaktinde cadde her ne kadar karanlık ve ürperticiyse de, sıcak ve davetkâr bir tarzda ışıldıyordu.

ölecek olan adam, ufak tefek ve kavî görünümlü bir insandı. Her ne kadar yavaş yürümekte ise de adımları kesin ve maksatlıydı. Üzerinde, depo edilmiş bir enerji ve zaptedilen bir dirilik havası vardı. Bu adam, New York Polis Teşkilâtından tekaüt olmuş Teğmen Philip Linton'du. Senelerinin çoğunu teşhis bürosunda geçirdiği otuzbeş senelik bir hizmetten sonra teşkilâttan tekaüt olarak ayrılmıştı. Zamanında, insan elinin parmak uçlarındaki hiçbir zaman birbirine benzemeyen tabîî oyuklar olan helezonların, kemerlerin ve ilmiklerin hususî şekillerini inceliyenler tarafından, hatırı sayılır parmak izi mütehasıslarından birisi olarak kabul edilirdi.

Linton'un ehli vukuf olarak şahadeti, ondokuz canının elektrik sandalyasma gitmesine yardım etmişti.

Linton, yüksek şatonun tam karşısına düşen, tepedeki kü

çük evinin demir bahçe kapısını açtı. Bahçenin kısa yolunu geçerek verandanın üç basamaklı merdivenlerini çıktı, ölecek olan adam, anahtarını alışkın olduğu kilitte son defa olarak döndürdü ve evine girdi.

Katil, gölgelere sinerek geri çekildi ve yaşlı, kuru ağaçların altında bekledi.

Nehrin karşı sahilindeki saatin yelkovanı sarsıldı:

Tik.

Sonra ileriye doğru bir hamle yaptı:

Tak.

Şuanda, evine girmiş olan adamın çok az ve kıymetli dakikaları kalmıştı. Katil, demir bahçe kapısını açmak üzereydi.

Küçük evin holündeki gece lâmbası yanıyordu. Holde duran ayaklı elbise askısının gölgesi, lâmba ışığının loş aydınlığında, duvarın üzerine bir darağacı gibi aksediyordu.. Sağdaki oturma odasında küçük bir masa abajuru yakılmıştı. Linton, Pat'm henüz evde olmadığını düşündü. Torunu bu gece, genç bir dedektif olan Allan Walters ile beraber dışarı çıkmıştı ve ona söyleyeceği mühim bir şeyi vardı. Muhtemelen, bu yaşta bir genç kızın söylemesi lâzım gelen en mühim bir şeydi. Genç Walters, Pat'a aşıktı. Onu çok fazla seviyordu. Bu gecenin, her ikisi için de uzun bir gece olması kadar tabii bir şey olamazdı.

Linton, şapkasını ve paltosunu portmantoya astı. Pat, bu portmantonun çok kötü görüldüğünü ve elbiselerini holde bulunan dolaba asmasının iyi olacağını söylerdi. Fakat bu dolap, kendisine ait olan parmak izi aletleriyle tıklım tıklım doluydu. Umumiyetle Pat'ı çok fazla şımartırdı. Eski deri kanepeyi Kuruluş Ordusuna vermesine ve oturma odasının duvarlarını gri renge boyatmasına ve kendisine ait olan Sir Francis Galton, Sir William Herschel, Dr. Henry Faulds, Çavuş William Favrot ve diğer idantite ilminde öncü olanların resimlerini indirip onların yerlerine güzel ve muhteşem yağlı boya kabartma tablolar asmasına ses çıkarmamıştı. Fakat böyle de olsa portman

to yine yerinde kalmıştı. Her zaman olduğu yerdeydi. Hayatta, Paftan başka akrabası kalmamıştı. Karısı seneler evvel ölmüş ve tek oğlu, yani Pat'ın babası, vazife esnasında öldürülmüş ve şehitlik madalyasını almıştı.

Hâlâ, iyi arkadaşları vardı. Onların bir çoğu halen teşkil ttaydı. Sonra hepsinden en iyi arkadaşı olan dostu Dab, vardı. J. Dabney Ashton, Broodway'in eski artistlerindendi. Boş zamanlarının çoğunu santran  oynamak ve bilmece halletmekle geçirirdi. Linton, can sıkıntısı ile parmaklarını şaklattı. Artık yaşlanıyor olmalıydı. Gezintiye çıktığı zaman, Dab'ın mektubunu postalamayı unutmuştu. Artık, mektubu göndereceğine yarın sabah erkenden ona telefon edebilirdi, Dab, erken kalkmaktan hoşlanmazdı.

Linton, oturma odasına girmek üzereyken fikrini değiştirerek tekrar hole döndü. Evi rahatsız edecek bir tarzda sıcak buldu. Kadınlar evleri daima çok sıcak isterler ve hattâ sıhhatli bir kız olan Pat bile sıcağı severdi. Linton, termostata bir göz atarak ayarla oynadı. Ceketini ve yeleğini çıkartarak portmantoda asılan palto ve şapkasının yanına astı. Demir bir bahçe kapısının kapandığını işitmiş olduğunu zannetti. Muhtemelen bir komşusunun bahçe kapısı olmalıydı.

Oturma odasına girdi ve ışıkları yaktı.  zerine parmak izi sambolleri çizilmiş olan 10x15 cm. eb'adındaki kartlar, Pat'ın yeni kahve masasının üzerine yayılmıştı. Onların üzerinde de, Dab'e yazmış olduğu mektup zarfı, adresi yazılmış ve pullanmış olarak duruyordu. Bir saniye için tekrar dışarı çıkarak mektubu postalamayı düşündü. Eğer böyle yapmış olsaydı, hayatını kurtarması belki mümkün olacaktı. Fakat mektupların, köşede bulunan posta kutusundan alınmış olması ihtimali bulunduğun düşünerek bu fikrinden vazgeçti. Yarın bir telefonla ayni işi görebilirdi. İhtiyar Dab'i vaktinden evvel uyardırmak düşüncesi, oldukça hoşuna gidiyordu.

Linton, Pat gelmeden buraları temizlemem lâzım, diye düşündü. şayet yeni masasının üstünü böyle dağınık görürse

ne demezdi ki? Ertesi akşam, Kadınlar Yurt Kulübünde yapacağı bir konuşma.da projeksiyon makinesinde kullanacağı kartları ayırmıştı. Parmak izlerinin basit görünüşlerinin izahında projesiyonun büyük faydası oluyordu. Bilmeceler, ihtiyar Dab'i nasıl teshir ediyorsa, parmak izi sembolleri de halkı teshir ediyordu. Teşkilâtın tekaüt olmasından beri Linton'un başlıca hedefi idantite ilmini umuma ait bir duruma sokmaktı. Memleketin bütün halkının parmak izlerinin alınmış olması ve bunların merkezi bir teşkilâtta sınıflandırılarak dosyalanması lâzım geldiğine inanıyordu. Böyle bir tasarının sağlayacağı faydalar çok olmakla beraber Linton'un tasarısına muhalefet edenler pek çoktu. Böyle bir hususun cinayetleri önleyici bir hareket olması bir tarafa, böyle bir sistem demek, artık teşhis edilmemiş bir ölüm, yaralama, hafızasını kaybetmiş bir maktul olmayacak demektir. Fakat Liberal unsurlar — Linton, bunlara radikâr derdi — bunun , bir polis devleti için atılacak ilk adım olduğunu ileri sürerek teklifine muhalefet etmişlerdi. Patronlarının ekseriya sabıkalı olduğu kuvvetli işçi sendikaları, bu teşebbüsü komite kongresinde baltalamışlardı.

Linton bir ses işitti. Bu ses, çok hafif ve ürkütücü değildi. Oldukça yumuşak, şingırdar gibi bir gürültüydü Verandaya açılan uzun pencereye doğru döndü. Pencere mandalını hemen yakınından cam parçalanmıştı. Eldivenli bir el mandalı kaldırmak üzereydi.

Linton'un sağ eli, gayri ihtiyari senelerden beri taşımadığı tabancasının evvelce asıldığı sol koltuk altına doğru gitti.

Uzun pencere açıldı.

Philip Linton, kaatilin karşısında durdu ve onu hemen tanıdı.

— Sen, ha? dedi.

Sesinde hiç bir korku emaresi yoktu. Sadece hayret ediyordu. Bu adamın, kendisini öldürmek istiyeceğini hiç düşünmemişti.

Acil durumlarda olduğu gibi Linton büyük bir sükûnetle düşünabiliyordu. Tabancanın 45 lik olduğunu gördü. Mermisinin büyük bir delik açacağını biliyordu. Kurşunun şiddetiyle ayaklarının yerden kesileceğı şüphesizdi. Katil, kendisinden ancak üç metre kadar uzakta duruyordu. Mantıken bu kadar yakın bir mesafeden isabet ettirememesi imkânsızdı.

Katil, işini biliyordu. Zaman kaybetmedi. Konuşmadı bile. Sadece, titremiyen bir elle silâhını doğrulttu ve dikkatle nişan aldı.

Linton, karın nahiyesine nişan alıyor, diye düşündü. Añcaba neden? Benden bu kadar mı nefret ediyor? Negret ettilğini hiç bilmiyordum. Şayet kurşun karın nahiyesinden geçerse ölmek biraz uzun sürer, kanama çok olur ve ölüm ıstıraplıdır.

Eldivenli parmağın tetiğı çekişini seyretti.

Patlama sesi odayı doldurdu. Bu müthiş göröl tüyü şmı gırdayan küçücük ve mânâsız bir ses takip etti. Patlamanın odada yaptığı yankı Pat'm şömine üzerinde duran küçük cam biblolarından birisini yere düşürmüştü.

Henüz ses kaybolmadan, Linton, kurşunun çarpmasıyle evvelce durduğu yerden iki adım geride yerde yatıyordu. Oñ tuz seneden fazla bir zaman evvel, henüz acemi bir polisten Yorkville'de devriye gezdiği zamanı düşündü. O zamanlar' polislerin midelerine kafasıyle vurmaktan zevk alan Butter Billy diye anılan manyak bir kabadayı vardı. O günlerde polislerin çoğı göbekliydi. Linton, şahsen zayıf olmakla beraber, Butter Billy kendisine de diğerlerine olduğu gibi aynı şekilde hareket etmişti. Bir gün, ara sokaklardan birinden Linton'un üzerine hücum etmişti. Kurşunun ağır darbesi ile Butter Billy'nin sert kafa darbesi tamamen aynıydı. İlkin hiçbir acısı yoktu. Sadece nefes alamamaktan doğan boş bir his vardı. Fakat acının geleceğini ve tahammül edilmez bir şekilde olacağını biliyordu.

Ani bir şokun hasıl ettiği sis Linton'un gözlerinden kayñ

bolmadan evvel katil gitmişti. Camı kırık olan uzun pencere kapalıydı.

Linton, sol eliyle karnını tuttu. Tahmin ettiği gibi çok fazla kan fışkırıyordu. İstirap çekerek yaşaması için muhtemelen on dakikası vardı. Yerinden kalkmaya teşebbüs etse ümit ettiği bu kısa hayatı da oldukça azalacaktı.

Korkunç sancısı her ne kadar başlamışsa da, Linton zihninin tamamen açık olduğuna memnun oldu. Hakikati biliyor ve olduğu gibi kabul ediyordu. Fakat hâlâ bir polisti ve yapacağı bir iş vardı. Mahkûm etmesi lâzım gelen bir cani daha mevcuttu. Şüphesiz silâh sesinin duyulması ihtimali vardı. Bu takdirde katil, onu teşhis etmek için yaşayacak olan birisi tarafından görülmüş olabilirdi. Veya birisi, kaatilin ismini fısıldayabilmesi için zamanında yetişebilirdi. Şatonun yaşlı bekçisi Grosz belki şu anda devriyesini tamamlıyor olabilir. Veyahut Bellinger, devriye gezen polis, belki de tabancanın patladığı anda evin önünden geçiyor olabilirdi. Fakat bu istisnai hallerin hiç birisine ümit bağlayamazdı. Evi, tepenin tam üstündeydi ve batı kesiminde hiç komşusu yoktu. Diğer komşusu Ferrise'ler kayak sporuna hevesliydiler ve kış sporları için Bear Dağındaydılar. İhtiyar Gorscz, zavallı bir bekçiydi ve umumiyetle sarhoş gezerdi. Linton, akşam gezmesi esnasında polis Bellinger'e tesadüf etmişti.

Netice itibariyle, fazla bir gürültünün bu caddede çok fazla nazarı dikkati çekmeyeceğini biliyordu. Broodway'dan gelen arabalar köprüye yaklaştıkları zaman umumiyetle ekiz zoz patlatırlardı.

Linton," kendisini güvenilmez ümitlerle aldatamazdı. Çok az bir zamanı vardı, ilk akla gelen şey, kaatilin ismini yazmaktı. Bu düşünce ile sağ eli göğüs cebine doğru kalktığı zaman, Linton, bunun da ümitsiz olduğunu biliyordu. Kalemleri yeleğinin cebindeydi ve yeleği de holdeki portmantoda asılıydı. Hole kadar gidebilmesi imkânsızdı. Bir zamanlar oturma odasında bir yazı masası bulunurdu. Fakat Pat, oda

yı yeniden dekore ettiği zaman bu masayı hole yerleştirmişti. Telefon da yazı makinasının üzerinde duruyordu. Uzanabileceği yegâne yer hemen başının üzerinde bulunan kahve masasıydı. Elimin altında ne varsa onu kullanması gerekiyordu. Acısı yarasının üzerine kaynar su dökülmüşçesine ifrat bir derecede artarken sol eli ile karnını tutuyor ve yattığı yerde düşünüyordu.

— Evet, dedi. Evet. Zannedersem yapabilirim.

Yüksek sesle konuşmuş olduğunu zannetmekle beraber bundan pek emin değildi.

Yapacağı bütün iş, üzerlerine parmak izi sembolleri çizilmiş kartlarla ve J. Dabney Ashton adına yazılmış postalanmış miya unutulmuş mektupla çalışmaktan ibaretti. Sağ elini uzatarak, el yordamı ile masanın üzerini beceriksizce araştırdı ve kartları ayırıp tetkik etmek için karıştıırken gözleri bulandı ve ilk defa olarak korkunun mânâsını anladı. Görüşümü kaybetmemeliyim, diye düşündü. Yapacağım işi tamamlamadan kendimi kaybetmemeliyim.

Kısa bir zaman sonra gözlerindeki bulanıklık kayboldu ve kartları net olarak görebildi. Onları karıştıırken kendini zaptedemiyerek acaip bir tarzda güldü. Zihninden bir düşünce geçmiş ve kendisini neş'elendirmişti. «Ceset, tek başına iskambil oynuyordu.» Dostu ihtiyar Dab bunu beğenecekti.

Nihayet bir kart seçti ve yüzü yukarı gelmek üzere yere koydu. Kartın üstündeki sembole bir isim vererek kendi kendine mırıldandı:

— Basit bir «Arch» iyi bir iş görecektir.

Sonra, üstünde sade bir «Loop şekli olan bir kart buldu ve onu da diğerinin yanına yerleştirdi. Şimdi bir mesafe bırakması lâzımdı. Bu çok mühim, diye düşündü. Mesafeyi unutmamalıyım. Gözlerinin önünde siyah noktacıklar uçuşuyordu ve üçüncü kart için bir karar vermekte zorluk çekti. **Hatâ** yapmamalıyım, diye düşündü. İhtiyar Dab'in muhakkak anla-

ması lâzımdı. Üzerine bir «Whorl» çizilmiş üçüncü bir kart seçti ve ikinci kart ile üçüncü kartın arasında muayyen bir mesafe bıraktığına kâni olduktan sonra onu da yere koydu.

Kendi kendine mırıldandı:

— Şimdi ona esas durumu vermiş oldum. Basit bir «Arch», «Loop ve «Whorl». Gerisi pek kolay olmayacak sanırım.

Şimdi birleşik şekiller kullanması lâzımdı. İlkin ender olarak bilinen gayri muntazam kaba bir şekil buldu. Faydası olur, diye düşünerek diğer kartların yanına koydu. Başka! birleşik bir şekil daha buldu. Merkezi kapalı bir «Loop», ve bir daika kadar dikkatle tetkik etti. Kapalı tarafı sola gelecek şekilde yere koydu.

Kesik kesik nefes alarak söylendi:

— Beş.

Duyduğu acı, tahammülün fevkinde azap verici olmuştu. Hattâ basit el hareketleri bile şiddetli bir ıstıraba sebep oluyordu. İki tane daha «Arch» şekline ihtiyacı vardı. Bereket versin ki, her ikisini de bir yığının içinde buldu. «T» tipi bir «Arch»ı yerine koydu ve onun yanına da ender rastlanan çatal tipi bir «Arch» yerleştirdi. İkinci ve üçüncü kartlar arasında mesafe bulunan tam yedi tane kart. Şimdi başka bir «Loop» için, küçük parmak istikâmetinde olan ulnar tipip olarak değil de, ucu başparmak istikâmetinde olan radial yol bir «Loop» olarak tefrik edilecek bir kart aradı. Evvelâ, üzerinde ulnar ve Radyal tiplerinde «Loop» olan kartlar arasında bir ayırma yapabilmek için epeyce zorluk çekti. Neticede kanaat getirerek, hemen hemen kontrol etmesine imkân olmayan titrek bir elle kartı seçti. Dokuzuncu ve en güç olan bir kart daha lâzımdı. Parmak izi sembollerini gösteren kart takımlarının içinden kullanabileceği sekiz kartı bulmuştu. Şimdi başka taraflarda aramalıydı.

Parmak izlerinin beş tane karakteristik vasfını gösteren kartları karıştırdı. Karakteristikler şekillere benzemezlerdi^

Bunlar, sınıflandırmadan ziyade teşhis etmek için kullanılırdı. Konferanslarında bu hususu sık sık izah ederdi. Beş kartın her biri bu beş karakteristik vasıf için hazırlanmıştı. Benek, Zirve Sonu, Çatallaşma, Çevirme ve Zirve parçalan, ihtiyar Dab, parmak izinden biraz anlardı. Linton, ona bu ilimden bizzat bahseder ve öğretmiye çalışırdı. Fakat sembollerden karakteristiğe geçiş onu şaşırtabilirdi. Bu kadarcık şeyi göze alması lâzımdı. Zaten yapacak başka birşey de yoktu. Zirve parçasını ihtiva eden yılan gibi kıvrılmış karakteristik bir vasfı gösteren kartı aldı ve diğerlerinin yanına koydu. Artık tamamdı. Hususî bir maksat ve sırayla dizilmiş dokuz kart yerde duruyordu, ihtiyar Dab'in dikkatini kartlara çekmekten başka yapılacak bir husus almamıştı. Linton'un son hareketi, üzeri adresli zarfı, kartların yanındaki masanın ayağına dayamak oldu.

Gözleri tamamen bulanmadan dokuz karijin tertibine, baktı:

Doğru olarak sıralanmıştı, ihtiyar Dab, bu bilmeceyi muhakkak surette çözecekti.

Philip Linton, şahadeti ile on dokuz caniyi mahkûm ettirmişti. Hemen yattığı yerin yanında dizili duran sekiz dilsiz şahadetinin yirminci caniyi de mahkûm edeceğine inanarak öldü.

FASIL 2

Gece yarısıydı.

Abner Ellison, yukarı Broadway'de kaldığı Heights otelinin küçük odasında aşağı, yukarı dolaşırken asabi ve şaşkın görünüyordu. Ellison, uzun boylu ve geniş omuzlu bir delikanlıydı. Elbiseleri daima hafifçe buruşuk görünür ve kravatının düğümü ekseriya bir parça çarpık dururdu. Berberlerin itirazlarına aldırış etmeden, siyah kıvrıcık saçlarının bukle

lerini daima çok kısa kestirirdi. Öyle olduğu halde, dağınık kısa bukleleri alnına dökölüyordu. Odada dolaşırken, yüz yıkamak için konmuş olan taşın hemen üstünde asılı duran aynanın tam karşısında durdu ve aynaya baktı. Aynanın önünde duran plâstik tarağı alarak karmakarışık duran kıvrıcık saçlarını taradı. Fakat faydasız bir hareketti bu. İnatçı bukleler, küçücük yaylar gibi derhal gerisin geriye alnına dökölüdü.

Tarağı yerine koyarak gömleğinin kollarını sıvadı. Kokusuz otel sabununu alıp ellerin yıkamaya başladı. Sağ elini sıkı sıkıya uğuşturdu. Sanki sağ elindeki görünmez bir lekeyi nafiye yere yıkamaya çalışan bir insan gibiyid. Nihayet ellerini kuruladıktan sonra büyük bir nefretle sağ eline baktı. Böyle bir elle okşanan bir kadının hissiyatının nasıl olacağını hayretle düşünödü. Böyle düşünceler evvelce kendisini hiç rahatsız etmezdi. Şimdi birdenbire çok mühim gibi görünüyordu. Bu böyleydi, çünkü olan olmuş ok yaydan çıkmıştı. Bu gece hayatında bir buhran yaratmıştı.

Ellison, dar odasında tekrar dolaşmaya başladı. Bu oda, bir askerin odasıydı. Tertipli, temiz ve cırılçıplaktı. Çalışma masası olarak kullanılan üzeri camlı masanın üstüne kalın kanun kitapları yığılmıştı. Çekmeceler ve dolaplar sıkıca kapatılmıştı. Buralardan dışarı sarkan hiçbir çamaşır görünmüyordu. Desenli dokuz adet gravat dolap kapısının üzerindeki bir askıya muntazam olarak asılmıştı. Ellison'un paltosu, ceket ve gri keçe şapkası, her nasılsa, sanki hemen giyilecekmiş gibi yatağın üzerine gelişi güzel atılmıştı. Oda hizmetçisi, yeşil ve beyaz renkli yatak örtüsünü daima yere kadar sarkıttı. Odanın yegâne dekoru, üzerinde zarif bir abajur bulunan gece lâmbasıydı. Abajurun hemen altında, mer'ada otlayan bir koyunu temsil eden bir biblo duruyordu. Her ikisi de otele ait olan şeylerdi. Yalnız kanun kitaplarının yanında duran gümüş çerçevesel bir resim kendisine aitti. Resim, güzel ve zeki bakışlı bir kızın portresiydi. Gözleri, kavizli kaşları

nm altında gülümsüyordu. Burnu, tahrik edici bir tarzda hafifçe kalkıktı. Çocukça ifade taşıyan ağzı yumuşak hatlıydı. Burnunun üstündeki cazip çiller bile net olarak belli oluyordu. Bu resim, büyük babası yarım milden az bir mesafede katledilmiş olarak yatan Pat Lmton'a aitti.

Ellison, gümüş çerçeve içindeki resme baktı. Sonra bakışları sağ eline gitti. Sanki elinde tuttuğu bir şeyi saklamak istiyormuş gibi parmaklarını kapayarak yumruğunu sıktı. Pat, bu gece başka bir adamla çıkmıştı. Bu adam, Walters isimli bir polisti. Eh, pekâlâ, diye düşündü. Bu, onunla son çıkışı olacaktı.

Abner Ellison, yerinde asılı duran telefonun ahizesine, sanki birdenbire çalacakmış gibi bakmaya başladı. Sıcaktan bunaldığını hissetti. Küçük odası haddinden fazla ısınmıştı. Sağ eliyle kravatını gevşeterek gömleğinin yakasını açtı. Pencereye gitti ve camı kaldırdı. Tam bu sırada caddenin biraz aşağı kısmındaki bir şey dikkatini çekti. Acele ile geri dönerek gece lâmbasını söndürdü. Kısmen perdelerin arkasına saklanarak pencerenin yanında durdu ve loş geceye doğru bakmaya başladı. Caddenin yirmi metre kadar aşağısında büyük bir araba park etmişti. Arabanın yanında bir adam duruyordu. Araba ve adam gecenin loş aydınlığında koyu bir gölge halinde görünmekle beraber, Ellison, adamın otele ve hattâ kendi penceresine doğru bakmakta olduğunu hissetti. Abner, birkaç dakika daha pencerenin yanında durdu. Adam şimdi daha koyu gölgelere çekilmişti. Ellison, tekrar dolaşmaya başladı.

Telefonun çmlıyarak ötmesi odanın sessizliğini bozdu:
Ellison telefonu açtı:

— Alo?.

Öbür uçtan, telefonun kapanmasından doğan bir çıtırdı işitildi. Şimdi kulaklıkta boğuk bir vızıltı vardı. Abner, sağ eli ile telefonun düğmesini birkaç defa basıp kaldırdı. Kulaklarında parazit gibi bir cızırtı koptu.

Sonra gece kâtibi cevap verdi:

— Mr. Ellison? Sizi aradılar konuştunuz mu?

— Hatta kimse yok. Sanki telefon kapanmış gibi bir ses duyduğum, o kadar.

— Özür dilerim. Bir erkek sesiydi ve çok yavaş konuşuyordu. Ancak duyabildim.

Ellison hırslandı:

— Fişi veya herhangi bir şeyi çekmiş olmalısınız. Halbuki bir telefon bekliyordum.

— Hayır, efendim. Kafiye fişi çıkarmadım. Hâlâ dışarıya bağlı duruyor.

— Pekâlâ. Tahmin ederim ki tekrar arayacaklardır. Telefonu asabi bir hareketle kapadı.

Çok geçmeden telefon tekrar çaldı. Bu sefer kâtipti.

— Adamın biri, sizin için şimdi bir not bıraktı ve alelacele gitti. Notu asansörcü çocukla yolluyorum.

→ Bir not mu?

— Özel bir teslim ve telgraf değil. Notu bırakan adam serseri kılıklı bir adamdı. Çok acelesi varmış gibi görünüyordu. Notu, masanın üzerine atması ile otelden ayrılması bir oldu. Hiçbir şey sormadım.

Abner, oda kapısını açtı. Çocuğa vermek üzere cebinden bozuk para çıkardı. Zarf, adi bir zarftı. Üzerine kurşun kalemle «Mr. Abner Ellison, Heights Oteli» yazılmıştı. Kapıyı kapadıktan sonra zarfı yırtarak açtı. İçinden çıkan, kurşun kalemle yazılmış notu okudu. Yüzünün ifadesi hissizdi. Notu tekrar okudu ve avucunun içinde buruşturarak yumrunu sıktı. Elinde iğrenç bir şey tutuyormuş gibi dikkatle sıkılı yumruğuna baktı. Bir müddet sonra avucunun içinde buruşturmuş olduğu kâğıdı düzelterek yırtık zarfının içine yerleştirip pantolonunun cebine soktu.

Ellison, tekrar, yakmış olduğu ışığı söndürüp pencerenin yanına gitti. Karanlığı görmeye çalışarak hareketsiz durdu.

Caddedeki arabanın koyu gölgesini görebiliyordu. Adam tekrar geri gelmiş ve arabasının yanında duruyordu. Adam, sis arasmdan görülen bir hayaletten farksızdı. Hayal meyal görülebiliyordu. Yukarı doğru kalkmış olan çehresi, gecenin loş aydınlığında şekilsiz olarak parlıyor ve ancak farkedilebiliyordu. Bakışları penceresi üzerinde miydi? Abner Ellison, adamın pencereye baktığından emindi.

Pencereyi kapatarak güneşliğı çekti. Odanın bütün ışıklarını yaktı. Sonra asabi nazarlarla kol saatine bir göz attı. Bir cinayet işlendiğı zaman ne yapılabilirdi? Babası, yirmi sene ve daha uzun bir zaman evvel, bir adam öldürdüğü zaman ne yapmıştı? Saklanacak hiçbir yeri olmamakla beraber yine de kaçmış olması lâzımdı. Linton isimli merhametsiz bir polis tarafından takip edilip yakalanıncaya kadar kaçmış olmalıydı.

Abner'in de kaçması lâzımdı. Fakat evvelâ kontrol etmesi lâzım gelen bir husus vardı. Telefonu açarak gece kâtibine Linton'un evini aramasını söyledi. Çalan telefonun arı gibi vızıltısı bir müddet kulaklarında öttü. Abner, nihayet telefonu kapadı. Demek ki polisler gelmemişti. Ölü adam da telefona cevap veremezdi.

Kıvırcık saçlarının bukleleri terden sırlıslık olan alına yapışmıştı. Elinin sabırsız bir hareketi ile alına dökülen saçlarını arkaya attı. Ardennes ve Patton'un tankları ateş hattını yaramadıkları ve Rondstedt mukabil hücumla geçtiğı zaman hissetmiş olduğı gibi, korku ve çaresizlik içinde midisinin bulandığını hissetti. O zaman da kaçmıştı. Fakat kendisiyle beraber kaçan binlerce insan vardı. Şimdi ise tek başına kaçmak zorundaydı. Büyük bir ümitsizlik içinde içki içmek istedi. Umumiyetle içki içmezdi ama çekmecesinde daima bir şişe bulunurdu. Çünkü Rick Sperber, ziyaretine geldiğı zamanlar içki içmekten hoşlanırdı. Şifonyerin gözünü çekerek bir yığın gömleğin altından bir şişe çıkardı. Bardağı lüzum görmeden şişeyi ağzına dayadı. Şişeyi tekrar yerine koyarken aynı yerde saklı olan başka bir şeyi de hatırladı.

Orduda kullanılan 45 lik bir tabancayı harp hatırası olarak beraberinde getirmişti. Diğer askerlerin yaptığı gibi bu tabancaya mermii almağa kalkışmadığına şimdi memnundu. Tabancayı karyolanın üzerinde duran paltosunun cebine yerleştirdi. Paltosunun ceplerine, birkaç mendil, bir ustura, diş fırçası, macun, fırçasız traş kremi ve bir tarak sokuşturdu. Alacağı bütün eşyası bunlardan ibaret o*acaktı. İşi bittikten sonra ceketini, paltısını ve şapkasını giydi. Gömleğinin yakasını ilikliyerek kravatını sıkıştırdı. Artık kaçmıya hazırdı.

Işıkları söndürdü. Odadan çıkmadan evvel bir kere daha perdeyi aralıyarak gizlice caddeye baktı. Araba hâlâ oradaydı ve adam gölge halinde olduğu yerde duruyor, penceresini gözlüyordu. Herhalde, kendisini bekliyordu.

Asansörün çıkmasını beklerken sabırsızlanıyordu. San ki uzun bir zaman geçmiş olduğunu zannediyordu. Aşağı indiği zaman odasının anahtarını masanın üzerine bıraktı.

Gece kâtibi sordu:

— Bu gece biraz geç çıkıyorsunuz, değil mi, Mr. Ellison?

Abner, belli belirsiz bir baş işareti ile cevap verdi. Bu otel kendisinin aile yuvası gibiydi.

Kâtip, bir müşterinin telefon ve gece yarısı bir mektup aldıktan sonra yüzü solgun ve endişeli görünerek dışarı çıkmak için acele etmesinden, ortada acaip bir şeylerin dönmekte olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Abner, otelin ışıklı tabelâsının altında durarak bir taksi atadı. Trafik, caddenin bu kısmında daima yukarı şehire doğru akardı. Karşı tarafta hâlâ duran araba ve arabanın yanmı

bekleyen adam, seçilemeyecek kadar karanlıkta kalıyordu. Abner'in otelin kapısında görünüşünden birkaç saniye sonra her ikisinin de gölgeleri birbirine karıştı. Adam arabaya binmiş olmalıydı. Abner, yoldan geçen bir taksiye elini sallıyarak çevirdi. Buradan dön ve şehrin aşağı kısmına doğru

— BU dönüğü yapmamam lâzım ama, bayım, fakat gecenin bu saatinde...

İlerideki köşeden bir U dönüşü yaptı. Taksi hareket ettiği zaman öbür araba da hareket etmişti. Abner, stop lâmbalarının ara sokaklardan birinde kaybolduğunu gördü.

Öldürülen adamın bulunduğu caddeye geldikleri zaman, Abner:

— Tam burada dön ve yavaşla, dedi.

Şoför söyleneni yaptı. Bir saniye sonra Abner, aradığını gördü. Geceliklerinin üzerine paltolarını almış küçük bir kalabalık Linton'un evinin önünde toplanmıştı. Kalabalığın hemen önünde üniformalı iki polis duruyordu. Biraz ilerde park etmiş olan polis arabaları görünüyordu.

Şoför:

— Burada birşeyler olmuş, dedi.

Abner, aceleyle konuştu:

— Gazla! Karayolu rampasına doğru git ve şehrin aşağı kısmına doğru yoluna devam et.

Taksi park etmiş arabaların yanından geçti. West Side kara yolunun girişinde vites değiştirdi.

— Yavaşla, gazla. Kararınızı verin, bayım. Ve bana nereye gittiğinizi söyleyin. Vazife kâğıdı doldurmam lâzım.

— Sen yoluna devam et. Geldiğimiz zaman sana söyleyeceğim.

Taksi rampayı tırmanırken, Abner cebinden tabancasını ve bir de mendil çıkardı. Tabancayı paltosunun eteği altında gizliyerek mendille kuvvetli olarak sildi. Taksinin camını indirdi. Tabancayı hâlâ mendilin içinde tutarak elinin sert ve seri bir hareketiyle nehrin hemen yanındaki parkın parmaklıkları üzerinden fırlatıp attı.

Şoför:

— Dışarıya birşey mi attınız, bayım? diye sordu.

— Sadece boş bir sigara paketi.

— Sigara ister misiniz?

Abner:

— Yeni bir paket daha var, diye cevap verdikten sonra bu sözünü ispat etmek için cebinden bir sigara paketi çıkarıp içinden bir sigara çekti ve yaktı.

Taksinin arka camından geriye doğru bir göz attı. Vakit geç olduğundan caddede çok az araba vardı ve bunlardan hiç-biri kendilerini takip etmiyordu.

Bulunduğu yerden, eski derebeylerinin merhametsiz cellâtlarına ait mihrap, gibi, soluk kış mehtabında koyu bir gölge halinde duran Mad Hatter şatosunun cenup kulelerini görebiliyordu'

FASIL 3

Sabahın ikisiydi.

Şatonun bulunduğu ve bir adamın katledilmiş olduğu caddenin yüzseksen blok cenup doğusunda, J. Dabney Ashton, eski Washington Square Otel'inin altındaki barda satranç oynuyordu. Rakibi, zayıf ve zahit görünümlü, Thomas Pirtle adında bir mimardı. Üzeri saç kaplı küçük bir barın arkasında duran beyaz saçlı barmen uykulu gözlerle başını sallıyordu. Washington Square Oteli, genişleyen New York Üniversitesinin tecavüzüne karşı koyan, havalideki birkaç binadan bir tanesiydi. Rutherford Birchard Hayes'in idaresi zamanında inşa edilmiş ve durumlarından anlaşılacağı gibi, şimdiki memurlarının hepsi otelin açılışına hizmet etmişti.

Dab Ashton'un tevazusu sahte değildi. Birçok hususları ile iftihar eder ve iftihar etmekte haklı olduğuna inanırdı. Virgil • "li.ı'h asil şeceresi ile gurur duyardı. Broodvvay'in şöhretli karakter aktörlerinden birisi olmasıyla iftihar ederdi. Kendi böyle dimdik tutabilen, ince kalçalı veya böyle dalga¹. I y&z saçları olan altmışını geçmiş çok az insan olduğuna ina

nırdı. Bıyıklarını çok beğenir, onları itina ile yağlayıp canı durmalarına büyük bir titizlikle dikkat ederdi. Tvit kumaş, Havana purosı ve Burbon viski gibi şeylerdeki zevkinin fevkalâde olduğunu düşünürdü. Küçük başarılarından bir tanesinin — bilmeceleri halletmesi — Birinci Dünya Harbinde memleketine az da olsa bir faydası dokunmuştu. Bu kabiliyeti sebebiyle düşman şifrelerini çözmek için Yordley'in Block Chamber'ine tayin edilmişti. Aynı zamanda eski satranç oyununun tanınmış bir elemanı olduğuna inanırdı. Bu iancını, tahtanın üzeride duran taşlarının durumu haklı çıkarıyordu.

Dab, taşlardan bir tanesini oynamak üzereyken gece hademesi Charles topallıyarak bara girdi.

Çatlak bir sesle konuştu:

— Sizi görmek istiyen birisi var burada, Mr. Dab. Satranç oynadığınızı ve rahatsız edilemeyeceğinizi söyledim fakat adam bekliyemezmiş. Polis müfettişi olduğunu söylüyor.

Hademenin hemen arkasında duran iri ve esmer adamın, oyunu kesmesinden dolayı üzüntü duymadığı aşikârdı. Cüsseli bir adamdı. Klâsik görünüşlü, keskin hatlı bir profili vardı. Üzerinde asil bir insan hali vardı! Bu sebeble konuşurken daima müstehzi bir tavır takınırdı. Bu hali, kendisini yakından tanımayanlarda büyük bir hayret uyandırırdı. Teşkilâtın yüksek memurlarından maada herkese «Sevgili çocuk» veya «taş bebek» diye hitap ederdi. Bu adam, Manhattan West şubesinden dedektif James Bondu.

Dab, daha evvel Bondu Philip Linton'un evinde tanışmıştı. Onu görür görmez tanıdı ve:

— J. Bond, diye bağırdı. Böyle bir saatte sizi buraya hangi rüzgâr attı?

Pirtle:

— Bir detektif, dedi. Ne işler karıştırıyorsun, Dab?

— Pek emin değilim. Fakat eğer John George Arthur, hani şu münekkit, boğazlanmış olarak bulunduysa haklı ola-

rak şüphe altında bulunurum. Bir keresinde bana «Küf tutmuş Virginia salımı» diye hitap etmişti.

— Ben şahsen saat dokuzdan itibaren sana şahadet edebilirim. O zamandan beri beni mat edip duruyorsun.

J. Bond, konuşmayı kesti:

— Seni hususî olarak görebilir miyim, tatlı çocuk?

— Şüphesiz. Odama çıkabiliriz. Ciddî bir mesele olmalı. Detektif.

— Tahmin ederim ki biraz ciddidir. Cinayet meselesi. Bu, basit şey olmasa gerek, tatlı çocuk.

— Aman Allahım! Bu cinayet beni hangi bakımdan alâ-kadar edebilir ki?

— Hususî olarak, taş bebek. Hususî olarak.

Dab, iskemlesinden kalkarken sordu:

— Bana müsaade edersin, değil mi, Pirtle?

Pirtle, sormak üzere bulunduğu suali aşikâr olarak yutarken başının bir hareketi ile işaret verdi.

Dab, J. Bond, u oturma salonuna götürdü. Muazzam bir idrak kabiliyeti olmayan, otelin sahibesi Madam Sorel, şahsen gece kâtipliğini yapıyordu. Sebep olarak ta uykusuzluktan şikâyetçi olmasını gösterirdi. Masasının başına oturmuş eski bir kayıt defterindeki rakkamları toplamakla meşguldü. Üzerinde paslı siyah bir elbise vardı. Kaba hatlı yüzü solgun ve buruşuktu. Keskin bakışlı siyah gözleri vardı ve saçları parlak kıvılcık bir renkteydi. Dab, kadının saçlarının boyalı olduğunu biliyordu. Yetmişin üzerindeydi. Onu her görüşünde, Van Gogh'un resmini **yapmaktan** hoşlandığı, argacı, ipek ve atkısı yün kumaştan yapılmış elbise giyen kapıcı kadınları hatırlardı.

Dab, ikinci katta oturduğu halde asansörü hiçbir zaman kullanmazdı. Katın koridoruna döşeli olan halının tüyleri dö-külmüş ve yer yer düzleşmişti. Madam Şorel idareli bir kadındı. Dab, parka **nazır köşedeki bir daireyi** işgal ediyordu, ı Hurma odası çok genişti. Adeta bir hangar kadar büyüktü.

Yüksek tavandan kristal bir avize sarkıyordu. Cumbaya bir şömine yerleştirilmişti. Washington Square Otel, New York'ın

bulunan şömineli oteller içinde, şöminesi hakikaten çalışan en son oteldi. Bu daireyi yarım asırdan beri işgal ediyordu. Annesi öldüğü zaman Virginia'daki aile evlerinden buraya nakletmiş olduğu zarif Sherton stili eşyalara yer açmak için otele ait mobilyalar kaldırılmıştı. Bir duvar, hemen hemen tamamen kadın ve erkek artistlerin tabloları ve çerçeveli tiyatro programları ile kaplıydı. Şöminenin üzerinde altın sırmalı cenup ordusunun gri elbisesini giyen bir centilmeni yağlı boya tablosu asılıydı. General **Lee'nin** subaylarından olan binbaşı Joshua Ashton, Dab'm büyük babasının tablosu.

J. Bond yumuşak ve rahat bir koltuğa kurularak, Dab'ın kristal bir sürahidenden doldurup uzattığı burbon viskisini aldı.

Dab, sabırsızlıkla konuştu:

— Artık bütün bunların ne olduğunu anlatın bakalım.

— Anlatacağım. Kendini kötü bir habere hazırla ve beni lüzumsuz suallerle kesme. Hemen sadede gelmek için şunu söylemeliyim ki arkadaşın Phil Linton, bu gece katledildi. 45 lik bir tabanca ile tam karnından vurulmuş. Mütecaviz meşhul. Bazı şüpheler olmakla beraber kat'î şey yok. Şimdi bir içki iç ve bizim bildiğimiz hususları sen de dinle.

Dab'ın dudaklarından güçlkle birkaç kelime döküldü.

— İnanamıyorum!

Esmer dedektif cevap verdi:

— Hiç kimse cinayet işleninceye kadar inanamaz. İstatistiklere göre bugün yaşayan insanların her yüzbin kişiden altısı basit bir cinayetten ölecektir. Fakat hiçbir kimse kendisinin veya yakınlarından birisinin bir cinayete kurban gideceğine inanamaz.

Dab, ağzını açtığı zaman J. Bond elini kaldırdı:

— Gece yarısını biraz gece yukarı şehirdeki karakollardan birisine telefon edildi. Teşhis edilmeyen ve telefonu tesbit

edilemiyen bir **erkekti**. **Muayyen bir adreste** hadise olduğunu ve polisin tahkik etmesi lâzım geldiğini söyledi. Sonra telefonunu kapadı. Phü Linton'un **adresiydi**. **Bir** polis arabası on ikiyi yirmi geçe oraya gitti. Aşağı katta ışık yanıyordu. Kapı kilitliydi. Verandaya bakan büyük pencere kilitli olmadığı halde kapalı **ve camı kırılmıştı**. **Polisler eve** girdikleri zaman Linton'u vurularak ölmüş buldular ve cinayet masasını haberdar ettiler. Kahve masasının yanında yatar bir vaziyette bulduk. Halı fazla miktarda kanla ıslanmıştı. Çok bariz olarak, pencerenin önünde duran birisi tarafından vurulduğu muhakaktı. Adlî tıp raporuna göre; Linton'un muhtemelen on bir buçuçkla on iki arasında öldürüldüğü ve kurşunu yedikten sonra belki on dakika kadar yaşadığı anlaşılıyor. Linton'un konferanslarında kullandığı şu parmak izi sembollerini gösteren kartlar onun yanında yerde duruyordu. Onlardan bazıları bir nev'i sıra veya şekilde dizilmişti. Buna göz önüne • semek diyebilirsiniz. Bu gösteriyi, senin görmeni istediği ve bunu sana bir mânâ ifade edeceğini düşündüğü aşikâr surette belli. Belki hususî bir şeydi. Her ne hal ise, kahve masasının ayağına sana yazılmış bir mektup dayamış. Sanki dikkatini kartlaların üzerine çekmek istiyormuş gibi. Mektubu okuduğumuzu üzümlere bildiririm. Mühim birşey değildi. Cuma akşamı beraber yemek yiyemiyeceğinizi, bunun yerine senin evlerine gelmeni ve bunun bir aile yemeği olacağını çünkü torununun bildireceği bir havadis olduğunu yazıyordu. Şimdi, torununun bildireceği husustan tamamen eminiz.

Dab, bağırdı:

— Bu korkunç! **Korkunç!**

J. Bond cevap verdi:

— Korkunç olmaktan da beter. Korkarım ki sizin için daha büyük bir şok olacak, Mr. Dab. Cinayet, dünyanın en kötü bir şeyi değildir. Her ne de olsa bir polis noktaî nazarında bu "böyle değildir. Bir cinayeti çabuk halletmek isteriz fakat bunun için, esasında **bir** acüiyet yoktur. Maktul hali ha

zırda ölmüştür. Cinayette tahdit edici bir kaide yoktur. Bir kaatili yakalamak **için** uzun müddet çalışabiliriz. Bazen sene-lerce. Fakat kaçırma **daha başka bir** husustur. Kaçırma, hâd disesinde zaman en büyük bir faktördür. Kaçırma hâdisesini saatler içinde halletmek zorundayız. En fazla bir kaç gün içinde. Aksi takdirde umumiyetle maktulü ölü olarak buluruz.

Dab'ın yüzü ifadesizdi.

J. Bond sakın olarak cevap verdi:

— Patricia Linton, Phil'in torunu kaçırıldı.

Dab iskemlesine çöktü.

— Oh! Hayır! diye bağırdı. Oh, Allahım!• Olamaz! Küçük Pat, olamaz! Dedektif. Benim küçük kızım olamaz! Ne zaman? Nasıl oldu?

— Sabırsızlanma, tatlı çocuk. Acaip bir durum olduğundan anlatması güç bir hikâye. Saat birden biraz evvel, bir düzine veya daha fazla polis, Linton'un evinde uğraşırken merkeze bir telefon daha geldi. Dedektif Allan Walters telefon ediyordu. New York şehrinin hududunu biraz geçince, hemen Westehester'deki ana caddenin yan yollarında bulunan bir¹ benzinciden telefon ediyordu. Çılgın gibiydi. Patricia Linton'la randevusu vardı. Mühim bir randevuydu. Ona evlenme teklif edecekti. Bu sebeple Pat'ı, Westehester'deki fiatlarm, bir deve hörgücü kadar yüksek olan ve masalarında mumlar yanan köy lokantalarından birisine götürdü. Pat, teklifi kabul edince yemekleri çok uzun sürdü. Saat ona geldiği zaman ancak bitirdiler. Biraz daha fazla kutlamıya karar vererek, vilâyetin daha yukarılarında bulunan ve büyük, ışıklı tabelâ asan bir eğlence yerine gittiler. Fakat oraya gittikleri zaman bütün masaları dolu bulduklarından araba ile dolaşmakla iktifa ettiler. Arabada kalorifer olduğundan hoş sohbettiler. Hemen gece yarısından sonra şehire dönerlerken yol kenarında bulunan bir kahvede hamburger yemek ve kahve içmek için durdular. Walters arabasını ağaçların yanındaki karanlık bir aralığa park etti. Yemekleri bittiği zaman yan yollardan birinden

kestirme olarak ana yola çıktılar. Arabası öksürüp, aksırarak durduğu zaman çok fazla gitmemişlerdi. Yola çıktığı zaman deposu ful doluydu fakat şimdi benzin bitmişti. Hamburger yemek için park ettiği zaman birisinin, deposundan benzinini sifon yaparak boşaltmış olduğunu tahmin etti. Kenar yolun üzerinde bir kaç yüz metre geride bir benzin istasyonu gördüğünü hatırladı. Kapalıydı, fakat hem ikâmetgâh ve hem de işyeri olarak kullanıldığı belliydi. Sahibini uyandırabileceğini düşündü. Pat'a kendisi ile beraber yürümesini teklif etti. Pat, havanın soğuk olduğunu, yolların bozuk ve topuklu ayakkabı giydiğini söyledi. Pat, karanlıktan korkmayan cesur bir kızdır. Arkadaşı gidip bir teneke benzin alıncaya kadar arabada oturacağını söyledi. Ve klariferi açık tutacağını ilâve etti. Walters fazla ısrar etmedi. Yol tenhaydı. Benzin istasyonuna doğru yürürken bir araba kendisine doğru geldi. Olduğu yerde durarak arabanın, kendi arabasını bıraktığı ve Pat'm beklediği ara yola saptığını seyretti. Benzinciye kaldırması biraz hâdiseli geçti ve biraz hakaret gördü fakat neticede bir teneke benzin alarak arabasını bıraktığı yola döndü. Sedan'ın ön kapısı ardına kadar açık duruyordu. Pat, içeride yoktu. Onu hiç bir tarafta bulamadı. Walters benzinini deposuna doldurarak benzin istasyonuna döndü ve normal olarak Westc hestes polisine ve sonra kendi karakoluna telefon etti. Müdürlük yet kasaba polisi ile çalışması için oraya adam yolladı. Şüphesiz Walters, Linton'un katledildiğini bilmiyordu. Bilemezdi de. Vaziyeti anlatmak için onu eve çağırdılar. Şimdi muhtemelen oradadır.

Dab, kendisine biraz daha Burbon doldurdu.

— Bu çok fantazi, dedektif, dedi.

— Evet, tatlı çocuk. Cinayet ve kaçırma veya böyle şeyler daima fantazidir. Bir husus var ki, polisler, bilhassa parlamak izi kartlarının mânâsını sıkıntı çekmeden buldular. Onu kimin öldürmüş olduğunu bildiklerinden çok eminler. Fakat kulları bozmadan evvel senin de bir kere görmeni istiyorlar.

— Kattili bildiklerini mi sanıyorlar? Kim, Detektif? Kim?

— Linton'un evlâtlığı, Abner Ellison.

Dab'm ağzı bir karış açık kaldı. Gözleri dalgındı. Yüzün de herhangi bir aktörün gıpta edebüceği bir şekilde hayret ifadesi vardı. Bu ifade kayboldu. Şimdi yaşlı adamın yüzünden hiçbir şey okumak kabil değildi. Kafasının içinde fısıltı halinde ısrarlı bir ses vardı. «Oğlum, Oğlum.» diyordu. «İri gözlerinde korku ve endişe dolu olan küçük çocuk. Rahat ettirmeğe gayret ettiğim küçük çocuk. Edindiğim yegâne evlât olan küçük çocuk. Abner.Küçük Ab. Dünyada en çok sevdiğim insan. Bana, benim küçük yavrumun alçak bir katil olduğunu söylüyorlar.»

Dad, başını sallıyarak kendisine hâkim olmaya gayret etti.

— Bütün hürmetime rağmen, Detektif, tamamen aklınızı mı kaçırdınız? Ab, mi? İmkânsız! Linton, sekiz yaşından beri Ab'e bir baba gibidir. Onu buldu, getirdi ve ona yuva verdi. Onu besledi, tahsil ettirdi. Biribirlerine bağlı iki insandılar. Philip Linton'u öldürmesi için Ab'ın nasıl bir sebebi olması mümkündür?

— Acele etme, tatlı çocuk. Ellson'un kafasından ona karşı hissettiği nasıl bir kin olduğunu kim bilebilir? Birinci **husus**; yirmi sene kadar önce Ellison'un babası bir cinayetten dolayı yakalanmış ve Dannemora'ya gönderilmişti. Abner, «Bulge» savaşında bir kahraman olurken, **orada ölmüştü**. Linton'un bulduğu deliller yaşlı Ellison'u oraya göndertmişti. Bu sebebledir ki Linton, anasız **olan** bu çocukla alâkalanmış ve onu evlât edinmişti. Diğer **bir husus** da; Phil Linton ve ailesi ni tanıyan sen, ben ve herkes **bilir** ki Abner Ellison, Pat daha küçücük bir kızken ona âşık almıştır.

— Evet. Daima **Pat**'in onunla evlenmesini ümit ederdim. **Ab**'i çok severim. Ve pat'ı da kendi öz kızım gibi severim.

— Fakat onunla evlenmiyecekti. Walters'le evlenecekti.

Daha fazla scbeb.

— Philip Linton'u öldürmek için mi?

J. Bond başı ile tasdik etti:

— Polisin, Phil Linton'un Abner Ellison hakkında çok kötü birşey bildiğine inanması için sebebi var. Bir kaç ay evvel, hatırlarsan Phil'in evinden ayrıldı ve bir otele çıktı. Belki bil, torununun verdiği kararın tesiri altında kalmıştır.

— Polis Ab'i sorguya çekti mi?

J. Bond cevap verdi:

— Polis, Ab'i bulamıyor. Nasılsa henüz bulamadılar. Ötede yok. Fakat arabasının plâka numarasını kontrol etmiye aşladığımız zaman, uyanık genç bir polis, öğleden sonra olan irşeyi hatırladı. Saat beş sularında Abner Ellison telefon edek arabasının çalınmış olduğunu bildirmiş. Son bir kaç saat cinde polis bir sürü telefon aldı.

— Çalınmış bir arabayı bildirdi diye bir adamdan cinayet çin şüphelendiğinizi mi imâ etmek istiyorsun?

— Hayır, Kafiyen böyle demek istemiyorum, tatlı çok 'uk. Fakat buna şu yönden bak. Eğer araban cinayet ve kaırma olayının vuku bulduğu yerde görünmüşse: arabanın enden uzun bir müddet evvel çalınmış olması lâzım gelir ki u da oldukça akla yakın bir durumdur.

Dab, J. Bond'a utandıracak surette öyle istihfafkâr bir akışla baktı ki bu bakışı, en mağrur bir adam olan Cyrano' a lâyıık bir bakıştı.

— Ab hakkında hakikî bir delilin en ufak bir parçası daı i yok. Ömrümde böyle püften bir şey duymadım. Bunlardan erhangi birisine, kompedan polis komserlerinin inanması eni hayrete düşürüyor.

— Linton'un evine gidelim. Ve sen kendin delilleri göreıksin. Hakiki deliller demek istiyorum. Hepsi ölü adamın ifaıesine dayanıyor. Sanki istikbali söyleyen bir falcı gibi hepı i kartların üzerinde yazılı.

Resmî bir arabayla yukarı şehire doğru giderlerken Dab ve J. Bond uzun bir süre sessiz kaldılar. Fakat West Side karayolu boyunca giderlerken Dab:

— Detektif, dedi. Zaman tablosunu düşünüyorum. Aynı adam hem cinayeti işleyip ve hem de kaçırma işini yapamazdı değil mi?

— Mümkündür, sadece mümkündür. Kaatilin, Walters'in benzininin boşaltıldığı kahveye gidebilmesi için kırkbeş dakik

f kalık bir zamanı olması lâzım geliyor. Seri giden bir şoförün, bu mesafeyi yirmi beş dakika veya yarım saatte kattetmesi mümkündür. Fakat adam, nasıl olur da tam zamanında Walters ve Pat'ı muayyen bir yerde bulacağını bilebilirdi? Cevabı: Bilmesi mümkün olamazdı. Pat'ı herkim kaldırıysa, Walters'in arabasını bütün gece takip etmesi lâzım gelirdi Bu kat'î olarak böyledir. Katil, cinayetini işlerken bir arkadaşının da kızı kaldırması teorisi mevcut. Abner Ellison'un böyle bir kaçırma işini yapabilecek kimseleri tanıdığına inanmamız için elimizde bir sürü sebep var.

Dab kısaca:

— Bütün bunların hepsi de saçma, dedi.

Bu konuşmalarından sonra bir daha ağızlarım açmadılar. Linton'u küçük evine geldikleri zaman saat üçtü. Küçük evin ışıklar içinde parlamasının aksine olarak caddenin karşısındaki şato karanlık bir kütle halinde görünüyordu. Philip Linton'un nâşı bir müddet önce kaldırılmıştı. Cesedi şimdi Doğu yirmi dokuzuncu caddedeki morgda yatıyordu. Halının üstündeki koyu leke ve tebeşir izleri cesedin bulunduğu yeri belli ediyordu. Ev hâlâ sivil ve resmî polislerle doluydu. Ekserisi vazifeli olarak bulunuyordu. Bazısı öldürülen adamın arkadaşlarıydı ve haberi alır almaz gelmişlerdi. Aralarında çok şişman, kırmızı yüzlü bir adam vardı. Elleri iri ve tombuldu. Detektif Müfettiş Sanşone, tekaüdiyesini çoktan geçmişti. Bir

amanlar Linton'la beraber devriye gezmişti. Dab, Sanson'u e yüzbaşı Haas'ı tanıdı. Haas, Linton'un tekaüt olarak çekilmesinden sonra Teşhis Bürosunun parmak izi eksperisi olarak azife görüyordu. Cinayet masasından J. Bond'un adamı Grierson'da hazır bulunanlar arasındaydı. Aynı evde bunlarla oker oynamıştı.

Odada bulunanların hepsi çatık yüzlüydü. Bir polis katıldı. Teşkilâtın sertleşmiş elemanlarına cinayet sadece asit bir olaydı. Fakat bir polis katilinin serbest olacak doğması bambaşka bir meseleydi.

Ve Phil Linton büyük bir polisti. Teşkilâtın tanıdığı en iyi polislerden birisiydi.

Dab, genç Allan Waltres'in perişan bir halde bir köşede urduğunu gördü. Yaşlı aktörün kalbinde bir burkulma oldu. İki yarı, umumiyetle kırmızı yüzlü genç adamın yüzü balmu gibi u gibi sapsarıydı. Bir sarhoş gibi sallanıyordu. Hattâ duvarları bile titriyordu. Dab, her ne kadar Pat'ın öbür arkadaşı olan bner Ellison'u kendisine daha yakın hissetse de Waiters'i Haima beğenirdi. Ab'de olan küçücük bir canlılık ve parlaklık Walters'de yoktu. Dab, genç detektife doğru giderek elini omuzuna koydu.

— Allan, Oğlum, dedi. Bu çok feci birşey, biliyorum. Fakat kendini toparlamalısın. Pat'ı bulmamız için bize yardım etmelisin.

Waltres, büsbütün kendisini kaybederek hıçkırdı:

— Oh, Allahım« Mr. Dab. Niçin onu Öylece arabada bıraktım?

— Senin kabahatin değil, oğlum. Kimse seni kabahatli bulmuyor.

— Mr. Dab, eğer zahmet olmazsa şu yere yayılmış olan kartlara bir bakar mısınız? Linton ölmek üzereyken onları sıralamış olmalı. Bilhassa sizin dikkatinizi bunlara çekmek ister gibi görünüyor. Onların mânâsının ne demek olduğunu biz Çok iyi biliyoruz fakat size vereceği fikri öğrenmek istiyoruz.

Her ne sebeble ise Dab, tereddüt ederek odayı geçti. Kartlara bakarak durdu. Kartların mânâsının bir bıçak gibi bey-nine saplanması için birkaç saniye geçmesi kâfi geldi. J. Bond'un «Kartların üstünde» demekle ne demek istediğini anlamıştı. Fakat Dab, bunun yegâne ifade olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Durduğu yerde kımıldadı. Başka bir cevap verebilmek için karma karışık zihnini ümitsizce zorladı.

— Evet, Mr. Dab, dedi. Ne görüyorsunuz?

— Korkarım ki çok fazla değil. Hiç değilse hemen bir şey göremiyorum. Şüphesiz kartların neler olduğunu bilmiyorum. PhiFin konuşmalarını desteklemek için kullandığı parmak izi sembollerini gösteren kartlar.

Yüzbaşı ısrar etti:

— Bize sadece ne gördüğünüzü söyleyin.

Dab, çaresizlikle dudaklarını yaladı.

— Pekâlâ, dedi. Phil, zaman zaman bana parmak izinin esasını öğretirdi. Zannedersem, bu sembollerin isimlerini biliyorum. Brincisi basit bir «Arch» » tır. İkincisi oldukça acaip «Loop» şekli olduğu muhakkak fakat herhangi bir şekilde işareetlenmiş veya yatkın değil. Bu takdirde de ne Ulnar ve nede Radval bir sembol denemez. Sadece düz olarak yukarı doğru çıkıyor ve aynı tarzda aşağı dönüyor ve «Loop»lar parmak uçlarında bu dönüşü yapmazlar. Biri veya diğeri olması lâzım gelir. «Loop» larm parmak izinde en çok karışık bir şekil olduklarına kaniyim.

Sözünün burasında durdu.

Haas, teşvik edercesine:

— Devam edin, dedi.

— Pekâlâ, mesafeden sonra...

Müfettiş Sansone homurdandı:

— Mesameden sonra, mesafe en mühim husustur, efendim. Bu mesafeyi ihmal etmeyin.

Dab, içinden homurdandı. Onlarında bunu görmüş olduklarına şüphe yoktu.

Dab, mesafeden sonra gelen kartları isimlendirdi Whori-ccidental, kapalı ilmi, çadır gibi yükselmiş «Arch» nadir «areh» sekizinci karta geldiği zaman durdu.

— Sonradan evvelki başka bir «Loop» dedi. Fakat bu seferki işaret edilmiş olduğu gibi radyal tip bir «Loop». Baş parmak istikâmetine doğru işaret ediyor. Sekizinci kart oldu-ğundan sol elde olmuş olması lâzım geliyor. Son kart muhak-ak ki çok acı. Parmak izinin beş karakteristik vasıfların-ın birisi. Zirve parçaları deniyor, değil mi?

Yüzbaşı Haas, uru bir ifadeyle:

— Yüzde yüz geçtiniz, dedi. Şimdi bize bunların ne de-ğek istediğini anlatın.

Dab, yalan söyledi:

— Korkarım ki hakikaten bilmiyorum.

Müfettiş homurdandı:

— Tereddüt etmeyin, Mr. Dab. Bilmecede çok iyi olma-ğınız lâzım, değil mi? Jimmy Durante'nin yüzünde burnu ol-duğu kadar mânâsı aşıkârdır. Mesafeyi düşünün, efendim.

Haas, sordu:

— Yerde kaç kart görüyorsunuz?

Dab, sayar göründü. Sonra:

— Dokuz, diye cevap verdi.

— Herkesin kaç parmağı vardır?

— Herkesin on tane.

— Kartlar arasında bir mesafe görüyor musunuz?

— Evet.

— Nerede?

— İkinci ve üçüncü kartlar arasında.

— Bir parmak izi mütehasssının kartları dizerken sağ en başlayacağını kabul edelim. Şu halde hangi parmağın Artı noksan olacaktır?

Dab, perişan surette cevap verdi:

— Sağ elin orta parmağı.

— Tamamen! Parmak izinde bu kayıp olan karta kesik

denir. Şüphesiz bir uzvun kesilmesidir. Elimizde olan kartlar dokuz parmaklı bir adamı işaret ediyor ki bu adamın da sağ elinin orta parmağı kesilmiştir. Böyle bir adam tanıyor musunuz, Mr. Dab?

— Evet, dedi. Evet. Şüphesiz tanıyorum.

— İsmi nedir?

— Abner Ellison. Sağ elinin orta parmağını harpte kaybetmişti.

J. Bond'a sordu:

— Şimdi, ölü adamın ifadesi demekle neyi kastettiğimi anlıyor musun, tatlı çocuk?

Müfettiş sordu:

— İnandınız mı, Mr. Dab? Bir bakıma şanslıyız. Bir çoğumuz Phil Linton'un arkadaşlarıyız. Senelerdir onu tanıdık. Evini ziyaret eder, ailesini çok iyi bilirdik. Buna sebebledir ki anlayacağımızdan emin olarak böyle bir delili bıraktı. Bu sebebledir ki biz bu meseleyi günler, haftalar yerine bir kaç saatte hallettik.

J. Bond homurdandı:

— Hâlâ kızı bulmak zorundayız. Kızı bulmamız hesabı düzeltir. Linton'u artık kurtaramayız fakat kızı kurtarabiliriz... Belki.

Yaşlı müfettiş kocaman başını sallıyarak:

— Kızı bulacağız, dedi. Ellison'u bulduğumuz zaman kızı da bulacağız. Allaha dua edelim ki kızı sağ salım bulalım. Bu günlerde şüphe altında bulunanları sorguya çekmek psikolojik esaslara dayanıyor. Fakat ben eski bir polisim. Yalnız Ellison'u bulun ve beni onunla yalnız başıma kitli bir odada bırakın.

Müfettiş sözünün burasında tüylü, kocaman ellerini kaldırdı.

— Şu etten kancalarımı ona geçirdim mi, konuşacaktır.

Dab, oh, Allahım! diye düşündü. Beni oğlumdan bahsediyorlar. Evet, o Phil'in olduğu kadar benim de oğlumdur. Onu

buraya ilk getirdikleri günü hatırlıyorum. İri iri açılmış gözleri korku ile dolu küçücük bir çocuktur. Buraya geldiğim zamanlar beraberce yürüyüşe çıkardık ve bazen yokuş yukarı tırmanırken elimi tutardı. Phil, bize gülerdi. «Dab ve Ab.» Bana daima ikizler olan Mike ve İke'i hatırlatıyorsunuz» derdi. Yazları verandanın merdivenlerine otururduk ve ona. Mad Hatter Şatosu ve kulesinde hapis olan güzel prenses hakkında uydurma hikâyeler anlatırdım. Ona, beyzbol üniforması ve sopası verdiğim zaman onuncu yoksa onbirinci doğum günü müydü? Temsilde oynadığım zamanlar, çarşamba matinelere gelir ve daima ön sırada otururdu. Arada bir ona bakar ve göz kırpardım. Sonra Lonlsdale temsilini ilk gecesi, o zaman onaltı yaşlardaydı. Brook Brothers'den hesabıma alınan ilk ısmarlama elbisesini giyyordu. Yanında süslü elbisesinin içinde oniki yaşlarında olan Pat ve Allan Walters vardı. O da ilk ısmarlama elbisesini giyyordu. Elbisesinin içinde sıksa görünüşlü bir çocuktur. Daha sonraları, Rundsted'in Ardenne's'deki hücumundan sonra askerlik dairesinden bir haber almışlardı. Bacağını mı, kolunu mu, yoksa gözlerini mi kaybetmiş olduğunu bilmiyorduk. Sadece bir parmağını kaybetmiş olduğunu öğrendiğimiz zaman ne kadar ferahlamıştık.

Sadece bir parmak!

Allanın cezası, kesik bir parmak onu işaret ediyor ve ona canı damgası vuruyordu.

Dab, konuşmaya başlamadan evvel uzun bir müddet düşündü. Yazılan bu yazıyı doğru okuması lâzımdı. Onları acele-mice kullanmak gafletinde bulunamazdı. Hayatında okumuş olduğu en zor sayı buydu ve kırk seneye yakın bir zaman aktörlük etmişti.

— Bu kartlardan çıkan bu mânânın daha başka bir izahat şekli olduğu hususunda ısrar ediyorum.

Müfettiş meydan okuyarak:

— Öyleyse bundan daha iyisini bul, dedi.

— Korkarım ki bulamam. Onları tetkik etmem lâzım.

lı bunlunu resmi çekilecekse, bir tane de ben alabilir miyim?

.1 llond cevap verdi:

.Şüphesiz. Sabah ilk iş olarak otele bir kopyasını göndereceğiz.

Müfettiş Sansone öfkeyle sordu:

— Hangi akla hizmet ederek bu kartlardan bir Çin bilmececi çıkarmak istiyorsunuz, Mr. Dab? Niçin bunu zor bir şekle sokmak istiyorsunuz? Beş dakika veya daha az bir zaman içinde en aptal bir polis bile Phil Linton'un bize ne anlatmak istediğini gördü. Bu kartların tek bir mânâsı olduğunu anladı ve sadece tek bir mânâ, dokuz parmaklı bir **adam**, sağ elinin orta parmağı kesilmiş bir adam.

Dab, fikrini söyledi:

— Meselede bu zaten. Çok basit. Eğer Phil böyle bir şeyi düşündüyse; siz polislerin, mesajı okuyabileceğinizi bilmiş olması lâzım gelirdi. Fakat mesaj size bırakılmamış. Masanın bacağına dayalı bırakılan mektupla bu mesaj hususî surette bana bırakılmıştır. Phil, parmak izi ilminin inceliklerini öğretmiye çalışırdı fakat vazgeti. Basit kaidelerden ileri gidemiyordum. Bana ekseriya hernekadar bilmece çözmekte ustaysam da parmak izinde bir mütehasıs olamayacağımı söylerdi. Bilmecelerde usta olduğumu biliyordu. Velhasıl halletmem için bir bilmece bıraktı. Parmak izi hakkında bir problem bırakmıyacaktı. Bunu ancak sizler için bırakırdı. Bu kartların bir bilmece ihtiva ettiği ve bir parmağı eksik bir adamı işaret ettiği hakkındaki mütelâanın tamamen basit bir tesadüf eseri olduğunu iddia ediyorum. Bu kartlar üstündeki sembollerin olduğunu, bana bir fikir vermek için sıralandığını ve onların söylendiği gibi parmaklarla veya parmak iziyle bir alâkası olmadığını ısrarla söylüyorum.

Müfettiş:

— Saçmalıyorsunuz derim, dedi.

Yüzbaşı Haas:

— Bakm Mr. Dab, dedi. Niçin değişik bir mânâ aramakla ısrar ettiğinizi hepimiz anlıyoruz. Abner Ellison'a ne kadar yakın olduğunuzu biliyoruz. Fakat korkarım ki gözlerimizin önüne serili olan bu deliliden daha ikna edici bir delili bulamazsınız.

Dab, genç detektif Allan Walters'e döndü:

— Allah, dedi. Sen mahallenin çocuğusun. Ab ye Patricia ile bir arada büyüdün. Ab'm Phil Linton'u öldürdüğüne ve Pat'ı kaçırdığına inanır mısın?

— Hayır, inanmam. Bir an için bile olsa inanmıyorum. Yapamazdı, o kadar.

Müfettiş Sansone homurdandı:

— Hissiyatınla karar veriyorsun, Wahres, Bir polis gibi konuşmuyorsun:

Dab, ısrarla konuştu:

— Münakaşayı bırakmıyorum. Gelişi güzel de konuşmuşum. Phil'in bana öğretilmiş olduğu bir kaç şeyden başka parmak izi hakkında fazla bir bilgim olduğunu da iddia etmiyorum. Fakat şunu biliyorum; Parmak izi fişlerinde parmakların ifadesi iki sıra halinde tertiplenir. Sağ elin parmak izleri : ite ve sol elin parmak izleri de altta olmak üzere dizilir. Eğer Phil bize, parmaklar veya parmak izleri hakkında herhangi bir şey anlatmak isteseydi., bu kartları iki sıra halinde i'tiqliyecekti. Halbuki yapmadı. Kartlar tek bir sıra üzerine dizilmiş.

— Buna verilecek cevap kolaydır, tatlı çocuk, dedi. Lincoln, karnından vurulmuştu ve kan zayıından ölmek üzereydi Vücudunun en ufak, lüzumsuz bir hareketi kanamayı çoğalta oaktı. İkinci sırayı yapabilmesi için yerde sürünerek geri çekilmiş.İ ve kahve masası ile kendi arasında bir mesafe açması lâzımdı.

Yaşlı aktör konuşmasına devam etti:

— Başka bir husus daha var. Niçin muayyen kartları

kullandı da diğerlerini kullanmadı? Yerde yazılmış olan bir çok kart var. Kullandığı son kart için tamamen başka bir desteyi araştırmış. Sebeb? Üzerlerinde semboller bulunan bir çok kartı kullanmamış fakat karakteristik bir vasfı gösteren ve üzerinde yılan gibi kıvrık bir sembol bulunan kartı kullanmış.

Müfettiş Sansone alay ederek sordu:

— Linton'un yılan ısırmasından mı öldüğünü söylemek istiyorsun ?

J. Bond lâfa karıştı:

— Buna da cevabımız, şüphesiz ki şu olacaktır; Eline geçen ilk kartı kullanmıştır. Üzerinde semboller bulunan dokuz karta ihtiyacı vardı. Sembollerin bir şekil veya bir karakteristik olması hiçbir şeyi değiştirmez ve neye benzediklerinin de ehemmiyeti yoktur.

Dab, asabi bir tavırla yağlı bıyıklarını çekiştirdi. Başka bir yönden denemeye karar verdi.

— Bir an için şu yerde duran kartları unutalım, dedi. O zaman iddia ederim ki Ab'in üvey babasını öldürmesi için elinizde en küçük bir delil dahi olmayacaktır. Ab'in babası, James Ellison, işinden kovuldu. Doğru veya yanlış olsun kendisinin büyük bir haksızlığa uğrıyarak, işverenin akrabalarından birisine yer açılması için kovulmuş olduğuna inanıyordu. Yalnız kendisine değil oğluna dahi bakmaktan mahrum edilmişti. Oğlunu darülacizeye vermek zorunda kaldı. Çok sarhoş ve üzüntülü olduğu bir gece patronunun evine gidip onu öldürdü. Beceriksiz ve acemice bir cinayetti. Ellison, evin her tarafında parmak izleri bırakmıştı. Phil Linton hâdise üzerinde çalışıyordu. Bulduğu deliller Ellison'u mahkûm etti. Fakat psikiyatrik bir alkolik oluşu ve üzüntü içinde geçen muvazenesiz hayatı, savcının bu cinayeti ikinci derecede bir cinayet telâkki etmesine sebeb oldu. Müebbet hapis cezasına çarptırılarak memleketin en kötü ve kaşarlanmış canileriyle beraber Danneberg'e gönderildi. Oğlu deniz aşırı dövüşürken babası karacı gerindeki sirozdan öldü.

Yaşlı müfettiş lâfa karıştı:

— Bu modern krimonolog ve psikogların söylediklerine aklım ermez. Kana inanırım. Kötü kan ve iyi kan. Baba ve oğul gibi. Cinayet irsidir. Böyle olduğunu sık sık görmüşümür.

Dab, tersledi:

— Çok saçma. Kanımla iftihar ederim. Ashton ailesi şi mallilerle dövüşmüş ve isyan ordusunda vazife görmüşlerdir, Fakat atalarından bir tanesi, Loisia korsanı olarak Jean Laffite'nin emri altında çalışmıştır. Zannedermisiniz ki ben bir gece korsanı olarak Queen Mary gemisine yanaşabili rim?

J. Bond:

— Abner Ellison kayboldu, dedi. Oteline adam yolladık, Linton'u katledilmesinden hemen sonra, kâtip, onun otelden ayrıldığını söylüyor.

Dab, ısrar ederek cevap verdi:

— Bunun fevkalâde mantıkî bir izahı olması muhtemeldir, Fakat hikâyemize devam edelim. Phil, yapması lâzım gelen şeyi yaptı. James Ellison'un oğluna evlât edinerek onu buraya getirdi. Ab ve Phil Linton birbirlerine merbut kimselerdi, Ailesine çok yakındım ve bunu biliyorum. Babasının yüzünden Ab'in Phil'e karşı hiçbir kını yoktu. Hem Phil, ziyaret günleinde onu Dannemora'ya götürürdü. Ab, bu evde yirmi sene yaşadı. Birdenbire, babasının ölümünden bir sene sonra,, vazifed esnasında babasını parmak izlerini tesbit etti diye Ab'in Phil'i öldürebileceğini mi sanıyorsunuz? Böyle bir tasavvur düpedüz gülünçtür.

Müfettiş:

— Burada yirmi sene yaşadı, dedi. Fakat iki ay evvel ilan ayrıldı. Bunun evvelce iyi geçindikleri gibi artık Phil'e geçinemedikleri mânâsına geldiğini düşünmüyor musunuz?

— Ab, burada yaşadı ve harptan sonra hukuk fakülte

sine devam ederken pansiyon ücreti ödedi. Bu onun vazifesiydi. Burada yaşamaya ve mezun olduğu zaman bir avukat firmasında iş alarak daha fazla ödemiye devam etti. Evden ayrılması tamamen eski adetlere uymasından dolayıdır. Üç ay kadar önce Phil Linton, parmak izi tarihi ve pratiği için bir konferans bürosu ile anlaştı. Bazı konferansları başka şehirlerdeydi ve geceleri de kalmak zorundaydı. Evde Ab ve Pat'tan başka kimse kalmıyordu. Bu durumda Ab, buradan ancak bir blok kadar uzakta olan bir aile oteline çıktı.

Dab, polislerin birbirlerine baktıklarını gördü. Onların kendisinden bir şeyler sakladıklarını biliyordu. Elllerinde bir kozları vardı. Dâvasını ifade etmek ve oğlu gibi sevdiği genç adama herhangi bir avantaj sağlayabilecek mümkün olan noktaları göstermek için kendisini devam etmiye zorladı.

— Şimdi, şüphesiz Ab'in Patricia'ya âşık olduğunu biliyorum. Kızdan tahminen dört yaş büyüktür. O buraya bir çocuk olarak geldiği zaman kız henüz bebektir. Fakat tahmin ederim ki Allah'ın da sevdiği gibi onu daima sevmiştir. Çocukluklarından beri birbirlerinin arkadaşça rakipleriydiler. Bir müddet için herkesin tahmini, Pat'm içlerinden birisini seçmesi memesidir. Zannedersem her ikisinden de hoşlanıyordu. Çok değişik olmasına rağmen her ikisi de dürüst ve yakışıklı gençlerdi. Bununla beraber, son senelerde kızın, neticede Allan'ı seçeceğini Ab'm bildiğine inanıyorum. Ab'ı ona herhangi bir teklif yapmış olmasından dahi şüphe ederim. Zannedersem, bir katilin oğlu olmasından dolayı bir polis kızının indinde — hâtâlı olduğuna eminim — bir leke olduğunu hissediyordu. Her ne de olsa, hattâ, neticede Pat'ın dün akşam Allan Walters'i kabul etmesinden dolayı — Ab'm bunu bildiğini kabul edelim — bir kıskançlık buhranına tutulsa bile, kızın büyük babasını niçin öldürecek? Onun yerine niçi Allan Walters'i öldürmedi? Phil Linton, torununun vereceği karara hiçbir zaman tesir etmeğe çalışmıyacaktı. Bundan kafiyen eminim.

Müfettiş Sansone:

— Ellison'un bir dalaveracı olduğunu biliyor idiye itiraz edebilirdi, dedi.

Dab, adetâ haykırdı:

— Ab, bir dalaveracı ha? Abner Ellison, hayatında hiçbir dalaveralı iş yapmamıştır.

Polisler tekrar birbirlerine bakiştılar.

Müfettiş Sansone:

— Abner Ellison'un dalaveracı olduğuna inanmanız için sebepler var, dedi. Ve Phil Linton bunu biliyordu ve onu defetmek üzereydi.

Müfettiş şüphe ile James Bond'a baktı.

J. Bond:

— Bu kadar hakikat ki, ispat edebiliyoruz, dedi. Abner Ellison dün akşam Phil Linton'la beraberdi. Linton'un öldürülmesinden yarım saat veya daha fazla bir zaman önce onunla beraberdi. Devriye Bellinger, saat onbirde ikisini bu giden çıkarken gördü. Onunla konuştular. Beraberce Broodway'e doğru yokuştan aşağı yürüdüler.

— Fakat Phil, evin içinde zorla giren birisi tarafından öldürüldü. Abner ondan ayrıldıktan sonra öldürülmüş olması lâzım gelir.

— Ellison, onu buraya kadar takip edebilir ve zorla giren birisi intibamı vermek için pencereyi zorlayabilirdi. Dün akşam Ellison'un Linton'la konuşmasından sonra, postunu kurtarmak için onu öldürmek zorunda kaldığına inanmanız için delillerimiz mevcut.

— Neden? Niçin böyle düşünmek zorundasınız?

J. Bond sual dolu gözlerle Sansone'a baktı:

— Arzu ederseniz siz devam edin.

Müfettiş Sansone, kısılmış gözlerle Dab'i süzdü. Kalın ırmakları dört köşe çenesi ile oynuyordu.

— Bunu size söylememeliyim, Mr. Dab. dedi. Fakat zannedersen söyleyeceğim. Bu gizli polisin işidir ve tekrarlanması lâzım gelir. Fakat bu hâdise ile bilhassa alâkalandığınız-

dan dolayı bilmeğe hakkınız olduğunu düşünüyorum. Phil Linton, birşey biliyordu. Donanma fişeği kadar sıcak olan birşey. Bundan bir kaç ay evvel bana, yeni bir komisyoner ile görüştüğünü — Phil'in çok iyi tanıdığı eski polislerdendir — ve ona, bir hususa tesadüfen muttali olduğunu, vakti gelince şehri karıştıracak bazı malûmatı Müdüriyete verebileceğini anlattığını söyledi. Tam bundan sonra, Ellison burasını terketti. O zamandan beri Eliison ve Linton'un araları açık gibi görünüyordu. Bir sene veya daha fazla bir zaman evvel Büyük Jürinin, bir sürü tehditle para çeken şebeke hakkında derin tahkikatatta bulunduğunu hatırlıyacağınızı tahmin ederim. Bazı manhattan polis komserlerinin, şehirde birçok dalaveralı işleri bulunan Lenny Fassio çetesinden rüşvet aldıklarını gösteren deliller ibraz edilmişti. Tahkikatı pekâlâ hatırlıyorum. Gazetelerde, benim de bu işlere ismi karışan yüksek rütbeli polislerden biri olduğuma dair¹ kötü yazılar çıkmıştı. Otuzbeş seneden beri teşkilâtıyım ve tekaütlüğümü çoktan aştım. Hâlâ burada bulunuşumun sebebi ateş altından kaçmış olmamak içindir. Polislerin aleyhindeki başlıca şahit Fassio'nun Mike Stelle isimli adamıydı. Büyük jüri, iddianemesini verdi fakat muhakeme açılmadan evvel Stella kayboldu içine gömüldüğü mealindedir. Böylece iddianame suya düştü ve savcı dişlerini gıcırdatmaktan ileri gidemedi. Bir kaç polis işten el çekti, bazılarının rütbeleri geri alındı, yarım düzine kadar detektif, vazifelerinden alınarak resmî üniforma giydirildi ve Carnarsie'de devriye gezmiye gönderildi. Efkârumumiyeyi alâkadar eden kısmın hepsi bu kadar. Fakat el altından Müdüriyetçe yapılan tahkikat devam etti. Bu sebebledir ki hâlâ vazife başındayım. Ancak, her hangi bir iddia, hakiki olsun veya şüphe olsun, kalmayınca tekaüdiyemi istiyeyeğim. Şüphesiz bir sürü şebeke sevinerek işlerine devam ettiler. «Burke ve Holmquist» Hukuk firması ile alâkalı birisinin aracı olduğu hakkında fısıltılar var. Bir müddet önce Lenny Fassio, senatoya ait bir televizyon gösterisi meselesi için çağrıldığında,.

«Burke Holmquist» istişare görevini deruhte etti.

Dab, konuşmayı kesti:

— Aman Allahım! Cinai dâvaları kabul eden bir hukuk firmasında çalışmanın bir adamı dalaveracı mı yaptığını ifade etmek istiyorsunuz? «Burke ve Holmquist» şehirde en çok itimat edilir resmî bir firmadır. Bununla beraber Ab, oldukça silik bir şahsiyettir. Columbia Hukuk Fakültesinden mezun olduğundan beri ancak bir kaç senedir bu firmayla çalışıyor. Hattâ bir dâvaya bile çıkmamıştır. Mukaddemeleri ve kanunî maddeleri hazırlayan muvaffak olmuş bir kâtip gibidir.

Sansone cevap verdi:

— Buna rağmen «Burke ve Holmquist» firması ile olan bağlantısı kendisine, Lenny Fassio ve Lenny'nin çete reisi ile görüşme fırsatı verecekti. Ve Phil Linton ile rabitası, Müdüriyetin yüksek rütbeli adamları dahil olmak üzere birçok polisle alâkasını temin edecekti.

Allan Walters hırsla parladı:

— Bu düpedüz aptallıktır. Herkes biliyor ki Mike Stella'ın bizzat kendisi irtibatı temin eden adamdır. Tahkikatta bu yönden yapılmıştır.

Sansone, oteriter bir tavırla bağırıyordu:

— Rütbeni unutuyorsun, detektif Walters. Fakat içinde bulunduğumuz şartlardan dolayı disiplinin çiğnendiğini görmememizden geleceğim. Stella, irtibatı temin etmiş olan adam labilir. Fakat Fassio'dan ayrıldı ve güvercin oldu. Bu sebebdendir ki betondan bir ceketi var veya küçük parçalara doğrap bir bavul dolduruldu. Sıkı bir takip altında, irtibatı temin edilir bir avukatı kullanmak en emin bir yoldur. Hattâ Fassio'nun parası bile «Burke ve Holmquist» in en büyük adamını satın almaya yetmez. Fakat Ellison küçük bir adamdı. Onun da merkezle alâkası vardı ve Fassio'nun parası oldukça büyüktü. Hattâ bir polis, Ellison'un şahsen kendisine müracaat etmiş olduğunu imâ etti, fakat poliste şüphelerin arasında bulunduğundan hiçbir kimse onun şahadetini kabul etmiyecekti.

Seneler evvel tekaüt olduğundan ve müdüriyetin çalışmalarından bihaber bulunduğundan, Phil Linton'un rüşvet meselesi hakkında malûmatı olabileceğini söylemesi tamamen ayrı bir husustur. Şahsen temas etmeden böyle bir malûmatı nasıl elde edebilirdi? Yetiştirdiği ve iki ay öncesine kadar beraber yaşadığı Abner Ellison'dan daha yakın kim vardı? Şimdi size tasdik edebileceğim birşey söyleyebilirim. Dört gün vvel Phil'i gördüm. Oldukça üzüntülü görünüyordu. Çarşamba gecesi bazı kimseleri göreceğini söyledi. Bu, dün geceydi ve dn gece de öldürüldü. Emin olmak istediğini söyledi fakat, ancak bu şahsı gördükten sonra emin olacaktı ve bildiklerini Şube Müdürüne açıklıyacaktı. Eh, dün gece Abner' Ellison'u gördü ve Şube Müdürüne hiçbirşey açıklayamıyacak çnükü Phil Linton, morgda bir taş masanın üzerine yatmaktadır. Beniş düşündüğüm şekilde hepsi birbirine bağlanıyor. Fassio çetesi belki de Phil'in torununun birşeyler bildiğini düşünmüştür. Kız dün akşam sana, bildiğini işaret edecek herhangi birşey söyledi mi, Walters?

Walters, boğuk bir sesle:

• — Hayır, dedi. Hayır, birşey bilmediğinden eminim.

Müfettiş ikaz etti:

— İyisi mi sende karanlık ara sokaklardan sakın, delikanlı. Çete senin kızla beraber olduğunu biliyor olmalı ve seninle konuşmuş olduğunu tahmin edebilirler. Seni de susturmaya çalışabilirler. Fakat muhtemelen seni susturmak için kızın ttmanın kâfi bir emniyet tedbiri olduğunu düşünürler. Sen birşey biliyorsan bile susmak zorunda kalırsın. Düşündüğüm şu; Cinayet, kaçırmadan çok daha kolay bir iştir. Linton ile Ellison'un arasını açtılar. Fakat etrafta Fassio'nun hâlâ eski ahbabları var. Onlardan bazılarının tahkikat sebebiyle rahatları bozuldu. Lindbergh kanunu yürürlüğe girmeden evvel bile kaçırma işlerinde çok usta olan kimselerdi. Kızı kaldıranlar da bunlardır. Benzin tankım boşaltmaları falan çok güzel tertiplenmiş bir olay. Belki, emekli bir polisin torununu kaçır

manın, polisle anlaşmalarında bir fayda sağlıyacağını hesaplamışlardır. Her ne hal ise, kızı konuşmasına mâni olabilecekleri bir yere kaldırdılar. Ellison'un saat on ikiden evvel otele döndüğünü otelciden öğrendik. Birisi onu telefonla aradı, fakat karşı taraf telefonu hemen kapadı ve bir kaç dakika sora hırpani kılıklı bir serseri gelerek kapalı bir zarf bıraktı. Zarfı alır almaz otelden ayrıldı. Muhtemelen kızı kaçırdıklarına dair bir nottu ve bir yerde birisiyle buluşması bildiriliyordu.

Yaşlı adam, Dab'e baktı:

— Durum bu, Mr. Dab, dedi. Herşeyi anlattım.

Dab, uzun bir müddet sessiz kaldı, nihayet:

— Söyleyin bana, dedi. Yerde duran bu kartlardan başka bir mânâ çıkartabilirsem, bu mânâyâ ciddi olarak önem "erecek misiniz?

J. Bond cevap verdi:

— Tabîî önem veririz, Mr. Dab. — ilk defa olarak alaycı "eğildi — Sabah ilk iş size bunların resimlerini göndereceğiz ve söyliyeceğiniz herşeyi dinleyeceğiz.

— Beni polis arabasıyla eve götürmenize ihtiyaç yok. Bîaz yürümek istiyorum. Broodway'de bir taksi bulabilirim.

Allan Waltres, Dab'ı verandaya kadar geçirdi. Geniş omuzlu bir delikanlıydı. Fakat her nasılsa küçülmüş, birkaç aat içinde çökmüş gibi bir hali vardı. Gergin yüzü, hummalı ibi yanar görünen gözlerini belirtiyordu. Çıkık elmacık kekiklerinin gergin derisi parlıyordu. Dab. yüzü bir ölünün bağı gibi ,diye düşündü. Vatkayla glnç olarak doldurulmuş bir eket giyen iskelete benziyor. Şaşkın. Ben de şaşkınım. Her kimiz de büyük bir şokun tesiri altındayız. Hattâ buna panik bile denebilir.

Walters elini Dab'm koluna koydu.

— Bu bilmeceyi başka bir şekilde halldebilir misiniz, Mr. ab? dedi. Yapabilir misiniz, efendim? O benim sevgilimdir. irkaç hafta sonra karım olacaktı. Çocukluğumuzdan beri

onu severdim. Bunu halletmemiz lâzım, Mr. Dab, Size bağlı bir şey. Eğer katili bulacak olursak, kaçıranı da bulmuş oluruz ki bunun da mânâsı Pat'ı bulmamaz demektir. Ben bir polisim. Böyle şeyleri bilirim. Bir kaçırma vak'ası olduğu zaman onları hemen yakalamak zorundasınız. Kaçıranlar yirmi dört saat, kırksekiz saat beklerler belki biraz daha fazla. Maktulleri çabuk bulamazsanız, onları ölü olarak bulursunuz. Kaçırdıkları Pat, Mr. Dab, Onu bulabilir misiniz Phil Linton'un size bıraktığı bu bilmeceyi halledebilir misiniz?

Yağlı bıyıklı ve dinç centilmen birden çok yaşlı ve yorgun göründü.

— Bilmiyorum, oğlum, diye cevay verdi, Şimdiye kadar rastladığım en zor bir iş. Bunu sadece halletmek le kalmamalıyım. Görünürde olan cevabın, yanlış olduğunu kolaylıkla ispat etmeliyim. Fakat belki, vaktim yetişirse.

Nehrin karşı sahilindeki büyük saat aydınlandı.

Saat sabahın dördüydü.

FASIL — 5

Kız, kasvet verici bir sessizlik içinde kendine geldi.

İçinde toz zerreciklerinin uçuştığı bulanık bir ışık huzmesi, yüksek tavandaki kirli ve küçük pencereden içeri süzülüyordu. Bulunduğu yer soğuk olmakla beraber tahammül olunamıyacak derecede kapalı ve küf kokuluydu. Kendi evindeki çatı arası odasının hatırlatan eski ve çürümüş tahta kokusu vardı. Birdenbire sessizlik çok hafif seslerle bozuldu. Farelerin tahta üzerinde yürümelerinden doğan yumuşak ve ürkütücü küçük bir gürültüydü.

Başı tahammül eedilmez derecede ağrıyordu. Bayıltıcı ve bıktırıcı bir koku burun deliklerinde dolaşıyordu ve boğazı kurumuştı. Tiksiniyordu. Boynunun adaleleri bükülmüş gibi ağrıyordu. Gözlerinin önünde dumanlı bir perdeye benzeyen

hafif ışık girdap gibi dönerken, zihni biraz açıldı. Acıyı ve rahatsızlığı daha fazla hissediyordu, fakat şimdi hatırlıyabiliyordu ve kendini bilmeden yüzermiş gibi bir his kayboluyordu. Kendi kendine, ben Patricia Linton'um. dedi. Bir müddet önce — veya bir asır öncemiydi — Allan isimli bir delikanlı kendisiyle evlenmemi istedi. Eski köy lokantalarındaydık ve kareli bir masa örtüsü vardı. Saz kaplı bir şişenin içine bir mum sokuluyordu. Eriyen mum damlacıkları şişenin boynundan süzülüp sepetin üzerinde büyüleyici bir manzara arzeden evvelce katılmış olan mumların üzerine damlıyordu. Akşam yemeğimiz çok pahalıydı. Çünkü pusulaya kaçamak bir göz attığım zaman içtiğimiz kokteyl ve şaraplarla yekûnun onsekiz kiz dolara yakın olduğunu gördüm. Buna bahşiş de dahil değil değildi. Anlıyorsunuz ya en ufak detayları bile hatırlıyabiliyorum. Sonra arabada gidiyorduk. Çok karanlık ve çok bozuk bir yoldaydık. Birden araba öksürmeğe ve aksırmaya başladı ve beklenmiyecek şekilde benzinimiz bitmişti. Allan, tekrar yola çıkarak karanlık benzin istasyonundan bir teneke benzin almıya gittiği zaman sıcak olan arabanın içinde bekledim. Ne kadar sessiz ve karanlık bir memleket olduğunu ve hattâ bir polisin kızının, bir polisin torununun, Judo hakkında birşeyler bilse de biraz olsun korkmuş olduğunu düşündüm.

Sonra sanki arabanın arka kapısı açılıyormuş gibi çok hafif bir ses işittim. Fakat arkama dönmeye fırsat kalmadan boynuma kuvvetli bir kol dolandı. Başımı arkaya doğru çekiyordu ve yüzüme bir bez parçası bastırıyordu. Bezde hastahane kokusu vardı. Bu kokuyu, çok küçük bir kızken babamın öldüğü bembeyaz bir hastahane hatırlıyordum. Ve sonra hiçbir şey hatırlıyamaz oldum. Fakat bir keresinde sanki tekrar bir arabada gidiyormuşum gibi bir his duydum. Yerimden kımıldandım ve gözlerimi açmıya ve birşey görmeye çalıştım. Ve gördüm de. Bez tekrar yüzüme kapanıp da beni bayıltmadan evvel bana yabancı gelmeyen küçük birşey gördüm. Gördüğüm veya gördüğümü zannettiğim şey, öne ve arkaya

sallanan beyaz ve tüy gibi yumuşak bir şeydi. Daha önceleri bir çok defalar böyle birşey görmüştüm, fakat dünyada bunlardan daha bir sürü olmalıydı. Veya belki de hakikaten böyle birşey hiç görmedim. Belki sadece gördüğümü tahayyül ettim. Nasılsa, onun olamazdı. Onu, hemen hemen bütün hayatım boyunca tanımıştım ve hattâ başka bir' adamla evlenmeme rağmen beni sevdiğinden emindim. İyi ve nazikti. Hattâ küçük bir çocukken bazen zalim olmasına rağmen iyi olduğunu biliyordum. Bir kelebeğın kanatlarını kopardığı veya flober t feğı ile yaraladığı serçenin başında bekleyip çatlak dudaklarım yalayarak küçük hayvancığın yerde  ırpınmasını seyrettiğı zamanlar çığlık atarak ağlamama sebep olurdu. Hayır, böyle şeyler hatırlamaman lâzım. Onun hakikaten ne kadar iyi ve nazik olduğunu, büyük hendikapta nasıl hareket ettiğini ve başka bir adamla evleneceğim halde beni ne kadar sevdiğini hatırlamalıyım.

Pat, kalkmaya çalıştı. Bir dakika kadar başı döndü ve elleri ile karyolanın kenarını tutup başını sallıyarak yatağın kenarına oturdu. Loş aydınlıkta karyolanın yanında üzerleri hayalet gibi çarşaf kaplı, eski model ve ağır mobilyaların bulunduğunu görebiliyordu. Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, odanın hemen hemen muntazam bir şekilde yuvarlak olduğunu farketti.

Işık huzmesinin yanında bir pencere olduğunu gördü. Fakat pencere tahtayla kapatılmıştı. Maamafih tahtanın üzerindeki çatlak ve franklardan içeriye loş bir ışık süzülüyordu. Ağır bir kapı vardı. Pat, titrek bacakları üstünde doğruldu, baş dönmesi ile ayakta sallanırken elini alnına bastırdı. D ş  miyeceğihe emin Olduktan sonra kapıya giderek tokmağı denedi. şüphesiz emniyetli olarak kilitlenmişti.

Kendi kendine:

— İçinde bulunduğum oda yuvarlak, dedi. Kuledeki bir odaya benziyor.

Pencereye gitti ve gözünü çerçeveye dayadı. Tahtaların

aralıklarından görebiliyordu. Gri ve sisli bir gündü A.: ,ni ağır ağır akan bir nehir vardı. Nehrin kargısında bulunan « sim saati görebiliyordu. Saatin ışıkları şimdi yanmıyordu Yelkovan sabahın sekizine birkaç dakika kaldığını gösteriyordu.'

Fakat bu saati tanıyordu. Tik-Tak saati.

Patricia Linton, bir isteri nöbeti içinde kahkahalarla gülmiye başladı.

Kuledeyim, diye düşündü. Mad Hatter Şatosunun kulesindeyim. Evimin hemen karşısındayım.

Ben şimdi kuledeki prensesim.

Henüz küçük bir kızken, yaz geceleri Abner'le beraber verandanın merdivenlerine oturdukları zaman, Mr. Dab'in. kuledeki prenses hakkında anlattığı uydurma hikâyeleri hatırladı.

FASIL 6

Sert ve kendisine yabancı gelen bir yatakta ancak birkaç saat uyumuştı. Bu kısa uykusu sıkıntılı olmuş ve intizamsız rüyalar görmüştü. Gözleri dehşet ve korkuyla parlayan genç bir kız rüyalarına giriyordu. Genç kızı, karanlık ve korkunç, demir parmaklıklı ve asma kilitli eski bir mahzende gördü. Karanlığın enarında kötü adamların gölgeli şekilleri gizlenerek duruyor ve kızı seyrederek, bekliyorlardı. Bazan kemikli ve pençe gibi tüylü çok büyük eller karanlığın içinden doğru uzanıyorlar, kıza dokunmak, onu incitmek ve paralamak için araştırıyorlardı. Bir keresinde, boğuk bir çığlının düğümlemesi ,ile uyandı. Bütün vücudu terden ıslanmıştı, Çünkü korkunç ellerden bir tanesinin noksan bir parmağı vardı.

Bu yarı durulmuş şuuru, akliselimi için bir nev'î siper oluyordu. Bu hayvanın tehlikeden kaçarak saklandığı bir ko

vuk gibiydi. Kuvvetli vücudunun adele kuvvetinin, ciğerlerinin muntazam nefes alışlarının, karnındaki açlığın ve içindeki arzunun farkındaydı. Kâbus hâdiseleri ve geçen saatlerin kâbuslu rüyaları aklından silinmişti. Vücudunun beyniyle uyumasından, sıcak yemek ve ılık kadın temasını düşünmesinden, vücudunun ihtiyaç ve arzularına tâbi olmaktan memnun oluyordu.

Dehşetin, hafsalaya sığmayacak kadar fazla olduğu zamanlar vücut yapılışının buna karşı koyması acıptı. Almanların sahra top ateşi ve makineli tüfekleri altında bir manga adamın kanlı et ve kemik parçalarına ayrıldığı Norman kasabasının meydanındaki günü hatırladı. Bir menteşe üzerine asılı duran kapıdan içeri dalmış ve karanlık odanın zemininde tüfeği ateşe hazır bir vaziyette sürünmüştü. Almanları görmemişti, iki Amerikan askeri görmüştü. Birisi bıçağını kürek gibi kullanarak bir konserve kutusundan yemek yiyor ve bir şarap şişesinden büyü yudumlarla şarap içiyordu. Diğeri vahşi gözlü kıvrak bir köylü kıızıyla hakiki sevişme hareketine girmişti.

Bu izni esnasında Pat bütün randevularını hattâ, Abner'in rakibi olan Allan Walters'le buluşmalarını bile **iptal** etmişti. Böylelikle her dakikasını bile kendisiyle beraber geçirebilecekti. Bir gece Phil Linton bir ziyafete gitmişti ve Pat ile Abner hafif aydınlatılmış oturma odasında yalnız kalmışlardı. Oda kâfi derecede ılık olduğu halde, kendisinden şömineyi yakmasını istemiş ve alevler yükseldiği zaman bütün ışıkları söndürdükten sonra aniden kollarına atılmıştı. Dudakları, kendi dudaklarını aramış ve vücudu onunkiyle birleşmişti. Elbiseleri bozulmuştu. Omuz askıları kollarına kaymış ve ilk defa onun çıplak, ılık tenine dokunmuştu. Dünyada hiçbir şey, birbirlerine arzulamalarından daha hakiki değildi. Küçük elleri sırt ve kol adelerine gömülmüştü. Dudaklarını zorlukla ayırarak kendi sesi olmayan boğuk, hemen hemen ancak duyulur bir fısıltı ile:

— Seni istiyorum, sevgilim. Evlenelim... demişti.
— Geri döndüğüm zaman.
— Hayır, şimdi! Bu gece! Evlenmiş gibi hareket edelim, eni odama taşı. Kapıyı kilitleriz...

Ve sonra telefon çalmıştı.

Allan Walters, bu telefonun tam zamanında olduğunu¹ içbir zaman bilemiyecekti.

Abner, hangi durumda ve ne kadar genç olursa olsunlar kadınların kendilerine olan hakimiyetlerine hayret ederdi. Pat, soğuk kanlı ve sakindi. Derhal toparlandı. Yerinden kalktı, elbisesini düzelterek başından aşağı geçirdi. Eteklerini düzeltti ve zavallı Abner'i divanın üzerinde, yüzü kızarmış, harap olmuş ve terlemiş bir halde bırakarak normal ve kontrollü bir sesle telefona cevap verdi.

Patricia Linton, Abner'in istediği bir kadın olarak kaldığı halde bir daha birbirlerine bu kadar yakın gelmemişlerdi. Düşünceleri ve asabı şişenin kokusuna, görünüşüne tahammül edemediği zamanlar, ekseriya vücutlarının birbirlerine bu kadar yakın olduğu o geceyi düşünürdü. Yarı uyanık şuuru, o gecenin düşüncesi ile meşgul oluyor ve cinayetin korkunç hakikatini bulutlandırıyordu.

Küçük bir sakatlıkla harpten döndüğü zaman bir kadın için yaşamayı ümit etmeden önce önünde uzun bir tahsil süresi olduğunu idrak ediyordu. Harp seneleri esnasında Pat ve şimdi birinci sınıf dedektif maaşı olan Allan Walters'in çok sıkı bir arkadaşlık kurduklarını anlamıştı. Abner, hukuk tahsiline devam ederken onlar birbirlerini görmekte devam 'diyorlardı. Pat'a karşı olan sevgisi ve hummalı arzusunda "küçük bir azalma dahi olmadığı halde bu seneler zarfında Miner, kendi kendini aradan çekmişti. Pat, kendisini bir kaplumbağa gibi kabuğuna çekilmekle itham ediyordu. Niçin çe-
ı ılrniyecekti? O bir polisin kızı ve bir polisin torunuydu. Hal-
buki kendisi bir katilin oğluydu. Harpte sadece parmağını
ı tybetmekle sakatlanmış, fakat harp senelerinde yaşadığı acı

I

hayatın zihninde yer etmesiyle de sarsıntı geçirmişti. Pat'm öbür arkadaşı, yakışıklı ve neş'eli bir adamdı. Kendisi bir talebeydi. Halbuki öbürü aylık geliri olan, otoritesi, rozeti ve tabancası olan bir polisti.

Uzun geçen çalışma ve yalnızlık senelerinde içinde büyük bir acı vardı. En acı düşünce, Pat'm Allan'ın kolları arasında, vücudunu onunkine yaslamış ve «evli gibi hareket edelim» diye fısıldamış olması düşüncesiydi. Bu gibi düşünceleri zihninden silmiye çalıştı, içinden inanmamak geliyordu. Fakat onu tekrar hatırlıyor ve bu hatırlayış yıpratıcı oluyordu. Hepsinden beteri Pat'la olan eski akrabalığının kaybolmuş olması hissiyatıydı. Artık onun hâmisî değildi. Artık yanına gelip küçük ve sıcak eli ile elini tutmıyacaktı.

Sonra mezun olmuş ve bir iş bulmuştu. Pat'la tekrar arkadaşlık etmiye başladığı zaman Phil Linton, çetenin aracılığını yapmış olduğu hakkındaki iddiayı duymuştu. Pat'm da duymuş olup olmadığına hayret etti.

Şimdi tamamen uyanıktı. Göz kapaklarının ince siperi artık gürültülü şimdiki zamanı veya üzüntülü muğlak durumunu örtemiyordu. Cinayetin gerçeğine ve hattâ daha büyük korkular içine uyanmıştı. Hayatında ikinci defa olarak, gözlerini açtığı zaman, cinayet yatağının yanbaşıda beklemiş oluyordu. Diğer durumda, çocukluğun gölgesi altında, yaşlı gözlü ve titrek dudaklı küçük bir çocukken, korkmuş oldğundan isimlendiremiyeceleri bir cinayetten dolayı babasının tevkif edilmiş olduğunu söylemek için gelmişlerdi.

Abner, yatağının içinde doğrulup oturdu ve titredi. Ev sahibi küçük bir gaz sobasını yakmıştı. Fakat odanın havası rutubetli bir soğukla ıslak ve yapışkandı. Duvarların badanası dökülmüş, birkaç mobilya eski ve yıpranmıştı. Pencerenin camı kaim bir kir tabakası ile kaplıydı ve hücreye benzer odaya bulanık bir ışık huzmesi süzülüyordu. Cinayet işlendikten sonra uyanmaya elverişli bir yerdi. Oda hemen **he**men Dannemoraîdaki bir hücre kadar küçüktü.

Abner, bir kapının açılıp kapandığını ve öbür odadan en ayak seslerini duydu. Yerinden fırlayıp etrafına bakmak saklanacak bir yer aradı. Sabık mahkûm odaya girdi, "fak tefek, tombul bir adamdı. Kolları kese kâğıdı ve gazetelerle doluydu.

Abner'in ev sahibi:

— Aldırma, dedi. Sadece benim. Dışarı çıktım ve kahvaltı için öteberi aldım. Gazete de aldım. Hepsi cinayet ve kaçmayla dolu. Polis, tabancanın 45 lik olduğunu ve üç metre adar bir mesafeden ateş edildiğini bulmuş. Tabî henüz kızı ulamamışlar. Linton kısa bir müddet yaşamış. Bazı kartları ere dizecek kadar kâfi bir zaman. Bu kartlar parmak izi mbolleriymiş. Polis, bir iz üzerinde olduğuna inanıyor. Linton, bıraktığı bu kartları arkadaşı Ashton'un görmesini istemiş.

Abner haykırdı:

— Fakat yere herhangi bir ip ucu bırakacak kadar yamamazdı. Bu kadar yakm bir mesafeden atılan 45 lik bir ursun insanın ayaklarını yerden keser ve derhal öldürür.

— Belki Linton, son derece dayanıklı bir adamdı. Karından vurulmuştu. Karm yaraları bazan hünerli olur. Her hal ise, o kartları yere koyacak kadar yaşamış.

— Konferanslarında kullandığı küçük kartlar olmak, ün akşam, hatırladığıma göre masanın üzerine yığılmıştı, akat bir mânâ ifade etmezler. Onlar parmak izinin değişik killerini gösteren basit sembollerdir. O kartlarla herhangi ir insanı işaret edemez.

Abner birden sağ elini kaldırdı ve eline baktı.

— Ancak...

Eline bakarak durdu. Parmaklarının görünüşü ile bütünlenmiş bir bebek gibiydi.

— Ancak, dedi. Bir parmağı noksan olan bir adamı işaretmek istemiş olsun.

Küçük boylu adam sordu:

— Öyle yaptığını mı sanıyorsun?

Abner, cevap vermedi. Aceleyle giyinmeye başladı.

Tombul adam sordu:

— Acelen niye? Hiçbir yere gidemezsin, oğlum.

— Gitmem lâzım. Pat'a gitmek zorundayım. Onu rüyamda gördüm. Eller vardı, korkunç eller ona doğru uzanıyordu.

— Aldırma, oğlum. Buradan ayrılamazsın. Hiç olmazsa şimdi olmaz. Polislerle dolu bir şehir. Hepsi elleri tabancalarında senin görünmeni bekliyorlar.

— Dinle, sana gitmem gerektiğini söylüyorum. O benim kızım, anlıyor musun? Ona gitmek mecburiyetindeyim. Bir yerde mahpus olarak tutuluyor ve Fassio'nun şu serserileri onun nerede olduğunu bilirler. Bunun meyanında... Oh, onu oraya kapayan da beraberdi. Şu çeteyi görmüştün ve onlarla iş yapmıştın. Ben de iş yaptım. Bir kadına bakış tarzlarını hiç gördün mü? Ben onları «Burke ve Holmquist» in ofisinde gördüm. Oturuyorlar, bekliyorlar, bir kelime bile konuşmuyorlar, sert bakışları ve karanlık gözleriyle oradaki kadınları deileine kada çırılçıplak soyuyorlardı. Pis ellerinin Pat'a dokunmaları istemiyorum.

Ufak tefek adam daha büyük bir inatla konuştu:

— Sen dinle. Sen beni dinle. Ben sabık bir suçluyum. Polisleri, serserileri ve cinayeti bilirim. Sana, buradan ayrılamayacağını söylüyorum. Talimatını aldın. Belki de talimatı doğrudan doğruya Fassio'dan aldın. Buradan ayrılamazsın. Seni burada tutabilmek için için icap ederse silâh da kullanırım.

— Allah kahretsin, be adam! Burada elim kolum bağlı oturamam ya! Şü anda Pat'a ne yaptıklarını Allah bilir.

Adam, bir bardağa içki doldurduktan sonra Abner'e uzattı.

— Al bunu, dedi. İhtiyacın var. Bir hususu unutuyorsun. Tanıdığın bu ihtiyar adamın, bu gece şu diğer üç ihtiyar

la buluşmasından evvel hangi tarafa¹ atlayacağımızı bilmiyoruz.

Abner, içkiyi bir yudumda dikti ve geçirdikten sonra başını salladı.

— Pat'a gitmek zorundayım, dedi.

— Ne kadar uzağa gidebileceğini düşünüyorsun? Sanso² ne gibi bir polisin ve Fassio gibi bir katilin seni aradıkları bir zamanda ne kadar uzaklaşabileceğini düşünüyorsun, yavrum?

FASIL 7

J. Dabney Ashton, sıkıntılı bir uykunun sersemliği ile mücadele ederek uyandığı zaman hemen hemen ögle olmuştu. Üzerine erguvani renkli ipek bir sabahlık alarak telefonu açtı. Washington Square Otelinin diğerleri kadar eski olan gündüz kâtibi Paul cevap verdi:

— Mr. Dab? Size bir paket geldi. Zannedersem polisten geliyor. Ve özel ulakla gelen bir de mektubunuz var. Fakat sizi uyandırmadım. Madam, sizin çok geç geldiğinizi söylediği için zavallı adamın uykuya ihtiyacı olduğunu, artık eskisi gibi de genç olmadığını ve...

mektubu kahvaltıyla beraber gönderebilirsin. Bana lütfen lokantayı bağla.

Yaşlı Pierre, garson, oda servisleri telefonuna cevap verdi ve Dab'in büyük bir fincan kahve ile yumurta siparişini aldı.

Oda servisi, Washington Square Otelinin diğer servislerinde olduğu gibi acelesiz yapılan bir işti. Pierre'in kahvaltı tepsi ile odaya girmesinden önce Dab, bir duş alıp traş olmak fırsatını buldu.

Pierre:

— Mektubu getirdim, Mr. Dab, dedi. Ve Polis Müdürü-
yetinden gelen bir paketi de. Sabah gazetelerinizi getirdim.

Zavallı arkadaşınız Linton'un katledilmesini gazetelerde okudum.

Yumurta sahanının kapağını kaldırdı.

— inşallah Michel salçayı yine çok ekşi yapmamıştır', dedi. Ona her zaman limonu fazla koyduğunu söylerim.

Pierre, işi bozulmuş bir ahçıydı. Kırk seneye yakın bir zaman iyi bir otelin usta bir metrdoteli olarak muvaffak olmayı ümit etmişti. Yaşlı garson geldiği gibi ayaklarını sürüklüyerek odadan çıktı.

Dab, Müdüriyetten gelen zarfı açtı. Dokuz kartı bir bütün olarak gösteren büyük bir resim vardı. Yerinden kalkarak şömineye gitti. Büyük resmi şömine rafının tam ortasına koydu. Sonra dokuz adet küçük resmi ikinci ile üçüncü arasındaki mesafeye dikkat ederek aynı şekilde büyük resmin önüne dizdi, Eski kalorifer radyötorünün cızırtısına ve tıslamasına rağmen odayı serin buldu. Şöminenin içindeki gazı tutuşturdu ve kahvaltısının başına oturdu.

Alevler kafesin arkasında yükseldiği zaman titrek ışıkları resimlerin parlak yüzlerinde oynadı.

Kahvaltı tepsisinin konduğu kahve masası şömineye çok yakındı. Yaşlı aktör kahvaltı boyunca gözlerini şömine rafının üzerinde duran resimlerden ayırmadı.

Üzüntü ile:

— Bulmam lâzım, dedi. Pat'ı kurtarmalıyım. Ve oğlumu da kurtarmak mecburiyetindeyim.

Kahvesini içerken mektuplara bir göz attı. Onların hiçbirini açamazdı. Hepsi reklâmdır, diye düşündü. Hattâ özel ulak gelen mektuplar bile reklâmdır. Broodwoy'in bir terzisi bir elbise modeli çizmişti. Tiyatronun ileri gelen azalarını hususî mektuplarla davet ediyor ve bu modeli görmelerini istiyordu. Dab, Times ve Tribüne gazetelerini aldı. Cinayet birinci sayfayı işgal ediyordu. Fakat polis parmak izi sembollerinden gazetelere hiçbir malûmat vermemişti. Otoritelerin Linton'un evi

lâtlığını aradıkları hakkında bir haber vardı. Anber Ellison'u arguya çekmek için arıyorlardı.

Kapıya vuruluyordu. Dab, seslendi:

— Giriniz!

Dab'in bir gece evvelki satranç rakibi ve otelin eski müş-
erilerinden olan Pirtle içeri girdi.

— Dab, dedi. Bu dehşetli haberi henüz duydum. Detektif
i çok iyi tanımadığım şüphesiz, fakat seninle beraber bir kaç
efa burda gördüğüm halde ondan çok hoşlanmıştım. Torunu

— Hattâ bildiğinden de korkunç olabilir.

— Hergangi bir ipucu var mı?

Dab, şömineye doğru işaret etti:

— Yegâne delil orada duruyor. Kahve, Pritle?

Pritle, başını salladı.

— Şömine rafında teşhir edilen resimler de nedir? içeri
irdiğim zaman büyülenmiş bir insan gibi onlara baktığını
gördüm.

— Deliller. Yegâne ip uçları.

— Bunu halletmek sizin için çok mühim değil mi, Mr.
ib?

— Evet, mühimdir. Şimdiye kadar yapmam istenen en
mühim şeylerden biridir. Bir adamın kaderi ve bir kızın hayatı
'una dayanabilir.

— Bu resimlerin ne olduğunu şimdi anladım zannederim,
iton'un yere bazı kartları dizmiş olduğunu okumuştum. Bu
esimler o kartların resimleri midir?

— Evet, onlar.

— Mânâsı hakkında polisin herhangi bir fikri yok mu?

— Olduğunu düşünüyorlar. Dertte bu zaten. Daha iyi bir
ikir vermek zorunda olduğum kadar bu fikirlerin yanlış oldu-
ğunu da ispat etmem lâzım geliyor.

Dab. büfeye giderek bir sürahi içki ile bir bardak aldık-
tan sonra ateşin başına döndü.

— Sabah içenlerden değilim amma şimdi öğleden sonra sayılır. Burdon ister misin, Pirtle?

Pirtle, başını eğerek:

— Sadece bir parmak, dedi.

Dab, bardağa bir parça burdon koyarak Pirtle'e uzattı. Kendi kahvesinin içine fazla miktarda döktü ve yudumladı. Birden Pirtle'e bakarak parmaklarını şaklattı.

— Pirtle, dedi. Sen bir mimarsın. Formlar, şekillerle çalılırsın. Zaviyelerin ve münhanilerin tahlili ile alâkadarsın. Bir an için bu resimlerin parmak izi sembolleri olduğunu unut. Soldan doğru başlayarak bu resimleri teker teker tetkik et ve her birini sana ifade ettiği mânâyı anlat.

— Bir zamanlar Charcot isimli büyük bir hoca vardı. Sigmund Freud bu adamın talebesidir ve herkesçe tanınır fakat efendisi unutulmuştur. Charcot, bir zamanlar çok büyük bir lâf söylemişti. «Biz sadece görmeğe hazırlandığımız şeyleri veya görmeyi düşündüğümüz şeyleri görürüz.» Söylediğin gibi ben bir mimarım. Bu sembollerde mimari şekiller görmem mümkündür... Veya dikkatimi çeken herhangi bir resim taslağımdaki şekilleri görebilirim. Hattâ görmemeğe gayret etsem dahi.

Dab, teşvik etti:

— Hiçbir gayret gösterme. Bu sembollerin bana basit bir şey ifade etmesi için sıralanmış ideogram olduklarına inanıyorum. Fakat bu işte hissettiğim müthiş mes'uliyet zihnimi bulandırıyor, zekâmı körletiyor ve beni tamamen şaşırtıyor. Lütfe, Pirtle. Şu kartlara bak. Sana ifade ettiği mânâları anlat.

— Eh, mademki ısrar ediyorsun. Şüphesiz...

Bir dakika kadar kartları tetkik etti.

— Mürekkep lekelerinin kâğıt üzerinde yaptığı simetri şekillerin tanınan şekillere benzetilmesi ile yapılan Rorschach testine benziyor.

— Tamamen. Üzerlerinde çok fazla düşünme. Yalnız ilk intihalarım söyle.

Pirtle, içkisini yudumladı, rahatça oturdu ve ilk resmi inledi.

• — Hemen söyleyebilirim ki şu ters çevrilmiş V şekli mimari bir Arç'a benziyor veya daha ziyade bina cephelerinin üstündeki müselles kısmı andırıyor. Şimdi eğer kendimi bir mimar gibi düşünmekten alıkoyabilirsem bunun bir onbaşı işaretine benzediğini söyleyebilirim. Fakat bu şahsî bir düşünüş olacaktır. Birinci Dünya Harbinde İngiliz Hava Kuvvetlerinde onbaşıydım. Şüphesiz basit bir meyili de temsil edebilir. Bir tepe...

— Parmak izinde buna hakikaten Arç denir.

Pirtle, ikinci sembolde kendi kendine güldü.

— Hiç olmazsa, dedi. Bu muhakkak ki falik'e ait. Şüphesiz mimarî sanat eserlerinde falik sembolü daima kullanılmıştır. Yine başladık! Mimarî! Bazı binalarda kullanılan yuvarlak ve dar kulelere benziyor. Meselâ eski bir şato olabilir.

Dab'in gözleri Pirtle'i süzerken sanki birşey tasavvur ediyordu.

— Bu çok enteresan, dedi. Ve çok tuhaf. Bir tepe ve bir şatoyu zikretmen acaip. Parmak izinde ikinci sembol düz olarak çıkıp inen bir Lup'tur. Ancak bir örneğin şeklini göstermek için hoca tarafından kullanılır. Parmaklarda Lup'lar da a şu veya bu tarafa doğru kalkırtırlar.

— Oldukça iyi bir mütehasşsın Linton'dan adamakıllı "ğrenmiş olmalısın, ikinci ve üçüncü kart arasındaki mesafe önemli midir?

Dab, birden parladı:

— Mesafeye boş ver. Bu mesafe benim nazarımda hâlâ üzücü bir meseledir.

Pirtle, üzerine bir helezon tersim edilmiş olan kartı seyetti.

— Bu kartta hiçbir tereddüt yok, dedi. Dönen bir bareke i naklediyor. Dönen bir tekerlek gibi. Mimaride bu bir Yunan ütunu olabilir. Ondan sonraki kart, yani dördüncü, ne mima

riye ve ne de herhangi bir şeye benziyor. Vurmaya hazır, çöreklenmiş bir yılan olabilir. Bir de altı rakkamı.

— Parmak izi mütehasısları bile buna bir mânâ verememişler ve Aksidental **demişler**.

Pirtle, kapalı bir rcep gibi olan sembolü tetkik ederek devam etti:

— Beşinci kart daha ziyade bir bilmece gibi. Böyle mimarî bir şekil yoktur. Ancak, harpten evvel Flushing Meadows'da dünya fuarı için kurulan talih binalardan biri olsun. Yukarıya doğru kalkmış falik sembolü üzerine kıvrılmış bir bastona benziyor. Altıncısı, hemen hemen birinci kartın aynı. Mimarî dilde bu ya bir Arç veya bir kuledir. Veyahut yükselen bir tepedir.

— Çadır gibi yükselen basit bir Arç olarak bilinir.

Pirtle, yedinci kartın üzerindeki çatal Arç için tereddüt etmedi.

— Bir yol kavşağıdır, dei. Haritalarda ikiye ayrılan yolları gösteren sembole aynen benziyor. Her iki yolun arasında bir emniyet adacığı bırakılır. Bunlardan düzinelerles Long Island'da, Westchester...

Dab, helecanla haykırdı:

— Yol! Westchester! Vay canına be!

— Sondan ikinci kart gene bir falik sembolü, eğer bu da bir kuleyse Piza kulesi olmalı.

— Bu bir Lup'tur. Bir tarafa doğru kalkıktır. Yani resimde gördüğün gibi kalkıktır. Çünkü buna radyal Lup derler.

Pirtle devam etti:

— Son kart daha ziyade bir yılan benziyor. Fakat, bir yudum burbondan sonra yılan göümiyeceğim muhakak. Şu halde bunun bir yol olduğunu söyliyeciğim. Dolaşık bir yol.

— Parmak izinde bir zirve parçasıdır. Pirtle, bu kartlarda kayda değer şeyler gördüğünü biliyor musun?

— Korkarım ki Alis'in harikalar diyarından henüz çıktım.

— Hiç olmazsa birşeyler gördün. Bana biraz ümit ver!

yorsun, çünkü ben hiçbir şey göremedim. Bu semboller hakkındaki tercümenin çok büyük bir kıymet taşıyabileceğini idrak ediyor musun? Tepeler gördün. Phil Linton'un evi bir tenin üstündedir. Bir kule gördün. Linton'un hemen evinin karşısında yuvarlak kuleleri olan bir şato vardır. Hareket halinde olan bir otomobil tekerleği gibi dönen tekerlek gördün. Pat Linton, bir araba ile dışarı çıkmış ve başka bir araba ile kaçırılmıştır. Westchester kara yolunda bulunan yollar gibi bir yol kavşağı gördün. Dolaşık bir yol gördün. Genç Walthers kaçırma olayının geçtiği yeri, karanlık, dolaşık bir yol olarak tarif ediyor. Pirtle, bunlar Pat Linton'un Westchester'de kaçırıldığı, seri bir araba ile götürüldüğü ve bir tepede bulunan terk edilmiş bir şatonun kulesinde hapsedildiği şeklinde tefsir edilebilir.

Pirtle helecanlandı.

— Allahım, dedi. Bir cinayeti ve kaçırma hâdisesini aydınlatığımı mı söylemek istiyorsun?

Dab, üzüntü ile başını salladı:

— Korkarım ki hayır. Phil Linton bu kartları yere dizdiği man bütün bunları bilemezdi. Torununun kaçırılmasından bir saat veya daha evvel ölmüş bulunuyordu.

Pirtle yerinden doğruldu ve mahcup bir ifade ile gülümsemi:

— Zaman, hepimiz için amansız bir efendidir. Bir dakika için çok zeki ve hattâ bir kahraman olduğumu düşünmeme sebep oldun.

Dab temin etti:

— Bir bakıma öylesin, bana ümit verdin, içinde bulunduğum sisten beni çekip kurtardın. Polisin nazariyesinden daha başka bir tarzda okunabileceğine şimdi inanıyorum. Teşekkür ederim, Pirtle.

Pirtle gittikten sonra Dab, şöminenin önüne oturdu. Kartın üzerinde parıldayan ışık kendisine devamlı olarak göz ırıyordu. Fakat kendisini artık yaşlı, şaşkın ve mağlûp his

setmiyordu. Şimdi kafası çalışıyordu. Yanakları kızarmıştı. Zaman! Eğer kâfi derecede zamanım olsaydı, diye düşündü. Bir not defterine arada sırada birşeyler karaladı.

Şatolar, tepeler, arabalar, diye alay etti. Fakat şüphesiz ki Pat'ı kaçıran birisi onu hemen evinin karşısındaki şatoya hapsedecek kadar aptal olamazdı.

Ateş çatırdayıp kıvılcımlar sıçrattı. Dab, çenesini sıvazlayıp kulağını kaşıyarak kartları tetkik ediyordu. Birden ağzı bir karış açılarak gözleri büyüdü. Sanki kendisini şaşkına çeviren birşey görmüştü.

Yüksek sesle:

— Hayır! dedi. Hayır, olamaz!

Yerinden kalkarak geniş odada dolaşmaya başladı.

Kendi kendine:

— Phil'in tarzı değil bu, dedi: Eğer buysa, hakikaten bir kelime oyunudur. Phil pratik, kendini bilen bir adamdı. Hiçbir zaman kelime oyunuyla bir katili mahkûm etmiye çalışmazdı.

Hâlâ yüksek sesle konuşarak tam kartların karşısında durdu.

— Fakat bir ümittir. Bu Allanın belâsı şeyi tefsir etmenin başka bir yoludur. Hiç olmazsa tahkikata değer.

Bir iskemleye çöker gibi oturdu. —

— Sansone, diye fısıldadı. Müfettiş Sansone!

FASIL 8

Dab, helecanlanmış ve sevinmişti. Mesele artık ümitsiz değildi. Pirtle «Biz sadece görmeğe hazırlandığımız şeyleri veya görmeği düşündüğümüz şeyleri görürüz.» demişti. Polis, parmak sembollerini görmeğe hazırlanmıştı. Çalışmalarının bir âleti olan sembollerini gördüler ve bu semboller onlara dokuz parmaklı bir adamı işaret ediyordu. Fakat bir mimar tamamen başka şeyler görmüştü. Kuleler, tepeler, dönen tekerlekler,

yol kavşakları, dolaşık yollar. Hâdiseye bariz bir şekilde uymasına rağmen nazarı itibara almamaz ve bu şeyler bir şey ifade edemezlerdi. Çünkü ortada zaman mefhumu vardı. Dab, Phil Linton'un evinin karşı tarafında nehrin öbür kıyısında bulunan büyük ve parlak saati düşündü. Tik-Takları ile dakikaları ve saatleri yutan büyük saat. Saat, aynı zamanda bir nevi semboldü. Zaman! En mühim olan şey zamandı. Pat Linton'un hayatını kurtarmak için bu mesajı tam zamanında okuması lâzımdı. Allan Walters «yirmi dört saat, belki kırk sekiz saat, kaçıranlar fazla beklemezler» demişti.

Fakat şimdi ümitliydi. Pirtle'in kartlarda gördüğü şeyler bir şey ifade etmiyordu. Dab, bunu kabul ediyordu. Halen, birden aklına gelen başka bir izah şekli de vardı. Hemen hemen inanılmaz bir kelime oyunu yine onun kadar inanılmaz bir şüpheliyi işaret ediyordu. Dedektiflerin bir müfettişi! New York polisinin en yüksek elemanlarından birisi!

Dab, kartlar üzerindeki sembollerden çıkarılan mümkün olmayacak bu izah şeklinin doğru bir hal yolu olduğuna da pek emin değildi. Fakat sembollerin bunun gibi bir mânâsı olabileceği basit bir hakikatti. Bu kartlar, Pirtle'a nasıl başka bir mânâ ifade ettiyse, daha da değişik mânâlar ifade edebilirdi. Bu mânânın polisin anladığı gibi Abner Ellison'u işaret eden ifadenin hâtâlı olduğunu göstermesi lâzımdı. Bu ifadeye, avukatların lisanında «Makul şüphe» denirdi. Bu düşünce kendisini teşvik ediyordu. Teşvik olması demek harekete geçmesi demekti. Harekete geçmesi de en lüzumlu işlerden biriydi.

Yaşlı aktör pencerenin önünde durarak parkı seyretmiye haşladı. Birdenbire kar yağmakta olduğunu hissetti. İçinde bulunduğu helecanlı ve ümitli haline bir de neşe ilâve oldu. Büyük ve dolgun kar taneleri tembel tembel penceresinin önünden geçiyordu. Dab'e göre karın yağması, dünyalılara cennetin bir cemilesi ve iyi haberler demekti. Dab, karı severdi. Her zaman karı sevmişti. Elli sene veya daha uzun seneler evvel Virginia tepelerinin yamaçlarına yağan karı hatırlıyabiliyordu.

Kendisinin kırmızı renkli bir kızağı ve ailesinin koşumları çın-gıraklı atlarla çekilen büyük kızakları vardı. Karla yumuşayan dünyanın üzerinde ters giden hiç bir şey olamazdı. Penceresi-nin dışında kardan bir yorgan bulunan, şöminesinde ateş ya-nan ve hâdiselerin ebedi doğruluğuna inanan bir adam, bundan daha fazla ne isteyebilirdi ki?

Evvelce benliğini kaplayan bitkinlik ve işe yaramaz bir insan hali şimdi tamamen kaybolmuştu. Yine tam bir erkekti. Yaşının verdiği zekâsı ve gençliğin verdiği diriliği olan bir adamdı. Sevdigi kimseleri koruyabilecek bir adam.

Dab giyinmeğe başladı. Askısını pantolonuna takarken aklına bir fikir geldi. Telefona doğru yürürken pantolonunun askısı peşinden sürünüyordu. Otelinden birkaç blok uzakta olan Mercer Caddesinin üzerindeki Sekizinci Mıntıka Karako-lunu aradı. Allan Walters karakolun dedektif birliğinde çalışı-yordu. Linton hâdisesi ile olan alâkasından dolayı Dab'e genç Walters'in muvakkat olarak Manhattan West Cinayet Büro-sundaki dedektif J. Bond'u yanma verdiğini söylediler. Dab, Manhattan Weet'de Walters'i bulamadı amma telefona .T. Bond'a cevap verdi ve Walters'in kahve ve sandöviç için dışarı çıkmış olduğunu söyledi.

Dab sordu:

— Geldiği zaman beni aramasını temin edebilir misin ? Bir şeyin üzerinde olduğumu zannediyorum.

— Eğer bir şey buldu isen, tatlı çocuk, hemen seni gör-meğe geleceğim. Evvelsi geceden beri henüz yatak yüzü göre-medim. Üzerinde bulunduğun şey benim için önemlidir.

— Şimdi gelme. Sadece Walters'in telefon etmesini temin et yeter.

Dab giyinmesini tamamladı. Altın yaldız boyalı çerçevesi olan bir aynada kendisine baktı. Aynaya yaklaşp yüzünü da-ha yakından tetkik ederken sırtıyordu.

Yüksek sesle:

— Yaşa! dedi. Çok güzel görünüyorsun. Bir müddet ev~

vel traş olurken senin ne kadar yaşlı ve yorgun göründüğünü düşünmüştüm. Fakat cidden hiç de fena değilsin. Göbek denen nesneden eser yok. Dişlerin takma değil ve tepende saç çok. Haftada bir, gece kulüplerinde genç hanımlarla gönül eğlendiriyorsun. Belki genç kızlar artık yakışıklı olduğunu söylemezler amma hiç olmazsa dinç görünüyor derler. Sen, Manhatan'ın en iyi satranç oyuncusu ve bilmece halleden adamısın.

Sırıtarak konuşmasına devam etti:

— Yaşa be! Zannedersem bıyıklarını yağlaman lâzım.

Bıyıkları yağlanmış ve parlak bir şekilde burbonunu yudumlarken telefon çaldı.

Telefon eden Walters'ti. Sesinde bir ümit ifadesi vardı.

Dab:

— Allan, dedi. Bana şimdi sual sormaksızın ve hakkmda inceleme yapacağın kimsenin malûmatı olmaksızın muayyen bir şahsın dün akşam yaptığı işleri gizlice tahkik edebilir misin?

— Zan... Zannedersem yapabilirim. Tecrübe ederim.

— Ve hattâ bu şahıs mühim bir kimse, bir polis dahi İsa mı?

— Bir polis mi, Mr. Dab? Yine neyin peşindesiniz? Dedektif Linton'un bıraktığı kartlardan birşey mi çıkardınız?

— Belki, Belki birşey buldum. Fakat şimdi beni sıkıştırırsan, oğlum. Her ikimizin de selâmeti için çok gizli davran. Ne "aptığını belli etme. Bunu becerebilecek misin, evlât?

— Derhal harekete geçeceğim. Bu kimsenin bizi Pat'a göndereceğini düşünüyor musunuz, Mr. Dab?

—; Bilmiyorum. Uzak bir ihtimal. Fakac tecrübeye değer. Walters ümitle sordu:

— Kim?

•— Sansone, Allan. Dedektif Müfettiş Sansone.

Dab, Walters'in hayretle nefes verdiğini duyabiliyordu.

Tzun bir sessizlik oldu. Adamakıllı şaşaladı, diye düşündü. Ka

rakoldan telefon ediyor olmalı ve muhtemelen konuşmayı dinleyen başka polisler de var.

Walters nihayet cevap verdi. Kelimelerini büyük bir dikkatle seçtiği muhakkaktı.

— Bu hususu derhal inceliyeceğim, efendim, dedi. Sizi tekrar arayacağım.

— Aman dikkatli ol, evlât.

— Merak etmeyin, çok dikkatli olacağım.

Dab Ashton, bir saate yakın bir zaman düşünceleri ile başbaşa bekledi.

Nihayet telefon tekrar çaldı. Walters telefon ediyordu. Bu sefer oldukça helecanlıydı.

— Mr. Dab? Bir telefon kabinesinden telefon ediyorum. Serbestçe konuşabilirim. Fakat bir şüphe celbetmeden Sansone için soruşturdum. Sansone, dün akşam saat altıda vazifeden ayrılmış. Eskiden tanıdığım daireci çavuşa ondördüncü caddedeki Luchow'da yemek yiyeceğini söylemiş. Orada yemek itiyadında olduğunu biliyorum. Francies German orada aşçıdır. Luchow'a gittim. Orada onu çok iyi tanıyorlar. Dün akşam orada olduğunu fakat yemek yemediğini söylediler. Adeti veçhile evvelâ barda bir içki içmiş. Sonra bir telefon almış. Daha önceden şefe, yemek yiyeceğini söylemiş, fakat bu telefonu aldıktan sonra kendisi için ayrılan masayı iptal etmiş. Helecanlı bir tavırla derhal oradan ayrılmış. Hattâ içki kadehini bile dolu olarak bırakmış. Onun nasıl içki içtiğini bilen bir kimse için şaşılacak bir durum. Tahminen altı buçukla on iki arasında nerede olduğunu öğrenemedim. Tam onikide müdüriyete uğramış. Vazifesi olmadığı zamanlar uğramak adetiymiş. Linton'un katledilmesi hâdisesini söylemişler ve rasmî bir araba ile Linton'un evine yollamışlar.

— Hımm! Korkarım ki pek tatmin edici değil, fakat enteresan olduğu muhakkak. Gizlice daha ileri bir soruşturma yaparak müfettişin Luchow'dan ayrılması ile Müdüriyete git

mesi arasındaki zaman zarfında nerede olduğunu öğrenebilir misin, Allan?

Walters tereddüt etti. Sonra:

— Mr. Dab, dedi. Size söylemem iyi olacak. Korkarım ki çok dikkatli olarak hareket edemedim. Bilirsiniz bir dedektifin bir müfettiş hakkında tahkikat yapması biraz nazik bir durum arz ediyor. Manhattan West'e döndüğüm zaman J. Bond beni çağırttı. Bana, size bahsettiğim çavuşun telefon ederek Sansone hakkında niçin araştırma yaptığımı sorduğunu söyledi. Ve şayet ihtiyar, hakkında soruşturma yaptığımı öğrenecek olursa kıyamet koparacağını ilâve etti. Sebebini öğrenmek istedi. Ne olduğunu bilmediğim bir çeşit ip ucu bulduğunuzu ve Dedektif Linton'n teşriki mesai yaptığı bazı kimseler hakkında, Sansone'da dahil olmak üzere şulen bir tahkikat yapmamı istediğinizi söyledim. J. Bond umumiyetle yumuşak bir insandır, fakat bu sefer iyice kızgındı. Beni derhal size getirmek istiyor. Bir bahane bularak çıktım ve size haber veriyorum. J. Bond ile beraber geleceğimizi sanıyorum.

Dab, helecanla bağırdı:

•— Hay Allah, be çocuk! Kafasız, ihtiyar bir budalanın biriyim. Başını derde soktum.

•— Benim için endişe etmeyin, Mr. Dab. Eğer Sansone hakkında yapacağım tahkikat Pat'ı bulmak demekse onu kuzey kutbuna kadar takip ederim. Eğer icap ederse rozetimi bile iade edebilirim. Pat'den başka hiç bir şeyin kıymeti yok bence...

— Özür dilerim, oğlum. Seni zor duruma sokmak istemedim. Herşeyi unut, Allan. İşitiyor musun?

— Hayır! Unutmıyacağım. Pat'ı bulmak için herşeyi yapacağım.

Telefonda, konuşma vaktinin dolduğunu ve mukâlemeye devam etmek için yeniden para atmak lâzım geldiğini gösteren bir vızıltı oldu.

Walters devam etti:

— Şimdi geri dönmem lâzım. Allahaismarladık, Mr. Dab.

Eğer J. Bond fikrini değiştirmediyse muhtemelen birkaç dakika sonra görüşürüz.

J. Bond fikrini değiştirmemişti. Tam yirmi beş dakika sonra iki dedektif Dabney Ashton'un kapısını vuruyordu.

J. Bond, sert ve sıhhatli bir adam olmakla beraber göz kapaklarının uykuya olan ihtiyacı ile ağırlaşmış olduğu belli oluyordu. Fakat mesleğinde bunun gibi hâdiselere o kadar alıştı ki böyle basit huzursuzluklara kafiye ehemmiyet vermezdi. Dab, genç olan diğer dedektifin yüzünün hâlâ bir ölününkü kadar beyaz olduğuna dikkat etti. Humma ile yanan gözleri çukura kaçmış ve gözlerinin etrafında mor halkalar hasıl olmuştu. Çocuk ısırap çekiyor, diye düşündü. Korkunç derecede ısırap çekiyor. Ve yaşlı bir budala olan ben onun bu ısırabına yeni bir dert daha ekledim.

J. Bond. Dab'den hoşlanmadığına dair hiçbir emare göstermiyordu. Sadece bitkin ve yorgun görünüyordu. Çeyrek asırdan beri bulunduğu teşkilâtta, cinayet masasındaki senelerce hizmetinde, cinayet dâvaları ile alâkalı olan şahısların acaip tavırlarına alışmıştı. Hiçbir şey onu ne hayrete düşürüyor ve ne de bıktırıyordu.

Esmer yüzlü dedektif, kalorifer rafının üstünde duran resimlere baktı.

— Tatlı çocuk, dedi. Görüyorum ki birinci sınıf bir sergiyi jürinin gözleri önüne sermişsin. Bunlardan birşeyler çıkartabildin mi bari?

Dab kısaca:

— Belki, dedi. Belki çıkarttım, dedektif.

İçini kemiren bir suçluluk hissi ile sert konuşuyordu.

Ziyaretçilerine burbon hazırlamakla meşgul oldu. J. Bond teşekkür ederek viskisini aldı ve tattıktan sonra dilini şap-latarak:

— Taş bebek, dedi. Baban kıcına tokadı yapıştırmak için geldi. Çok münasebetsizlik ettin. Burada bulunan genç dedektif Walters'i bir müfettişin arkasından soruşturma yapması için göndermen iyi bir hareket değildi. Müfettiş çok fena kızabilir. Bilhassa bu şahıs müfettiş Sansone gibi asabı hidrojen

bombası gibi sert olan bir karakterde ise. Buna neden lüzum gördün, tatlı çocuk? Şurada duran kartlar sana müfettiş Sansone'nun insan kaçıran bir kimse, bir katil olduğunu mu söylüyor?

Dab, huzursuz bir şekilde iskemlesinde kımıldandı. Eli büsküvi kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi hissetmesine sebep olduğu için kendi kendine kızıyordu.

İstemediği halde sert bir sesle cevap verdi:

— Samimî olmam lâzım gelirse, evet. Bu husus, bu kartlara verilebilecek mânâlardan bir tanesidir, dedektif. Esaslı olarak incelenecek olurlarsa, polis onların nasıl Abner Elli-son'u işaret ettiğini farzediyorsa, onların Müfettiş Sansone'u da aynı şekilde işaret ettiğini farzetmek benim için akla yakın en makul bir husustur.

— Çok enteresan. Bu kartların Müfettiş Sansone'u nasıl işaret ettiğini bize anlatsanıza.

Dab bocaladı. Bir saniye için çıkardığı neticeyi söyleyecek oldu. Fakat içinde bulunduğu şartlar altında, kelime oyunu hakkındaki teorisi çok zayıf ve uzak bir ihtimal olarak görünüdü. Dedektifin kendisine güleceğini tasavvur etti. Kendi kendine, görüşüm çok komik olmadığı takdirde yüzüme gülmele-rinden hoşlanmam, diye düşündü.

Sonra yüksek sesle cevap verdi:

— Bu hususu şimdi münakaşa edemeyeceğimizi sanıyorum, teğmen.

— Sebeb, tatlı çocuk?

Dab'in sesi yine kasdettiğinden daha keskin ve münakaşa eder bir ifade taşıyordu. Buluşuma çok fazla önem veriyorum, diye düşündü. Dikkat etmem lâzım.

— Ben polise benzemem, dedektif, dedi. Hiç olmazsa basit bir soruşturma yapmaksızın bir adam hakkında alenen şüphe etmek istemem. Zannedersem Phil Linton'un halletmem için bıraktığı bilmecenin mümkün olan bir hal yolu, Müfettiş Sansone'nun hısumına uğramaksızın zaten başı kâfi derecede iertte.

Dab yine bir suçluluk hissi ile kızardı.

— İstediğim malûmatı elde edebilmek için düşünebildiğim tek çare buydu. Phil Linton hariç, Allan'ı hepinizden iyi tanırım ve PhiPin ölmüş olduğunu üzümlere hatırlatırım.

— Doğrudan doğruya müfettişin kendisine sorabilirdin. O sana istediğin cevabı verebilirdi. O anda muhayyelesinde tekerlekler gördü. Hareket halindeki bir arabanın tekerleği gibi. Birleşik sembollerden birisine Aksidental denirse kartlardan çıkarılan bu mesaj bir araba kazası demek olabilirdi. Karışık bir yolda benzinsiz kalmak gibi. Aynı zamanda bir mimar gözü ile Lup'ların şekillerini gören bu adam, mimariye benzer bu şekillerin eski bir şatonun kulesine benzettiğini söyledi.

J. Bond müdahale etti:

— Son söylediğinizi iyice anlıyamadım.

Walters haykırdı:

— Mad Hatter Şatosu! Linton'un tam evinin karşısında. Katil bu kulelerden birinde mi saklanıyor veya Pat'i burada mı tutuyor?

J. Bond terslendi:

— Meseleye bir de Mad Hatter'i karıştırdık.

Genç dedektife bakarken gözleri kısılmıştı.

Walters devam etti:

— Mad Hatter bir mânâ ifade edebilir, dedektif Herkes onun acaip bir insan olduğunu bilir ve yeryüzünden kaybolması hâlâ bir esrar taşımaktadır...

James Bond:

— Hakkında ben de okudum, dedi. Phil ondan çok bahse-
derdi. Fakat bir bakıma unutmuştum...

Dab itiraz etmek istedi, fakat fırsat vermediler.

— Fakat...

Walters heyecanla:

— İsmi Frank Tocci, dedi. Senelerce evvel Arnavutluktan göçmen olarak gelmiş. Arnavutların barbar veya eşkiya olduklarını ve zamanında her ikisini de yaptığını söylemiş. Evvelâ berber olarak sonra da şapkacı çırağı olarak çalışmış. Pahalı modelleri kopye ederek ucuz şapka yapmak fikri ile kendi fabrikasını kurmuş ve kendisine bir istikbâl temin etmiş. Bütün

ilyonerlerin eşkiya olduklarını söylemiş. İsmi Tocci oldu dan.

Dedektif kendi kendine güldü ve devam etti:

— Oldukça fazla küfredecekti amma yine de cevap verecekti.

Dab karşılık verdi:

— Eğer suçlu ise sadece çok küfür etmekle kalmıyacak bir o kadar da yalan söyleyecekti. Bu sebeptendir ki soruştur ma için başka birisine ihtiyaç gösterdim. Eğer bu durumj Han'ın başını derde sokacaksa hakikaten onu bu işe karış rdığım için üzgünüm. Fakat bir meseleyi halletmeye çalış orum. Sansone, yüzbaşı Haas, hattâ sen bile bu kartlar üzerindeki sembollerin sadece dokuz parmaklı bir adamı işaret tiğini kabul ediyorsunuz. Onları başka bir şekilde okudum, ansone'u demek istiyorum, ve benim kitabımda bu okuma rız tamamen mantıkîdir. Ve size başka bir şey daha söyle eceğim. Başka bir şahıs ta bu kartları gördü ve onlardan mamen başka bir şey çıkardı. Bu şahıs hâdisenin hiçbir eferruatını bilmez ve benden başka cinayetle ilgili kimseyi nımaz. Bununla beraber kartlarda gördüğü şeylerin, hem hü'in katli ve hem de Pat'in kaçırılması ile direk olarak alâ ası olabilir.

— Oh! Oh! Bütün bunları kim gördü? Yeşil ipek türbanlı ir falcı ttu?

— Bu kartları inceleyen adam kabiliyetli bir vatandaş e yüksek bir mimardır. İsmi Pirtle. İşte onun ifade ettiği şey erden bazıları: Yol kavşağı, Westchester şehrinin kara yolla nda olduğu gibi...

Walters helecanlı bir sesle sözünü kesti:

— Hamburger yemek için durduğumuz yer Westchester'eki bir yol kavşağıdır. Arabamın benzinini işte orada boşalt ı ş olmalılar.

Dab. J. Bond'a sırtıtmaktan kendini alamadı ve devam etti:

— Bu mimar, karışık bir yol gördü ve dönen tedan imâl tiği şapkalara Tik Tak şapkaları ismini vermiş. Bunun alâ eti farikası olan bir saat vardır. Memleketin her tarafına

kurduğu büyük saatlerle reklâmını yapar. Milyonlar kazandıktan sonra henüz küçük bir çocukken Avrupada gördüğü şatolar gibi bir şato inşa ettirmiş.

Dab:

— Fakat Mad Hatter ile şatosunun bu mesele ile cidden bir ilgisi olmadığını anlatmaya çalışıyordum, dedi. Çünkü...

J. Bond elini kaldırarak Dab'i susturdu:

— Bırak çocuk devam etsin, dedi. Güzel bir hikâye.

Walters devam etti:

— Yocci seneler evvel işten el çekmişti. Canı sıkılmış ve bıkmış olmalıydı. Avrupadaki harpten son Arnavutluk krallarına yardım etmiye karar vermiş. Belki Arnavutluk tahtına bir varis bırakmak istiyordu. Bazı kimseler bizzat kendisinin kral olmak istediğini söylerlerdi. Bir zamanlar Arnavutluk tahtı para karşılığı bir Amerikalıya teklif edilmişti ve son kraliçeleri de bir Amerikalıydı. Her ne hâl ise, Tocci, Arnavutlukta tekrar bir monarşi kurarak şansını deneyeceğini söylemiş. Bundan birkaç sene evvel Avrupaya gitmiş ve Yunanistan'da gizli bir cemiyet kurmuş. Yunanistandan Arnavutluğun merkezi olan Tiran'a gittiği söyleniyor. O zamanlar memleket Tito'nun komünist idaresindeydi. Birkaç gün sonra Stalin'in komünistleri idareyi ele aldılar. Mad Hatter ortadan kayboldu. Devletimiz Yunanistanı terketmesinden sonra onun işini bulamadı. Tutulan hususî dedektifler bile on izine tesadüf edemediler. Tocci bekârdı ve o zamandan beri ihtiyar Grosz hariç şato boştur. Şatoda, bekçi olan Grosz Ve yeğeni kalırlar. Gayri menkûl şirketleri orasını apartımana tahvil etmek için satın almaya çalışmışlar. Fakat Töccî'nin vasiyeti şatoya bir müze olması için belediyeye bırakıyor ve şatoyu idare edenleri burasını satmaktan men ediyor.

J. Bond başı ile tasdik etti ve:

— Pekâlâ, Mr. Dab, dedi. Bu kartlardan başka bir mânâ çıkardığınız takdirde polisin yardımcı olacağını söylemiştim. Bu acaip bir ihtimal olmakla beraber mimarınızın sözünü kabul ederek bu hususu tahkik edeceğiz. New York'un en zeki

adamına yardım etmek bir şereftir. Walters, ihtiyar Groszcz'u tanırısın, değil mi?

Allan cevap verdi:

— Tabîî. Henüz çocukken Pat'i, Abner'i ve beni bazan şatoya alırdı. Şatonun içini avucumun içi gibi bilirim.

— Pekâlâ, Heights'e git. İhtiyar Groszcz'u gör. Onu evire çevire sorguya çek. Eğer gerekirse sarhoş et.

— Derhal yapacağım.

İçinde bulunduğu yeni haleti ruhiye onda mucizevi bir tesir yapıyordu.

— Derhal gideceğim, diye ilâve etti. Bir arama emri de alabiliriz.

Paltosunu alarak aceleyle sırtına geçirdi.

J. Bond ikaz etti:

— Arama iznine boş ver. Göze alınması lâzım gelen zaviyeler var. Sadece Groszcz'u sorguya çek yeter.

Dab, itiraz etti:

— Fakat mümkün olan bir husus...

Walters'in arkası dönüktü. Romano parmaklarını dudaklarına götürerek başını salladı.

Teşvik eden bir ifade ile:

— Haydi, oğlum, dedi.

Walters kapıdan geri döndü:

— Manhattan West'e telefon ederim, teğmen. Sizi de arayacağım, Mr. Dab.

Odadan çıktı ve ağır kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Dab:

— Bu büyük lütfünüza bir mânâ veremiyorum, teğmen, dedi. Eğer Sansone'nun harekâtını kontrol ettirmiş olsaydınız belki daha fazla işe yarardı. Fakat Allan'm bu ziyaretinden bir fayda çıkmayacağını çok iyi biliyorsunuz. Şu kartları Phil Linton yere bıraktı. Ve öldüğü zaman torununun Westehester'deki bir yolda kaçırılmış olduğunu bilemezdi.

J. Bond sükûnetle cevap verdi:

— Doğrudur. Maalesef dedektif Walters çok aptallaştı. Bu kadar fazla bir gerginlik doğru düşünmesine mâni oluyor

Bu ziyaret bir kastı mahsusadır. Hiç olmazsa Walters'e yapacağı bir iş vermiş oldum. Patlamak üzere olan bir insan gibidir. Bu sebebledir ki onu muvakkaten Mercer caddesine aldım. Bölgesinde bazı vazifelere gidiyordu. İçinde bulunduğu haleti ruhiye dolayısı ile işleri karıştırıp tekrar devriyeye çıkması kuvvetle muhtemeldi. Müdüriyetin en sert polislerinden birisi olan Sansone bile ona biraz müsamaha edilmesini uygun karşıladı. Onu ihtiyar Grosz'a göndermem akıllıca bir iştir. Bütün gün evine göndermiye çalışıyordum. Bu şekilde evine çok yakın olur ve belki de biraz yatıp uyumak akıllılığını gösterir. Çocuk bu duruma zorlukla tahammül edebiliyor.

— Allan'ı düşünmen içime ferahlık veriyor. Fakat Sansone'nun dün akşamki hareketlerini kontrol etmek için bir şey yapmazsın, değil mi?

J. Bond yerinden kalkarak paltosunu ve şapkasını giydi.

— Tatlı çocuk, dedi. Şüpphenin sebebi için bana hiç bir imâda bulunmadın. Ben bir dedektifim. Sansone ise bir müfettiş ve aksi bir polistir. İşimi severim ve belki de başka bir iş göremeyecek kadar da aptalımdır. Bunun meyanında, Sansone'nun Walters'in yaptığı soruşturmayı öğreneceğine şüphem yoktur. Eğer müfettişi tanıyorsam kısa bir müddet sonra şahsen seni arayacaktır. O zaman onu kendin sorguya çakersin.

J. Bond, Dab'in iskemlesine çökmüş olduğunu hissetti. Hattâ bıyıklarının ucu bile aşağı sarkmış görünüyordu. Teğmen bir dakika kadar kapıda oyalandıktan sonra:

— İnan, dedi. Kartlardan yaptığın küçük evini başına yıkamak istemiyorum, Taş bebek. Abner Ellisoru'u severim. Suçlu olmamasını temenni ederim. Fakat saçma şeylerle zaman kaybedmem. Eğer Pat Linton'u birkaç saat içinde sağ olarak bulamazsak, ölü olarak bulacağımız muhakkaktır.

J. Bond, allahâısmarladık demeden odadan çıktı.

Kapı kapanırken Dab, oturduğu yerden doğrularak:

— Güle güle, teğmen, dedi.

Fakat dedektif çotkan gitmişti.

Dab, tekrar ateşin yanma oturdu. Kahve masasının üzeri

rindeki kahvaltı tabakları kaldırılmıştı. Fakat sabah gelen reklâm mektupları açılmamış olarak masanın üzerinde yayılmış bir halde duruyordu. Hepsini teker teker ateşe atmıya başladı. Elinde kalan son zarf üzerinde özel ulak damgası bulunan zarftı. Broodway terzisinin iade adresi yazmamış olduğunu gördü. Kendisinin isim ve adresi kurşun kalemle ve kitap harfleri ile yazılmıştı. Evvelce aldığı özel ulak reklâmlarında isim yazmaksızın sadece adresi yazdıklarını biliyordu. Zarfı ateşe atmak için elini kaldırdı.

Tuhaf bir hisle fikrini değiştirdi ve zarfı açtı.

Zarfın içinde reklâm yoktu.

Zarfın içinde ucuz bir mektup kâğıdına karalanmış bir not vardı. Kurşun kalemle yazılmış olan not üzerinde isim ve imza yoktu.

Şöyle okunuyordu:

GECE YARISI KARISI OLMAYAN ÜÇ İHTİYARLA BULUŞ.

FASIL 9

Tozların dönerek uçtuğu acaip ve yuvarlak odanın korkulu sessizliğinde akşam erken oldu.

Saat ikiden beri dışardan en ufak bir ışık dahi gelmiyordu. Bu zaman zarfında tavandaki meyilli pencere tamamen karla örtülmüştü. Pencereyi örten tahtaların üzerindeki yarık 2,5 santimden az ve derinliği 7,5 santimden fazla değildi.

Fakat Pat Linton karanlıkta oturmuyordu. Geceleri yuvarlak oda hemen hemen daha sevimli görünüyordu. Küçük gaz sobasının ışığı kırmızı kırmızı parlıyordu. Eski tip gaz lâmbası, oynayan gölgelerde küçük, sarımtırak bir ışık daireleri hasıl ediyordu. Büyük babası, arada bir evin mobilyalarının yerlerini değiştirdiğini görerek kendisinin faydasız bir dekara-tör olduğunu söylerdi. Hattâ burada bile etrafındaki şeyleri düzene sokarak, burayı daha az korkulu bir yer haline getirmeğe gayret etmişti. Ağır mobilyalar üzerindeki hayalet gibi

duran örtüleri çıkartmış ve etrafın tozlarını almıştı.

Kendisini kaçıranın veya kaçıranların en basit bir ihtiyacını bile düşünmelerini hayretle karşılıyordu. Groscz, zemin katta ayrı bir bölükte yaşıyordu ve Mad Hatter'in buradan ayrılışından beri şatonun elektrik ve ısıtma tertibatı çalışmıyordu. Soba ve lâmbanın kendisi için yeniden alınmış olduğu belliydi. Küçük bir banyo odası vardı. Banyo ve sıcak su bulunmamakla beraber bir leğenin içine akan soğuk su ihtiyacına kâfi gelecekti. Hiç olmazsa kendisine basit te olsa bir temizlik vasıtası olacaktı. Kullanılmamış bir sabun ve bir rule kullanılmamış havlu kâğıdı vardı.

Yiyecek te bırakılmıştı. Büyük bir karton kutu içinde konserve yiyecekler vardı. Gaz sobasının üzerinde ısıtıp yemek kabildi. Yiyeceklerin yanma iki somun ekmekle bir kutu toz kahve ilâve edilmişti. Konserveler, Abner Ellison deniz aşırı gittiği zaman ondan almış olduğu mektupları düşünmesine sebep oldu. Harbin en kötü tarafı olarak yemek istihkaklarından şikâyet ederdi.

Yiyecek kutusunda başka bir şey daha vardı. Her evde kullanılan bir şey olmakla beraber onu görmek çok tuhafına gitti. Selafor kâğıdına sarılmış olan büyük bir parça meyve peltesiydi. Çok küçükken en çok sevdiği yiyeceklerden birisi meyve peltesiydi. Abner'in elini tutarak Broadway'deki Klaus'ların dükkânına gittikleri günleri hatırladı. Yedi kuruş tutarında meyve peltesi alıp yedikten sonra yüzleri kırmızı ve yapışkan lekelerle dolu olarak eve dönerlerdi.

Kutuda bulunan yiyeceklerin iştahlı bir insana ancak bir hafta yetişebileceğini tahmin etti. Yedi gün tamamlandıktan sonra ne olacaktı? Küçük bir evi olan büyük babasının tekaüt maaşından ve verdiği konferanslardan arada sırada aldığı ücretlerden başka bir geliri olmadığı muhakkaktı. Malî bir kriz geçirmeden kendisi için istenebilecek parayı temin etmesi herhalde çok zor olacaktı.

iki şıktan birisini seçmek çok kolay olmasa gerekti.

Yegâne çare, kendisini kaçırın şahsın zamanı gelince kendisini öldürmesiydi.

Yiyeceklerin yanına konmuş olan kâğıt tabaklara, kâğıt çatal ve kaşığa baktı. Her birisinden altışar tane vardı. Belki de, diye düşündü. Beni yedi gün bile yaşıtmıyacaklar.

O — veya onlar — küçük çantasını somyanın yanındaki masanın üzerinde bırakmıştı. Muhteviyatını tetkik etti. İlkin her şeyinin tamam olduğunu düşündü. Daima yanında taşıdığı az bir miktar para, portakal renkli saç iğnesi, anahtarları, yedek saç tokaları, pul defteri toplu bir halde duruyordu. Sonra iki şeyinin noksan olduğunu farketti. Ruju ve üzerinde küçük kalemli bulunan not defteri yoktu.

Bir not yazmasından korkmuş olmalıydılar.

Bir not yazarak bu notu kapalı bir odadan dışarı göndermenin yollarını aramaya başladı. Yazmanın bir mesele olmadığına derhal karar verdi. Tavan penceresini düşündü. Pencerenin mandalını açmak için yapılabilecek her hangi bir teşebbüste oraya yetişmek mümkün olmayacaktı. Odada bulunan mobilyaların en yüksek olanı yazı masasıydı. Mad Hatter'in üzeri fil dişi olan yazı masasının bulunduğu bu kule odasını, çalışma odası olarak kullandığı belliydi. Yalnız tek bir iskemle vardı. Bu da yazı masasının iskemlesiydi. İskemleyi masanın üzerine koysa bile tavandaki pencereye yetişebilmesi için hâlâ bir ilâ iki metre mesafe kalacağını tahmin etti. Pat'in boyu en aşağı 1,62 metreydi. Tavan penceresinin yerden yüksekliğinin en aşağı dört metre kadar olacağını tahmin etti.

Fakat bir şey tavan penceresinden dışarı atılabilirdi. Şatonun dışına düşmeyeceği muhakkaktı, amma ihtiyar Grosz'un onu bulması ihtimali vardı. Grosz'un bu işle bir ilgisi olabileceğine inanmak çok zordu. Kırık cam, soğuk havanın içeri dolmasına sebep olacaktı. Zaten küçük gaz sobası hali hazırda burasını ısıtacak kadar kifayetli değildi. Yardım gelinceye kadar bu basit müşkülâta katlanabilirdi.

Banyo odasından havlu kâğıdını alarak bir parçasını yırttı. Lâmbayı yerinden indirerek yanında duran bir kutu kibritle beraber yazı masasının üstüne koydu. Bir kibrit çaktı. Yan yerine kadar yandıktan sonra üfleyerek söndürdü. Baş tarafındaki sert parçayı kırdıktan sonra elinde ucu bir parça kalı

di. Kâğıt havlu üzerine büyük harflerle yazmaya başladı. Mesajı tamamlaması için iki kibrit kâfi geldi.

İMDAT !
ŞATONUN KULESİNDEYİM.
PAT LINTON

Bir kutu fasulyeli et konserve seçti. Nasü olsa bu konserveyi sevmezdi. Çantasından pul defterini çıkardı. Bir kaç tane pul kullanarak mesaj dışarda kalacak surette konserve kutusunun üzerine yapıştırdı. Sonra kutuyu sıkıca tutarak tam odanın ortasında durdu ve top atarmış gibi kolunu geriye doğru çekti. Mahallenin çocukları ile top oynamış olduğuma memnunum, diye düşündü. Erkek gibi bir kız olduğuma memnunum. Hattâ topu Abner'den daha iyi atardım. Şimdi tam zamanı Linton. Gözü ile tavanın mesafesini ayarladı. Henüz kar yağmıya başlamamıştı. Kirli tavan penceresinden öğle ışığı odaya süzülüyordu. Tam kutuyu fırlatıp atacağı zaman aniden olduğu yerde dondu kaldı. Kirli çerçevenin dışında kareli bir şekil bariz olarak görünüyordu. Tavan penceresinin üzeri kümes teli ile örtülmüştü. Kutunun dışarıya gitmesi imkânsızdı.

Mağlup olmamıştı. Nehir tarafında olan tahta ile kapatılmış pencereye döndü. Mad Hatter'in veya buraya nezaret eden adamın bu pencereyi tahta ile niçin kapamak zahmetine katlandıklarını hayretle düşündü. Yankee takımının en as oyuncusu bile bir taşı bu kadar yükseğe atamazdı. Mad Hatter acaip bir insandı. Belki meteorlardan veya şatosunun uçan dairelerle dolacağından korkmuş olmalıydı. Her iki halde de olsa pencereye konan tahtalar en aşağı iki buçuk santim kalınlığında ve iyice çakılmış bir durumdaydı. Kendisini kaçırmanın bırakmış olduğu konserve açacağı ile bu tahtaları yerinden oynatmasının imkân ve ihtimali yoktu. Bu sebeble pencereyi açmak kabil değildi. Çivilenmek sureti ile iyice kapatılmıştı.

Tahtanın üzerinde bulunan ve içeriye ince bir ışık süzülen çatlağa dikkatle baktı. Eğer camı kıracak olursa, bükül-

müş bir kâğıt parçasını bu aralıktan dışarıya itmek sureti ile atabilmesi mümkün olabilirdi. Kâğıt belki avluya uçabilir ve ihtiyar Grosz devriyesi esnasında bu pusulayı bulabilirdi. Nasıl olursa olsun tecrübe etmeye değerdı. Konserve kutusuna yapıştırmış olduğu pusulayı çıkardı. Çocukken Abner'le beraber yapmış oldukları uçaklar gibi sivri uçlu bir şekilde kâğıdı üç köşe olarak katladı. Tekrar yazı masasının başına geçerek daha çok kibrit yaktı ve daha fazla not yazdı. Beli bunlardan hiç olmazsa bir tanesi ele geçebilirdi. Kâğıt havlu parçalarının üzerine yirmi iki tane kibrit kullanarak on bir tane daha not yazmıştı. Tam on iki tane not olduktan sonra konserve kutusunu aldı. Pencere camını kırmak için bunu kullanacaktı. Bu buluşunun işe yaramayacağını neden sonra idrak etti. Şatonun mimari yapılışını hatırlıyabildiği için bunu anlamıştı. Bu yuvarlak kuleler yerden itibaren yükselmezlerdi. Diğer kare kulelerin üzerine yapılmışlardı. Ve yuvarlak kulelerin tabanı, kare kulelerin üzerinde geniş bir teras bırakıyordu. Bu terasların etrafı demir parmaklıklarla çevrilmişti. Bu terasların eski zamanlarda hücum edenlerin üzerine büyük kazanlarla kaynar yağ dökülebilmesinin temini için plâtfom olarak kullanılmış olduğunu düşündü. Bazıları, Mad Hatter'in bu şatoyu başka bir deli olan Bavarya Diktatörü Ludwig'in şatosundan kopye ederek inşa ettirmiş olduğunu söylerlerdi. Kral Ludvıg'in orta çağ şatosuna ihtiyacı olmadığı gibi Frank Tocci'nin de ihtiyacı yoktu. Fakat yine de aynı tarzda inşa ettirmişti. Mad Hatter'in semada bir nokta gibi bu kulenin terasında durarak bir orta çağ lordunun kendi idaresinde bulunan yerleri kontrol etmesi gibi kıvrılarak akan nehri seyrettiğini görmüş olduğunu hatırlıyabiliyordu.

Her ne şekilde olursa olsun yaptığı kâğıt uçaklar kulenin dibindeki terastan ileri gidemeyeceklerdi. Ve onları orada kimse bulamazdı. Öfkesinden dudaklarını ısırđı.

Bir et konservesi açarak bir sandöviç yaptı. Kendisini kaçıran adamın büyük bir cemilesi olarak bıraktığı küçük tavanın içine su koyarak gaz sobasının üzerine koydu. Kahve yapabilmesi için suyun kâfi derecede ısınması uzun sürecekti.

Yemeği yedikten sonra, manen ve bedenen yorgun olduğundan bir müddet uyudu. Uyandığı zaman tavan penceresi karla örtülmüştü. Konserve kutusunu fırlatıp atarak tavan penceresini kırmayı ve sonra pencerenin tam altmda örtüleri ve battaniyeleri kullanarak bir ateş yakmayı düşündü. Belki duman dikkati çekerdi. Neticede ya dumandan boğularak veya canlı canlı yanarak ölebileceğini düşünerek bu fikrinden vazgeçti.

Beklemekle iktifa etti.

Tavan penceresinin üzeri karla kaplanırken uzun saatler bekledi.

Büyük babası iyi bir polisti. Bütün polisleri kendisini bulmak için seferber edecekti.

Zamanında bulabileceklerdi.

Sessizlik içinde bekledi. Sonra bir ses işitti. Çok yumuşak ve sinsi bir sestti. Bir gıcırdama. Merdivenlerde adım sesleri. Tuğla duvarlı, kalın tahta kapılı olan bu oda hemen hemen ses geçirmez olduğu halde ağır kapının arkasında bir hareket hissettiğinden emindi.

Ağır kapıya o kadar dikkatle bakıyordu ki gözleri karıncalanarak sulanmıya başladı.

Kapının altındaki aralıktan küçük ve beyaz bir kâğıt görünmeye başladı. Gittikçe büyüdü. Tamamı kapının altmdan girinceye kadar itildi.

Şimdi, gittikçe kaybolan hafif bir ses vardı.

Bir müddet bekledi. Nihayet kapıya gitti ve kâğıtı parçasını yerden aldı. Kâğıdın üzerinde kitap harfleri ile yazılmış bir not vardı.

İKAZ — BULUNDUĞUN ODA HEE DAKİKA KONTROL ALTINDADIR. TAVANDAKİ PENCEREDEN VEYA CAMDAN BİR ŞEY ATMIYA ÇALIŞMA. BAĞIRMA VE GÜRÜLTÜ YAPMA. YANLIŞ BİR HAREKETİNDE DERHAL ÖLDÜRÜLECEKSİN.

Not, ucuz bir mektup kâğıdının üzerine ve kurşun kalemle yazılmıştı.

Öğleden sonrası boşuna bir gayretle geçmişti.

Izgaradaki ateşin üzerine daha fazla kömür attığı zaman alevler yukarıya doğru bir dil gibi uzandı ve sembollerin resimleri üzerinde parıltıydı. Resimler sanki kendisine alayla göz kırıyorlardı.

Özel ulakla gelen not elindeydi. Gece yarısı «Karıları olmayan üç ihtiyarı» bulmak için nereye gideceğini biliyordu. Onlar senelerden beri eski yerlerindeydiler. Fakat J. Dabney Ashton'un buluşma yerinde ne ile karşılaşacağı meçhuldü.

Dördü biraz geçte Romano telefon etti:

— Dinleyin, Mr. Dab, dedi. Sansone hakkında tahkikat ve parmak izi sembollerinde gördüğünüzü söylediğiniz şeylerle işe başladık. Genç Walters henüz telefon etti. Aklını oynatmak üzere. Başının derde gireceği muhakkak. Bildiğiniz gibi Grosz'u görmek üzere gitmişti. Tabii bu benim fikrimdi, fakat durumun böyle olacağını bilemezdim. Sadece çocuğu meşgul edecek birşeyler vermek istiyordum. Buna meşguliyet tedavisi de diyebilirsiniz. Herneyse, Grosz'u gördü. Normal olarak içkili olmadığı zamanlar Grosz'u yakalamak ve onu şatoya girmek için kandırabilmek hiç bir kimse için mümkün değildir. Altı hafta evvel yemin etmiş ve o zamandan beri içmediğini iddia ediyor. Yeminle bir damla bile kullanmadığını söylüyor. Şatonun yüksek duvarları içine kendisi ve yeğeninden başka kimsenin girmediğini yalnız geçen ay mülkün durumunu kontrol etmek için Belediyeden gelen memurun girdiğini iddia ediyor. Herhalde Walters biraz ileri gitmiş olmalı. Grosz, Müdüriyete telefon ederek kendisini şikâyet etmekle tehdit etmiş. Walters rozetini gösterip arama emri olmadan şatoyu arayacağını söylemiş ki bti büyük bir hatâdır. Grosz, şatonun anahtarlarının dahi kendisinde olmadığını söylemiş. Anahtarların Belediyede olduğunu söylemiş. Mad Hatter buradan ayrıldıktan sonra beş seneden beri oradaymış. Tabii şato hâlâ kıymetli eserler ve tablolarla doludur. Walters polisin veya savcının bir arama emri vermesini ve bu emirle şatonun aranmasını

istiyor. Bu şehirde Mad Hatter'in milyonlarının kıymetli olduğunu veya avukatlarının, bankerlerinin ve idarecilerinin oldukça mühim şahsiyetler olduğunu hatırlatmama lüzum yok sanırım. Onlar bir kaçırma hâdisesine dahil edilmekten ve kaçırılan insanın şatolarında saklanmış olması iddiasından pek memnun olmayacaklardır. Ve hiç bir kimse, bir mimar şu sembollerde şatolar veya kuleler gördü diye böyle istinatsız bir iddia ile her hangi bir arama emri vermiyecektir. Durum böyle. Walters şimdi tamamen saçmalamaya başladı. Eğer muhakak lazımsa kendi başına şatoya zorla gireceğini söylüyor Groszcz'un gözünü korkutacağını, eğer icab ederse bir pencereyi kırıp ve hattâ resmî tabancası ile kapının kilidini parçalayacağını söylüyor. Belki de bunu yapabilmek çılgınlığını gösterir. Eğer böyle bir teşebbüste bulunacak olursa derhal teşkilâtta kovulacaktır.

— Hayır! Hayır! Allan'ın bunu yapmaması lâzım.

— Yapmaması lâzım. Onu durduracak olan da sensin. Evine telefon edeceğini söyledim. Onu ancak evine bu şekilde gönderebileceğimi tahmin ettim. Seni dinlemesi şart.

— Telefon edeceğim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama yine de telefon edeceğim.

— Aynı zamanda, şayet Walters'in postunu kurtarmak istiyorsak ihtiyar Sansone'nun bu meseleyi duymamış olmasına dua etmeliyiz. Zaten ona dadılık etmek fikrinin aleyhinde. Müfettiş Sansone'la ihtiyar Groszcz'un arasındaki akrabalık bu meseleyi bilhassa tatsızlaştırıyor.

— Groszcz ve Sansone arasındaki akrabalık mı? Nasıl bir akrabalık?

— Bilmiyor muydun? Phil Linton'un anlatmış olacağını düşünmüştüm. Senelerce evvel Groszcz kısa bir müddet için polislik yaptı. Polisliği, içki yasağı olan senelere rastlar ve elleri şehirdeki polislerin hepsinden daha fazla kaşmırdı. Sansone'u o zamanlardan tanır. Müfettiş onun zamanında henüz devriye gezen bir polisti. Aynı zamanda Sansone'nun kız kardeşi ile evlendi. Kız kardeşi ölmekle beraber aralarındaki akrabalık halen bozulmamıştır. Ve Sansone akrabalarına inanan

yaşlı bir kurtttur. Onun kitabında akrabaları yanlış bir iş yapmazlar. Eğer Walters, Grosz'un kaçırma işi ile alâkası olduğunu söyleyecek olursa Eh, Tatlı çocuk, işte o zaman Walters'in suyu kaynamış demektir.

— Derhal telefon edeceğim.

Walters'in evini ararken ne sersem bir bunağım, diye düşündü. Sıkıntıda olan bir insana yardım etmiye çalışıyorum, fakat bütün yaptığım başka birisinin başını belâya sokmaktan ileri gidemiyor. Allanın cezası! Yaşlı ve bunak herifin biriyim.

Telefona Allan'ın annesi cevap verdi. Sesinde müphem ve hafifçe mânâsız bir ifade vardı. Tekrar içmeye başlamış, diye düşündü. Zavallı Walters. Sanki başka derdi yokmuş gibi bir de anası. Dab, Phil Linton vasıtası ile Mars. Walters'in senel; lerden beri içmekte olduğunu biliyordu. Ucuz likör şişesini dolaplarda saklıyan ev kadmlarındandı. Zaman zaman kiliseden vaiz almış ve bir keresinde de tedavi için hastaneye yatırılmıştı. Fakat hiç birisinin faydası olmamıştı. Dab, Abner Ellison ile Al Walters'in sıkı fıkı dost olmalarının, her ikisinin de aileleri içinde utanılacak kimselerin bulunmasından ileri geldiğini biliyordu. Biraz tereddütten sonra ve mânâsız şeylerden bahsettikten sonra Mrs. Walters oğlunu telefona çağırdı. Dab, sahnede olduğu zamanlar ikna edici kabiliyetleri olan kimseleri taklit eden rollerini hatırlamıya çalıştı.

— Dinle, Allan, dedi. Şato hususunda daha ileri gitmeyeceksin. Anlaşıldı mı? Çok büyük bir **hatâ** yapmışım. Doğru olarak düşünemiyorum, hepsi o kadar. Ne de sen doğru düşünebiliyorsun. Eğer kafamızı kullanmış olsaydık, Phil Linton'un Pat'in kaçırılmasını bilmesine imkân olmayacağı> nı idrak edecektik. Çünkü zaman esası bunu böyle düşünmemizi icap ettiriyor. Şu halde kartları, yolları ve kuleleri ifade etmek için bırakmış olamazdı. Mad Hatter hakkındaki aptalca düşüncem tamamen manasızdır. Artık orada hiç bir soruşturma yapma, oğlum. Bu sadece başımıza dert açacaktır.

— Bu takdirde nerede kalıyoruz, Mr. Dab? Tekrar başladığımız yerde mi? Abner ve Sansone yegâne şüpheli kimse-

ler olduğundan, Pat'i öldürmelerinden evvel bulamayacak mıyız, demektir?

Dab, işte esaslı bir sual, diye düşündü.

Yaşlı aktör cevap verdi:

— Buna şu anda cevap veremem. Fakat hâlâ ümit var. Gece yarısı bir randevum var. Bu randevumdan sonra daha fazla malûmatım olacaktır. Yarın sana telefon edinceye veya seni görünceye kadar hiç bir şey yapmıyacağma bir an sessiz kaldı. Nihayet Walters sıkıntılı ve tereddüt eden bir ifade ile konuştu:

— Müfettiş Sansone herşeyi biliyor. Siz telefon etmeden evvel beni aradı. Kudurmuş gibiydi. Dün akşamki hareketlerini kontrol ettiğimi kendisine söylemişler ve herhalde Groszcz'da ona telefon ederek şatoya girmek istediğimi söylemiş olmalı. Beni şatoya teğmen Romano'nun göndermiş olduğunu söyledim. İşte o zaman kıyameti kopardı. Bana, J. Bond'a ve size küfür etmiye başladı. Bilhassa size Mr. Dab.

— Küfür beni incitmez. Mütéhassıs lar tarafından daima küfür yemişimdir. Yatağına gir ve orada kal. Belâdan uzak kalmanın en iyi yolu da budur.

Dab, muhakkak surette bekliyordu, fakat bu kadar çabuk geleceğini bilmiyordu.

Telefon çalmıya başladığı zaman telefonu henüz kapatmıştı. Kâtip, Müfettiş Sansone'nun oturma odasında olduğunu, J. Dabney Ashton'u görmek istediğini haber verdi.

Müfettiş odanın kapısından girerken Dab, düşündü: «Şimdiye kadar görmüş olduğum en çok korkan yaşlı adamlardan birisi. Acaba neden? Belki de beyaz saçlarının altında ki parlak kırmızı yüzü sebebi ile dir. Veya şu eller.»

Müfettiş Sansone, selâmlaşmakla vakit kaybetmedi:

— Dobra dobra konuşmaya geldim, Ashton. Dinlemeni istiyorum, hem de iyice dinlemeni.

Şapkasını çıkardı, fakat paltosunu çıkarmadı. Ateşin yanındaki kanepeye oturdu. İhtiyar adam içkiyi refüze edince, Dab, onun ne kadar kızgın olduğunu idrak etti. Sansone'nun içki içtiği hiç bir zaman belli olmazdı fakat Dab, onun çok

azla içki içen bir insan olduğunu bilirdi.

Müfettiş:

— Hemen sadede gelerek dolambaçlı yollardan gitmiyeceğim, dedi. Çok can sıkıcı bir insansın. Ne seni ve nede Allahım belâsı bilmecelerini istiyorum, anladın mı? Polis. Phil Linton'u kimin öldürdüğünü biliyor. Saklanıyor fakat onu kurtaracağız. Hiç bir aktörün yardımına da muhtaç değiliz.

Dab itiraz edecek oldu. Müfettiş onu susturdu.

— Şunu kafana koy, Ashton, dedi. Allahım belâsı amatör dedektiflerin polisin işine müdahale etmesine müsamaha göstermem. Polis rolü oynamaya kalkışan vatandaşları, amatör dedektifleri sevmem. Amatörler cinayet vakalarını aydınlatmazlar. Cinayetleri polisler hallederler. Bu sebeple onlara para ödeniyor. Ve bu işlerini yalan tespit eden makinalar ve psikolojik esaslar kulanmadan görürler. Serserilerin gözünü yıldırıp onları konuşturmakla hallederler.

İhtiyar adam kocaman yumruğunu sıkarak kahve masasının üzerine şiddetle indirdi ve devam etti:

— Öyleyse şunu da öğren. Sen bu hâdiseye karışmayacaksın. Senin bu hâdisa ile hiçbir ilgin yok. Senin yardımına ihtiyacımız olmadığı gibi ayak altında dolaşmanı da istemiyoruz. Polislerimden uzak dur. Benden, dedektif J. Bond'an ve dedektif Walters'den uzak dur. Piyesinde oynamana ve bilmece halletmene devam et.

Dab, daima kendisini kontrol edebilmesi ile iftihar ederdi. Şu anda tehlikeli surette kızgım olduğunun farkındaydı. Hırsından yanaklarının kızardığını hissediyordu. Müfettişe cevap vermeden evvel bir dakika kadar bekledi. Hırsını kontrol etmiye ve sesini yükseltmiye çalışıyordu.

— Amatör dedektif rolü yapmıyorum, Müfettiş bey, dedi. Phil Linton arkadaşımdı. Onu çeyrek asır veya daha fazla bir zamandan beri tanırım. Tiyatro havalisinde devriye gezdiği polislik zamanını bilirim. Onu sever ve takdir ederdim. Onun gibi daha fazla polis olmaması çok fena. Phil Linton, öldürüldüğü zaman yerde bazı kartlar bıraktı. Benim dikkatimi o kartlara çekmek istedi. Onların bana bir şeyler ifade

edeceğini düşündü. Niyetim onların mânâsım çözüp meydana çıkarmaktır.

— Polis hâlen onların mânâsını biliyor. İsmi Abner Elli son olan dokuz parmaklı bir adamı kasdediyor. Sen, Ellison'u korumaya çalışıyorsun, Ashton. Polisler bunu da biliyorlar. Ellison'un postunu kurtarabilmek için genç bir kızın ölmesini bile göze alıyorsun. Böylece tahkikatı tehir ettirmek için gözümüzü boyamıya çalışıyorsun. Hattâ kayın biraderimin ve benim de bu işe duhulüm olduğunu imâ edecek kadar ileri gittin. Ve şehrin maaş verdiği bir dedektifi saçma bir teorinin tahkikatı için kandırdın. Dün akşam nerede olduğumu öğrenmek istedin, değil mi? Pekâlâ, sana başka bir yerde bulunuşumu ispat edecek, gümüş bir tabak içinde takdim edeceğim ve sonra sana temelli olarak eyvallah diyeceğim, efendim. Akşam yemeğimi yemek için Luchovv'a gittim. Barda tam bir içki içeceğim zaman bir telefon aldım. Bu telefon Polis Şube Müdüründendi, Ashton. Benimle derhal evinde görüşmek istiyordu. Oraya gittim. Akşam yemeğini onunla beraber yedim. Gece yarısına kadar onunla beraber kaldım. Sonra Müdüriyete gittim. Linton'un ölümünü işittim ve Müdüriyetin bir arabası ile hâdise yerine gittim. Şube Müdüründen yazılı bir ferman istermisiniz, bay ukalâ? Veya belki de Şube Müdürü ile beraber cinayeti biz işlemiş ve kızı biz kaçırmışızdır, ne dersin, ha?

Dab Ashton'un gururu incinmişti. Hakikaten kartlardan kurduğu küçük evi başına yıkılmıştı.

Bu şimdi yaşlı iki adam arasındaki bir mücadeledir, diye düşündü. Yalnız bu yaşlı adam oyun henüz başlamadan evvel elindeki mücadele âletlerini kaybetmiştir.

Şöminedeki kor ateşin, çatırtılarından başka odadaki sessizlik çok ağırdı. Hayatında, evvelce bir kere daha hissetmiş olduğu korkunç bir boşluk vardı. O zaman parlak bir ışıqla aydınlatılmış olan sahneye çıkmış ve korkunç gelen bir dakika kadar söyleyeceği şeyleri unutmuştu. Kendisine bir hayat kadar uzun gelen saniyeler içinde yüzlerce göz, bekleyerek kendisine dikilmişti. Şimdi sadece tetkik eden, sual soran

e kanlanmış bir çift göz kendisini süzüyordu. Fakat bu bir ift göz tiyatrodaki yüzlerce gözden daha korkunçtu. Bu göz-er, Dab'in sevdiği bir insanı yok etmek isteyen bir adamın özleriydi. Bu adamın gözleri, Abner'in tıraş edilmiş kafa-ma katotların dayanmasına, demir iskemleye bağlanmasına zevkle bakacaktı. Abner'i imha edecek, diye düşündü. Ve onu "mha ederken beni de mahvedeceğini bilmek onu memnun diyor.

Dab, büyük bir gayretle sesini buldu fakat ilk kelimeleri söylerken sesi titriyordu. Korkuyorum, diye düşündü. Son de- ece korkuyorum. Ve bu korkumu karşımda oturan bu çatik «aşlı ihtiyara belli ediyorum.

— Dedektif J. Bond, şömine üzerindeki kartlardan çıkan, Pat'in Mad Hatter şatosunda hapis olduğu hakkındaki mânâ-ya ciddî olarak inanmadığımı biliyordu. Allan'ı oraya sırf lâf olsun diye gönderdi. Ona meşgul olabileceği bir iş vermek istiyordu. Senin dahil olduğun teoriye de çok fazla ehemmiyet vermiyordum. Fakat Phil'in senin ismini işaret etmesi için bu kartları bırakmış olduğuna dair çok makûl bir sebep var.

Sansone kakhaha ile güldü. Kakhahası hoş değildi.

— Kartlar ismimi nasıl söylüyorlar, Ashton?

Kocaman ellerini açarak ileriye doğru uzattı.

— Bütün parmaklarım tamam. Belki yaşımın tesiri da-marları çoktur ve kemiklidir. Fakat on tanesi de tamamdır.

— Mesele de bu zaten. Sizin kabul ettiğiniz gibi kartların dokuz parmaklı bir adamı işaret etmesi şart değil. Onlara değişik zaviyeden bakmak mümkün.

Müfettiş homurdandı:

— Yine amatör dedektif. Bunu kolay tarafından hâl et- miye çalışmazsınız. Açık olan hakikati asla kabul etmezsiniz. Elinde silâh tüten adamı kabahatli bulmazsınız. Siz amatör dedektiflere diyeceklerim var. Bütün delillerin gösterdiği şüp- heli, cinayeti tasarlıyan adamdır. Yüzde doksan ihtimalle. Ve polisler, ukalâ vatandaşlar değil, caniyi yakalayacak onlar- dır.

Dab şimdi oldukça kızmıştı;

— Vatandaşların polisin işine karışmalarından şikâyet ediyorsunuz. Bununla beraber bir meseleyi haledemediğiniz zaman bu husus hakkında faydalı bilgisi olabilecek vatandaşların sizinle iş birliği yapmadıklarından şikâyet edersiniz. İşe yarayacak faydalı bir malûmatı olduğu zaman vatandaşların bu bilgileri ile niçin karakola gitmekte tereddüt ettiklerini bilir misiniz? Neden olduğunu söylüyeyim, Müfettiş bey. Çünkü sana benzeyen bir çok polis var. Vatandaşlar bilirler ki; bir şüpheli, bir sanık gibi muamele görecekler ve sorguya çekileceklerdir.

" — Şu halde polislerimiz aptaldır. Belki şahsen ben de aptalımdır. Kolej tahsilim yok ama bir müfettişim. Sizin gibi vatandaşlardan başka polisleri aptal bulan yoktur, beyfendi. Bir karısı ve dört çocuğu olan acemi bir polise haftada otuz yedi buçuk dolar verir sonra da onun birinci sınıf bir polis olarak bütün pürüzlerinizi halletmesini beklersiniz. Size bir şey söylüyeyim mi, beyfendi? Birçok polis iyi polis şu veya bu azman, başkasına zararı olmayacağını bildikleri takdirde ufak tefek rüşvet alırlar. Şurada veya burada biraz rüşvet alan polisleri hâtâlı bulmam. Herkes az bir miktar bahse girerek çok kazanmak ister. Bunların sayısı çoktur. Siz hususi vatandaşlarca da bilinirler. Böylece bazı polisler, Fassio ve diğer çetelere yardımları olabileceğini hesap etmeden rüşvet alırlar. Bu uyuşturucu maddeler ve cinayete kadar da uzanabilir. Tabîî, bir çok polisleri kovdurmış ve birçoklarına da tekrar üniforma giydirmişimdir.

Müfettiş yerinden kalkarak kapıya yürüdü.

. — Bilhassa muayyen bir dedektif var. Birinci sınıf bir dedektifti. Staten Island'da şimdi devriye geziyor. Bulunduğu yer evinden çok uzaktır. Bana bazı malûmat verdiği için kendisini koydurmam. Ona kimin para vermiş olduğunu söyledi.

Müfettiş eli kapının tokmağında olduğu halde bekledi.

Dab hiçbir şey söylemedi.

Müfettiş konuşmasına devam etti:

— Ona parayı veren adam Abner Ellison'du.

Her kelimesinin zevkini çıkarmak istermiş gibi bir hali vardı.

— Bu hususta söyliyeneğin bir şeyin var mı, beyfendi?

Dab, sert bir sesle cevap verdi:

— Malûmatının kaynağı, herkes tarafından kabul edildiği veçhile tasdik edilmemiş olduğundan, bu malûmatının doğruluğundan şüphe ederim. Dedektifinin bir yalancı olduğunu söyliyeneğim.

Yaşlı müfettiş sıırıttı:

— Nasıl olurda siz amatör dedektifler böyle bir neticeye varabiliyorsunuz? Bu adamı hiç görmedim. Ve hakkında hiç bir şey işitmedin. Fakat onun bir yalancı olduğunu söylüyor-sun. Adamın yalancı olduğunu yine bir mimar mı söyledi? Ve-yahut benim ismim ve Mad Hatter'in kuleleri gibi onun da bir yalancı olduğunu şöminenin üzerinde duran şu kartlar-dan mı çıkarıyorsun?

— Abner Ellison dalaveracı değildir. Ve bir katil de değildir.

— Çok eminsin, değil mi? Bir polis bana, EUison'un kendisine Lenny Fassio namına rüşvet verdiğini söylüyor. Tas-dike ihtiyaç mı var? Ellison'a yakın olan Phil Linton, çetele-rin rüşvet verme işi ile alâkalı mühim bir malûmat verece-ğini söylüyor, fakat Ellison'la görüştüktan sonra hemen öldürölüyor, Ellison ortadan kayboluyor. Bana göre bu kay-boluş her şeyin üzerine tüy diyor. Fakat şüphesiz ki ben aptal bir polisim. Amatör dedektifler gibi akıllı değilim. Ve iyi bilmece çözemem.

— Beni hakir görölyorsunuz, değil mi?

Müfettiş koca başını salladı.

— Hayır, diye cevap verdi. Hayır, seni hakir görmöl-yorum. Sana yakın olan birisinin yanlış bir şey yapabileceğine inanamıyorsun. Rüşvet alan polisler gibi o da bir insandır. Fakat böyle de olsa artık senin müdahalenı istemiyorum. Bir polisin başını derde soktun. Bu da kâfidir.

Dab, rica eder gibi bir eda ile cevap verdi:

— Tamamen benim hatam olan bir şey için Allan Wal

ters'i cezalandırmazsınız herhalde, değil mi?

İhtiyar adam bası ile tasdik etti:

— Menfaati icabı. Muvakkaten işten uzaklaştırıyorum. Uzun bir müddet değil. On adres olabilecek kadar kısa bir müddet. Emirlerini amatör dedektiflerden alacağına âmirlerinden almasını öğrensın. Bununla beraber çok fazla çalıştı. İsti  rahate ihtiyacı var. Aksi takdirde aklını tamamen kaybedecek.

Dab, dudaklarını ısırđı. Rengi bembeyazdı ve hasta gibi görünüyordu. Müfettiş gözlerini kısarak dikkatle onu süzdü. Kapının tokmağı ile oynadı. Kapıyı açmak üzere iken tereddüt etti.

— Bir vatandaş olarak polise yardım etmek istediğini söylüyorsun. Pekâlâ, yardım etmen için sana bir fırsat vereceğim. Bir kaç sualıme cevap verebilirmisin?

Dab, perişan bir halde başını salladı.

— Dün akşamdan beri Abner Ellison'la irtibata geçtin mi?

— Hayır.

— Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?

— Nerede olabileceğı hakkında hiç bir fikrim yok.

— Şayet nerede olduğunu öğrenirsen veya seninle irtibata geçecek olursa polisi haberdar eder misin?

Dab bir anlık bir tereddütten sonra:

— Haber vermiyebilirim, dedi. Onun masum olduğuna inandığım için haber vermiyebilirim. Masum olduğuna dair delili toplamıya çalışacağım. Senin tek taraflı düşündüğünü sanıyorum. Çocuğı şimdi bulduğun takdirde ona birtaraf bir muamele yapacağını zannetmiyorum.

Müfettiş Sansone homurdanarak kapıyı açtı.

— İşte, dedi. Sizin polisle yapabileceğiniz iş birliğı bukadardır. Bir katili korursunuz. Bir polis katili hakkında bilgi vermekten kaçınırsınız.

Odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı...

Dab, ateşin yanındaki kanapeye oturdu. Pencereden Washington Square'in karlı zemin üzerinde uzanan gölgelerini görebiliyordu. Ateş çıtırdadı ve küçük pembe alevler bir

tüy gibi yükseldi. Şöminenin üzerindeki parlak kartlar alay îdercesine parıldıyordu.

Dab, şevki tabiisi ile yazı masasına giderek bazı mühim lotlarını karaladığı küçük not defterini aldı. «4660337» asır hye kaydettiği notu buldu. Phil Linton, Cenubi Amerikadaki **3İr** otoritenin, iki insanın parmak izlerinin her 4660337 asırla bir birine benzeyebileceğini tahmin ettiğini söylemişti. ³armak izi mütehasıslarının çalışmalarına da bu husus esas olmuştu. Her 4600337 senede bir yanılmaları mümkün Dİabilirdi.

Phil Linton'u cezbeden şey parmak izlerinin kat'iyet ve loğruluğuydu. iyi idare edilen bir dünyada intizamlı bir halden hoşlanan bir adamdı. Tahmin işine ehemmiyet vermez

İtiraz kabul etmez, hakikatlerle uğraşmayı isterdi.

Bununla beraber öldürülen polis âmiri, Dab'e, sembol tartları ile içinden çıkılmaz bir tahmin işi bırakmıştı.

Akşam öğleden sonrası gibi boş ve uzundu. Ehemmiyet /erdiği akşam yemeği için iştahı yoktu. Bu iştahsızlık kıskanç ³ierre'i memnun etti ve Dab'in yemediği yemek tabağını kap- tığı gibi soluğu kendisine rakip saydığı ahçı Michel'in yanın- da aldı. Michel, başında kule gibi beyaz ahçı şapkası ile ye- lek salonuna dalarak Mösyö Ashton'un yaptığı yemeği niçin jeğenmemiş olduğunu öğrenmek istedi.

Dab, bar odasında Pirtle ile satranç oynamıya çalıştı ve jok kısa zamanda üç oyun kaybetti.

Odasına döndü ve uzun bir müddet ateşin yanında ayak durdu. Gece yarışma bir kaç dakika kala arkasına kaim bir palto geçirip boynuna kalın bir atkı sardı ve oturma salo- nuna indi. Sokak kapısını açtığı zaman rüzgâr sertleşmiş kar- inelerini yüzüne savurdu.

Masada oturan Madam Sorel seslendi:

— Seni ihtiyar budala seni. Gecenin bu saatinde ve böy- le bir gecede nereye gidiyorsun.

Rüzgâr ve kar taneleri odaya dolarken Dab, kapıyı açık atarak durdu ve başından buruşuk şapkasını çıkardı. Sıra

no dö Berjarak vari bir tavırla yerlere kadar eğilerek selâm verdi.

— Madam, karıları olmayan üç ihtiyarla buluşmaya gidiyorum.

Madam Sorel, kızıla boyalı saçları beyaz alnına dökülünceye kadar başını salladı.

— Fakat kat'i olarak söyleyebilirim ki bu ihtiyar adam esprilerinin zamanını şaşırmış, dedi.

FASIL 11

Yuvarlak oda şimdi soğuk ve karanlıktı.

Bu karanlık, insanın içine ferahlık veren, kışın dostane ve yumuşak karanlığı değildi. Bir mezarın sessiz ve korkulu karanlığıydı. Ve soğuk, insanın yanaklarını ısıran, burun deliklerini donduran bir soğuk değildi. Bu soğukluk, nemli mezar toprağının ölü soğukluğuydu.

Pat Linton, vücudunun buz gibi donduğun hissederek boğucu karanlıkta yatarken hayatında ilk defa olarak dehşetin ne demek olduğunu anladı.

Yanmaktan ve zehirlenerek boğulmaktan korkarak uyu- mağa çalışmadan evvel lâmbayı ve sobayı söndürmüştü. Şimdi dişleri biribirine vuruyor ve kibrite uzanan eli titriyordu. Bazen, zavallı Allan Walters'in annesinin elini böyle titrerken görürdü. Şevkatle, sinirlerinin bozuk olduğunu düşünürdü. Hakikatte bu titreme, kadının içtiği tatlı şaraptan ötürüydü.

Nihayet kibriti buldu ve lâmbanın alevi yükseldi. Karanlık mobilyaların gölgeleri dansözler gibi duvarlarda oynama- mıya başladı. Pat, ince ve titreyen vücudüne bir battaniye sar- dı. Sonra tekrar titrek ellerle bir kibrit çıkartarak gaz soba- nı sını yaktı. Gölgelerin titreştiği bu yerde, sobanın mikalı ka- pağından görünen sıcak ve temiz parıltı kendisine az da olsa bir teselli veriyordu.

Pat, donan ellerini küçük sobada ısıttı. Sonra kirli pen-

cereye giderek yüzünü pencerenin soğuk camına dayadı. Kendisine, kulenin haricindeki dünya ile alâkasım sağlıyan ince çatlaktan dışarıya baktı.

Devamlı olarak yağın karın titrek perdesi arasından neh-rin karşı sahilinde bulunan büyük Tik-Tak Saati ancak far- kedebiliyordu.

Işıklar ilkin Tik, sonra Tak, diye parıldıyordu.

Gece yarısına iki dakika vardı.

Acaba beni ne zaman öldürecekler? diye düşündü. Hangi günde? Hangi saatte? Bıaktıkları kumanya bitmeden önce mi öldürecekler? Eğer öldürmeyeceklerse beş günüm daha var. Biraz dikkatli olursam belki altı gün.

Beni nasıl öldürecekler? diye kendi kendine sordu Bir gece, ben uykudayken bu soğuk karanlıkta içeri girip bir bı- çak darbesi ile gırtlığımı mı kesecekler? Kokan bez parça- sını tekrar yüzüme mi kapayacaklar? Veya uyanık olduğum bir zaman, sadece kapıyı açıp girecekler ve «vaktin geldi» di- yip bir tabanca doğrultarak tetiğini mi çekecekler?

Korkundan midesi bulanıyordu. içinde keskin bir acı vardı. Henüz küçük bir çocukken midesinin ağrıdığı ve bu ağ- rı sağ tarafta olduğu için apandisitten korkarak doktor çağır- dıkları zamanı düşündü. Doktor midesine bastırılmış, karnını eliyle vurarak muayene etmiş ve neticede apandisit olmadığı, ağrının fazla miktarda yediği meyve peltesinden olduğuna ka- rar vermişti. Hastalandığı gün Mr. Dab, Ab'e bir dolar ver- miş ve onlar da bu doların hepsi ile meyve peltesi alarak ye- mişlerdi.

Bir not yazıp kapının altından dışarı itebilirim, diye üşündü. Bir kere buraya geldiler ve tekrar geleceklerinden eminim. Belki hâlâ buradalAr ve hemen kapının arkasmrla içerisini dinliyerek bekliyorlardır. Bir not yazıp bende kronik apandisit olduğunu ve hemen bir doktor getirmedikleri takdir- de apandisitimin patlayarak ölümüne sebebiyet vereceğini söyleyebilirim.

Sonra çılıgın gibi kakhahalarla gülmiye başladı. Apandi-

„İlâhî/..mrdi en u niyet vermiyeekleri muhakkaktı. Nasıl ol-

11:1111: öldüreceklerdi. İkaz etmemişler miydi? Eğer hâ-
ini hareket yapacak olursa kendisini öldüreceklerdi.

Ancak...

Ancak, büyükbabası kendisini daha evvel bulabilsin. Bün-
. babası iyi bir polisti. Büyük bir dedektifti. Teşkilâtta-
hatırı sayılır kimseler tarafından hürmet edilen ve sevilen bir
insandı. Bir yolunu bulabilecekti. Bir ipucu bulacağı muhak-
kaktı...

Çok zayıf bir ihtimali kendisini kaçıranları işaret ede-
bileceğini düşündü. Hareket halindeki arabada ayıldığı zaman
hayâl meyâl, ileri geri salanan beyaz ve acaip bir şey gör-
müştü. Fakat gördüğü bu şey ona ait olamazdı. Böyle şeyler-
den yüzlercesi vardı. Belki binlercesi, milyonlarcası vardı. An-
cak görebildiği bu şeyin, bir talih sembolü olması lâzımdı.

Görmüş olduğu şey, küçük bir anahtar zincirine asılı
olan bir beyaz tavşan ayağıydı ve zincirdeki anahtar kendisi-
ni getiren arabanın kontağında duruyordu.

Fakat bu arabanın ona ait olmasına imkân yoktu.

Duvarlarında korkunç gölgelerin oynadığı, içinde bulun-
duğu bu buz gibi odadan çıkmak istermiş gibi yüzünü cama
bastırdı.

Tık.

Tak.

Büyük kol tekrar ileriye doğru sarsıldı. Tam gece yarısıydı.

Yüksek sesle:

— Gece yarısı, dedi. Hiç olmazsa bir gün daha. yaşamama
müsaade ettiler.

FASIL 12

Mr. Dab, rüzgârla anafor yapan karların arasından kule
gibi yükselen hatıra abidesinin doğusundaki küçük parka doğ-
ru yürüdü. Giuseppe Garibald'nin bodur abidesinin yanma gel-

di ve durdu. Garibaldi paltosunun üstüne beyaz bir kürk giymiş gibi duruyordu.

Washington Square parkında kimseler yoktu. Doğuda kalan New York Üniversite binasının birkaç penceresinden soluk ışıklar aksediyordu. Park lâmbalarının diplerinde ışıқта parıldayan kar adacıkları vardı. Dab, sola dönerek güney istikâmetine doğru giden bir patikaya saptı. Karla örtülmüş bir sıranın yanında durdu. Burada üç tane yaşlı ağaç çıplak ve kıvrık dallarını uzatmış duruyordu. Üçü de bir sıra üzerine dikilmiş, yanyana duruyorlardı.

Satranç ve bilmecenin yanı sıra Dabney Ashton'un tabiata karşı da bir merakı vardı. Washington Square parkundaki bütün ağaçların isimlerini bilirdi. Parkta doğu Çin'den getirtilen on yedi tane Gingko ağacı olduğunu bilirdi. Fakat bu ağaçlardan sadece üç tanesi bu şekilde yanyana dikilmişlerdi.

Önünde bulunduğu bu sıraya dokuz on yaşlarında Abner Ellison denen bir çocukla oturduğundan beri acaba kaç sene geçmişti?

Çocuk:

— Mr. Dab, demişti. Şu üç tane ağaç biribirinin tamamen benzeri.

— Biribirlerinin eşidir, evlât. Onlara Gingko ağaçları derler.

— Romatizma ile kıvranan yaşlı adamlar gibi.

Dab gülmüş ve:

— Haklısın oğlum, diye cevap vermişti. Çok yaşlıdırlar, imdiye kadar rastlanan en yaşlı ağaçlardır. Bazıları Gingko ağaçlarının yaşayan fosiller olduğunu söylerler. Cinde bir baî'îma mukaddes ağaçlardır. Daima tapmakların yanlarına dikerler. Onların bir insan gibi oldukları hakkındaki düşünende haklısın. Dişi Gongko'lar bu memlekette hiç bir zaman ikilmezler. Bunlar hiçbir zaman eşleri olmayacak ağaçlardır.

Çocuk sormuştu:

— Sebeb?

Dab gülerek cevap vermişti:

— Hoş bir şey olmadığı için söylemekten nefret ederim, fakat diğİ Gongko'larm son derece pis koktuklarını söylerler.

Güzel havalarda aktör ve çocuk ekseriye bu ağaçlanıl gölgesinde otururlar ve tabiatın güzelliklerinden, Birinci Dünya Harbinde çözdüğü acaip düşman şifrelerinden bahsederlerdi.

Dab saatine bir göz attı.

Tam gece yarısıydı.

Dab'in beklemekte olduğu karlı patika üzerinden gelen bir karaltı vardı.

Dab:

— Hay Allah kahretsin, diye söylendi.

Kendisine doğru yaklaşan bir polisti. Böyle bir gecede benim yürüyüşe çıkan acaip bir ihtiyar olduğuma inanmaz, diye düşündü. Polis yaklaştığı zaman onu tanıdı Mercer Caddesinden devriye polisi Ferguson'du. Dab, genç VValters'i karakolda ziyaret ettiği zamanlar bir çok polis tanımıştı. ,

Ferguson:

— Hayırlı akşamlar, Mr. Dab, dedi. Parkta dolaşacak tam geceyi seçmişsiniz.

Dab, ancak duyulur bir sesle:

— Karlı havayı severim, diye cevap verdikten sonra içinden «Oh! git buradan. Uzaklaş! Abner görünmeden git buradan» diye dua etti.

Polis:

— Dedektifin akibeti çok üzücü oldu, dedi. Bu hâdisenin dedektif Walters'e çok fazla tesir ettiğini işittim.

— Evet. Anladığıma göre dinlenmesi için ona biraz tatil verecekler.

Polis başı ile tasdik etti:

— Zannedersem ihtiyacı da var. Adamı nasıl olsa yakalayacaklar. Polis katillerini daima yakalarlar. Daima J. Bond'a işin üzerinde. İhtiyar Sansone'da bu mesele ile şahsen uğraşıyor. Her ikisi de esaslı polistir. Onu yakalayacaklarından eminim. Polis katilleri hiçbir zaman kurtulamazlar.

Dab, cevap verdi:

— Hayır. Kurtulamazlar.

Yağan karın ve karanlığın arasından kendilerine doğru yaklaşan başka bir gölge gördü.

Ferguson:

— En iyisi evinize, sıcak ateşinizin basma dönmenizdir, dedi. Bizlerden başka hiçbir kimsenin dışarı çıkabileceği bilgece değildir. Eğer işin aslına bakacak olursanız, sizi tanımamış olsaydım böyle bir gecede ne yaptığınızı merak ederdim.

Dab gülmeye çalıştı. Patikadan gelen gölge gittikçe yaklaşıyordu,

— Sadece karlı havayı severim o kadar. Sükûneti bozمام Ferguson. İyi geceler.

Polis:

— İyi geceler, efendim, diye cevap verdikten sonra ağır adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı.

Fakat gelen öbür şahıs Abner değildi. Adam kısa boylu ve tombulcaydı. Arkasında açık renkli deve tüyü bir palto ve başında bir bere vardı. Koker Spanyel cinsi bir köpeğin kayışından tutuyordu. Köker ayak parmakları arasına giren karları silkeliyerek çıkartmak istiyor ve pençelerini yalvarır gibi sahibine doğru uzatıyordu. Küçük boylu adam Dab'in yapına geldiği zaman durdu ve bir sigara çıkardı.

— Affedersiniz, dedi. Bir kibritiniz var mı?

Dab içinden bir küfür salladı. Cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Çakmak kullanmazdı. Benzin kokusunun iyi bir puronun nefasetini bozduğunu düşünürdü.

Kibritin ateşi yüseldiği zaman şişman adam:

— Sizi tanıyor muyum? diye sordu.

Dab başını salladı:

— Zannetmem.

Adam sigarasından bir nefes çektikten sonra bir şey bulmuş gibi parmaklarını şaklattı. Köpek Dab'in bacaklarına atlıyor ve havlıyordu.

Küçük boylu adam:

— Buldum, dedi. Siz aktör değil misiniz? Sizi televizyonda ve sahnede seyretmiş olduğumu zannediyorum.

“Bu kadar tanınmış olduğumu bilmiyordum. Memnun

doğrusu.

“ Tamam.J. Dabney Ashton, değil mi?

“ Evet, ta kendisi.

Adam Dab'in bacaklarına sıçrayan köpeğine:

Uslu dur, Danny, dedi.

Sonra başını kaldırarak Dab'in yüzüne baktı:

— Karıları olmayan üç ihtiyarla olan randevunuza sadık kalmış olduğunuzu görüyorum, dedi.

— Siz kimsiniz?

— ismim Rick. Rick Sperber. Size bu kadar yakınlık gösteren köpekte Danny. ismi tahsil gördüğüm okula atfen verilmiştir.

— Yani Danny isminde bir kolej mi var?

Sperber kıkır kıkır güldü:

—Dannemora'nın kısaltılmışıdır. Hayatımın yirmi dört senesini orada geçirdim. James Ellison ile aynı hücredeydim. Hapisteyken çıkar çıkmaz hemen evlenmeyi ve bir köpek sahibi olmayı düşündüm. Kefalet üzerine serbest bırakılınca evlenmenin sadece akademik bir düşünce olduğunu gördüm ve bir köpek sahibi olmaya karar verdim. Danny güzel bir köpek ve sadık bir dosttur. Dünyada en fazla ihtiyaç gösterilen şey dostluktur. Benimle batıya doğru yürüyebilir misiniz, efendim?

— Beni nereye götürüyorsunuz?

— Sizi görmek isteyen birisinin yanına, efendim.

— Nerede o?

Adam yere çömelerek köpeğinin ayak parmakları arasındaki donmuş karları temizledi. Doğrulduğu zaman:

— Bu taraftan, lütfen, dedi. Hayâl mahsulü yazılan kitaplardan okur musunuz?

— Hayır. Fakat televizyon istasyonlarında astronotları çok gördüm. Arkalarındaki elbiseler dalgıç elbiselerine benziyordu.

— Tahsilimi tamamladığım hayat okulunda kütüphane-ci olarak vazife görürdüm. Anlıyorsunuz ya edebiyatçı ol-

dum. Hayal mahsulü yazılan kitaplar mahkûmların en çok okudukları kitaplardandır. Psikolojik bir durum. Mahkûm "arı hiç olmazsa hayalen kaçırın bir teselli kitabı. Duvarların üzerinden atlayıp kaçacaklarına hayalen bir roket içinde Ve üse kaçarlai. kitaplardaki karakter fezada oldukları ka ar zamanda da iieri kimselerdir. Bir hap alarak veya bir kola bastırarak yirminci asırdan yirmibeşinci aşıra geçerler. Güzel bir usul. H. G. Wells gibi karakterler tam zamanında geri dönerler, İşte bu da Abner Ellison'un yapmış olduğı bir şeydir. Bir müddet için saklanmak zorundadır. Başka bir asırda saklanıyor. Sizi 1920 senesine geri götürüyorum.

Sesli olarak güldükten sonra sordu:

— Bir deli gibi konuşuyorum, değil mi?

— Bu kitapları yazan insanlar kadar.

Danny yine ayaklarını kaldırıyor ve yalvaran bakışlarla sahibine bakıyordu.

Ricky Sperber köpeğine doğru iğıldi:

— Affedersiniz, dedi Danny'ye son hastalığımdan beri iyi bakılamıyorum. iyi bakım ister. Şüphesiz herkes iyi bir ba • kısı ister. Bunu yapabilmek için değişik kalıplara girerler. Ben de genç adamın uğradığı gibi bir talihsizliğe uğradım. Scott Fitzgerald'm karakterlerine uyduk. Serbestçe sevmek ve içmekle işe başladık. Gençken büyük Amerikan romanları ve Jya hiç olmazsa kısa hikâyeler yazmak için Geenwich köyüne geldim. Yazacağım yerde içtim ve lâklâka yaptım ve sonra da bir katil olarak mahkemeye verildim.

— Bir katil mi? Suçlu muydunuz?

Sperber yerinden doğrulurken:

— Kanunen evet, dedi. Square Parkın öbür tarafına geçeceğiz. Dördüncü Caddedeki çıkış kapısına doğru yürüyeceğiz. İşlediğim suça gelince; New York kanunları suç ortağı diye bir şey kabul etmiyor. Suç ortağı da suçlu kadar aynı [cezaı görüyor. Bir yazar yerine bir makinist olsaydım herhalde daha iyi olacaktı. Sür'atli arabaları severim. İçki kaçakçılığı yapan bir şebekeye şoför olarak girdim. Bu meslek beni teezbediyordu. Heyecan istiyordum. Bu hayatın yazacağım ro

man için bir materyal olacağını düşünüyordum. Zaten araba kullanmaktan başka bir şey de yapmadım. Hattâ silâhım bile yoktu. Fakat bir gün polislerle karşılaştık ve çocuklardan birisi silâha sarıldı. Büyük Lenny Fassio çeteden birisiydi. Tabîî o zamanlar sadece bir serseriydi. Polis öldürüldüğü o zaman bizimle beraber değildi.

Danny tekrar sızlanmaya başlamıştı. Fakat Sperber sarsılmaz bir tavırla hayvanın kayışını çekiştirdi.

— Acele etme, dedi. Buna uzun bir müddet tahammül edebileceğini sen de biliyorsun.

Danny anlamış gibi yürümesine devam etti.

Sperber:

— Polise gelince, diye devam etti. Lüzumsuz bir cinayetti. Hepimiz yakalandık. Bir bakıma şanslı sayıldım. Diğer üçü elektrikli iskemleye oturdu. Ben ikinci derecede bir cinayetle yargılandım. Müebbet hapis cezası verdiler. Hayatımın en iyi zamanlarını hapiste harcadım diyebilirim. Tam olarak yirmi dört sene. Buna rağmen yine de şansım yaver gitti. Bilirsiniz polis katillerinin pek şansları olmaz. Hattâ suçları dahi olmamış olsa. Umumiyetle tehlikeli katiller Dannemora'ya gönderilirler. Ne Jim Ellison ve ne de ben oraya ait değildik. Fakat uzun seneler aynı hücreyi paylaştık. Nihayet ben geçen sene tahliye edilmeden evvel Jim öldü. Eğer alkole karşı tahammülü olmuş olsaydı onu da tahliye edebilirlerdi.

Dördüncü caddedeki çıkış kapısına gelmişlerdi. Sperber tekrar, köpeğinin yalvarışlı inlemelerine dayanamıyarak içildi.

— Acaba, dedi. Köpekler için bir patik yapılamaz mı?

Köpeğin ayaklarındaki buz parçacıklarını temizlerken konuşmasına devam etti:

— Muvaffak olamadığım üç teşebbüsten sonra nihayet tahliye edildim. Bir polis öldürüldüğü zaman kanun kolay kolay ineanm yakasını bırakmıyor. Hapisten çıkar çıkmaz Jim Ellison'un oğlunu aradım. Abner'in size benden bahsettiğini sanmam. Babasından veya onunla ilgili şeylerden bahsetmeyi sevmezdi. Bu hatırasından son derece üzüntü duyardı.

— Hayır. Bana sizden hiç bahsetmedi.

— Abner çok iyidir. Ben patronlarından Holmquist'in ya-
nma şoför olarak yerleştirdi. Abner sıkıntıya düşünce beni
aradı ve ben de onu senelerce saklıyacağım.

Küçük boylu adam yerinden doğruldu ve:

— Mac Dougal caddesi üzerinden cenuba doğru yürü-
lyeceğiz, dedi.

— 1920 senesinin cenup tarafından olduğunu zannedi-
, yorum.

— Evet. Gipsy May Daroff'u duydunuz mu hiç?

— Oh, tabîî Çocuk tiyatrosunda oynadığım senelerden
eri tanırım. Belki yirmibeş veya otuz sene oluyor. Minetta
Caddesinde bir yer çalıştırırdı. İsmi dahi çok eğlenceliydi.
sGipsy'nin Komik Çay Evi» Tabîî çay fincanlarının içinde
verdiği çay değildi. Hâlâ yaşıyor mu?

Sperber başını iğerek tasdik etti:

— Hem de eskisinden daha sağlam. Ve hâlâ aynı yer-
eki Çayhanesini işletiyor. Esasına bakarsanız hiçbir zaman
çapamadı.

— Şehrin yukarı semtlerinde bulunan ve kapanma saa-
inden sema dahi açık bulunan kulüplerin New York şehrin-
le bahsi geçen yegâne kulüpler olduğunu zannederdim.

— O kulüplerden buralarda da bahsederler. Manav, ber-
ber dükkânlarının ve şekercilerin arka taraflarındaki odaları
kullanılır. New York'taki İtalyanlar içtikleri zaman çok ro-
mantik olurlar ve revülerden hoşlanmazlar. Fakat Gipsy'nin
yeri hep eskisi gibidir. Eski bohemler yine oraya giderler.
Yirminci asrın ilk yarısının meşhur şairlerinden Macey Reed'
ın şiirleri orada elân revaçtadır.

— Köşe başlarında zavallı ihtiyarların onun şiirlerini
Satmıya çalıştıktıklarına dikkat ederdim. Bir zamanların lirik
Bir yazar büyük bir şairiydi.

— Bir zamanlar. Bir zamanlar ne güzel bir kelimedir.
Hapishanede konuşulan ve işitilen yegâne şey bu kelimedir.
Bir zamanlar. Gipsy My hayır sever bir insandır. Onun yanı-
ıa giden bitkin kimseler onun yanında ayrılırlarken tekrar
layata kavuştuklarını hissederler.

Caddeyi geçerek Minetta sokağına döndüler. Danny yine sızlanmıya başlamıştı, fakat efendisi sert bir sesle gidecekleri yere kadar sabretmesini söyledi. Tekrar sola dönerek Minetta sokağına girdiler. Cadde tam orta yerinden keskin bir V yaparak kıvrılıyordu. Tam dönemeçte Ricky Sperber çok eski bir evin kapısını iterek açtı. İlk kattaki dairelerden birisinin zilini çalma için uzandı. Gözetleme deliğinden tetkik edildiler. Sonra Gipsy May Daroff kapıyı bizzat açtı. John Held'in hoppa kız karikatürlerindeki gibi tombul ve buruşuk yüzlü bir kadındı. Gri saçları erkek saçı gibi kısa kesilmişti. Uzun bir ağızlıkla sigara içiyordu. Etekleri diz kapağının üstünde ve elbisesinin bel kısmı belinden birkaç parmak yüksekteydi.

Gipsy May samimi bir ifade ile:

— Merhaba, Rick, dedi.

Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra sürmeledi. Dab'i hatırladı. Kollarını Dab'in boynuna dolayarak neş'eli bir çığlık attı:

— J. Dabney Ashton! Ricky seni getireceğini söylemişti ama seni nasıl olsa tanıyordum. Hiç değişmemişsin. Sadece bıyıkların biraz daha dik o kadar. Sevgilim! Sana âşık olduğumu bilir miydin? Son gelişinden beri beş veya on sene geçti, değil mi?

— Korkarım ki otuz seneye yaklaşıyor.

Gipsy May zamanın farkında değilmiş gibi:

— Sahi mi? dedi. Eh, madem ki buradasın şu halde eğlenmemize bakalım.

Eliyle, odada bulunan ve ellerindeki çay bardaklarından içkilerini yudumlayan üzgün yüzlü birkaç müşteriyi gösterdi.

— Hep aynı kalabalık.

Dab, kalabalık kelimesi biraz mübalâğalı, diye düşündü.

Sakalı göbeğine kadar uzamış, vahşi bakışlı ihtiyar bir adam sobanın karşısında duruyordu. Adamın yaşlı şair Macey Reed olduğunu hatırladı. Reed, soba ile konuşur görünüyordu. İtham eder gibi bir şekilde parmağını sobaya uzatarak:

— Faşits! diye bağırdı.

May, büyük bir şefkatle:

— Zavallı dostum Macey, dedi. Sobamı daima faşistlik, nazilik veya aklına ne gelirse itham eder. Belki de, ismi ney^m, Goering gibi göbekli olduğundandır.

Başını salladı:

— Bazen, dedi. Macey'in pernodu biraz fazla kaçırdığını düşünürüm. Alabildiği yegâne pelinli içki de budur. Biliyorsunuz artık pelinli içki yapmıyorlar. Pelinli içkiyi kurttan yapıyorlar.

Ricky Sperber kadının sözünü düzeltti:

— Pelin bir ottur.

— Sahi mi? Daima kurttan yaptıklarını zannederdim. Her neyse. Macey pelinli içki içmek zorunda olduğunu çünkü Verlaine, Baudelaire ve Rimbaud gibi meşhur şairlerin daima o içkiden içtiklerini söyler. Pernodu bilhassa onun için saklarım.

Tombul ve kısa kesilmiş saçlı kadın Dab'e yaklaştı. Arkamdaki bol elbise hintlilerin çarşaflarını andırıyordu. Boynundaki kolyesi ve kolundaki bilezikleri her hareketinde şakır şakır ötüyordu.

— Meşhur bir aktör olduğunu duyuyorum. Bitirdiğim zaman yeni piyesimi belki beğenirsin. «İlk Bahar Tomurcukları» Broadway'de oynarken görmüş müydün? Alma Trent benim. Biliyorsun o piyesi ben yazdım. Fakat Shubert hakkında bir rünakaşa vardı. Ne olduğunu hiçbir zaman anlıyamadım.

Dab, «İlk Bahar Tomurcukları» diye bir piyes hatırlamı^ı ordu. Miss Treht uzaklaştığı zaman Ricky Sperber, piyesin 926 senesinde dört gün kadar oynadığını söyledi. Macey Reed eni gelenleri farkederek onları bir an için süzdü. Elindeki sa^ı ı müsfedde kâğıdını Dab'e doğru uzatarak yürdü. Sakalını ıvazlayıp düşünceli bir halde bir an tereddüt etti. İhtiyar şair ab'e bir partideki utangaç çocuğu hatırlattı. Çocukça hareketlerle utangaçlığını yendi ve elindeki kâğıdı Dab'e uzatarak:

— Parasını dini işlere harcamayı tercih eden bir Filistinli isin yoksa benim şu şiirimi satın almak ister misin? diye sor^u u. Elle yazılmış ve imzalanmıştır. Bir dahinin bu şiiri sadece ir dolardır. Sadece iki fincan pelinli içki parasıdır.

Dab, tebessüm ederek kâğıt parçasını aldı ve Macey'e bir dolar verdi.

— Pelinli içki sizin daha büyük eserler vermenizi temin edecek, dedi.

Şair, içki fincanı ile tekrar sobanın başına döndü.

Şiir iki mısralıktı.

Dab, Ricky Sperber'e hitaben:

— ihtiyar hâlâ vecize yazıyor, dedi. Tahayyül kabiliyetinden birşey kaybetmemiş.

Sperber mısraları okudu ve güldü:

— Zavallı Macey, dedi. Kendi kendisinden çalıyor. Bu mısralar Warren Gamaliel'm idaresi zamanında neşredilmiş «Rüyalar ve Şeytanlar» adlı kendi eserindendir.

Sperber, May'a hitaben sordu:

— Genç arkadaşımız geldi mi?

— Dün akşam buraya gelen uzun kirpikli, yakışıklı delikanlı mı? Uzun kirpikli erkekleri severim. Evet, burada. Buluşmanızın hususî olacağını söyledi, ben de onu arka taraftaki odaya aldım. Tamamen kendi halinde olan anarşist gurubunun toplantı yaptıkları odadadır. Artık anarşistlik modaya uyuyor, değil mi? Bu günlerde herkes ya cumhuriyetçi veya komünist oluyorlar.

Bir perdeyi kaldırarak onları arka taraftaki küçük bir odaya soktu. Abner Ellison, odada bulunan yuvarlak bir masada oturuyordu.

Ellison:

— Mr. Dab, dedi. Gelebildiğinize çok memnun oldum.

— Geleceğimi bilmiyor muydun, Abner?

Abner başını sallayarak:

— Biliyordum, dedi. Size ihtiyacım olduğu zamanlar daima geldiniz.

May, içki siparişlerini aldı. İçki yasağı olduğu zamanlardaki gibi çay fincanları ile servis yaptı. Çay fincanı ile içki içmek Dab'ın hoşuna giderdi. Gipsy May Daroff 1920 senesindeki bu yasağı kendisine yaraşır bir şekilde karşılamış ve hâlâ olduğu gibi kalmıştı.

Konuşkan ev sahibesi odayı terkettiği zaman uzun ve sı-
ıcı bir sessizlik oldu. Dab ve Abner, her ikisi de konuşmaya
an atıyor fakat hiçbiri ilkin konuşmak istemiyor görünüyor-
lardı.

Danny, ıslak ayakları ile Dab'in kucağına sıçramak isti-
yordu. Hayvanın gözleri sulanmıştı.

Ricky Sperber sadece her ikisi de alâkalı bir seyirciydi.
Elindeki küçük anahtar zincirini çevirerek oturuyordu.

Zincirin ucunda sevimli görünüşlü beyaz bir tavşan ayağı
sarkıyordu.

FASIL 13

Dab:

— Başın dertte oğlum, dedi. Sana nasıl yardım edebilirim?

— Phil amcaı ben öldürmedim. Pat'i ben kaçırmadım.
Bunu biliyorsunuz, değil mi?

— Şüphesiz, oğlum. Şüphesiz biliyorum.

Abner, Dab'in sormak istediği suali sordu:

— Şu halde neden saklanıyorum? Eğer saklanmıyacak
olursam veya polise gidip cinayeti itiraf etmezsem Pat Linton
öldürülecek. Kızı kaçıran veya kaçırılanlar işlerini bilen kimse-
ler. Onları hiçbir şey durduramaz. Kızın tek ümidi benim.

— Kim olduklarını biliyor musun?

— Zannedersem. Zannedersem biliyorum. Fakat ispat ede-
mem. İspata çalışsam ve hattâ meydana çıkarak polis tarafın-
dan tevkif edilsem bile kızı öldürecekler.

— Lenny Fasiio çetesi mi?

Abner Ellison başını salladı:

— Size söyleyemem. En ufak bir hatayı bile göze alamam.
;Pat'in hayatı buna bağlıdır, Mr. Dab. Pat'i seviyorum.

— Pat, Allan Walters ile evlenecekti, Abner. Phil'in öldü-
früldüğü gece onun teklifini kabul etmiş.

— Kabul bile etmiş olsa onu yine de seviyorum. Onun ha-

yatını kurtarmam lâzım. Bunu acıyabiliyorsunuz, değil mi, Mr. Dab?

Abner, kaşlarının üzerine dökülen siyah ve kıvrıcık buklelerini eliyle arkaya itti.

— Hattâ sizinle irtibata geçmiye bile tereddüt ettim. Fakat sonradan sadece sizin anlıyabileceğiniz bir mesaj aklıma geldi. Polisin ne yaptığını gazetelerden öğreniyordum fakat gazetelerin yazmadığı daha fazla malûmat istiyordum. O zaman bu fırsatı kaçırmadım ve notu gönderdim. Takip edilmiş olsaydınız veya şüpheli bir durum olsaydı Ricky derhal fark edecekti. Tahmin ederim ki sizin yanınıza gelmeden evvel etrafı iyice kolaçan etmiştir.

Sperber:

• — Hapiste geçen uzun seneler insana hiç olmazsa biraz tedbirli olmayı öğretir, dedi.

Abner devam etti:

— Dün akşam olan hâdiseleri elimden geldiği kadar anlatacağım. Emniyet tedbiri olarak size anlatamıyacağım bazı hususlar olacaktır. Geceyi Phil amcayla beraber geçirdim. Pat, Al Walters'le olan randevusu için gitmişti. Phil amcayla konuştuğumuz şeyleri şimdi anlatamam.

— Polis senin çeteler hesabına polise rüşvet verdiğini düşünüyor. Phil ile bu hususu münakaşa ettiğinizi zannediyor.

— Bu husus da Pat'in menfaati için sizinle münakaşa edemeyeceğim hususlardan birisidir. Herneyse, saat onbirden biraz evvel gitmek için kalktım. Phil amca bir müddet benimle beraber yürüdü. Ayrıldığımız zaman saat onbiri geçiyordu. Bu meyhaneye uğrayarak bir veya iki duble bira içtim. Sonra oteldeki odama gittim.

Abner, Dab'e otelin dışında bekleyen bölge gibi adamdan bahsetti. VValters'le olan randevusundan döndükten sonra Pat'in telefon edeceğini fakat telefon çaldığı zaman hatta kimse'nin olmadığını anlattı. Sonra otelin masasına bırakılan acaip mektuptan bahsetti. Cebinden notu çıkartarak konuşmasına devam etti:

• — Bunu okuduğum zaman Linton'un evine telefon ettim.

Hiç bir cevap alamadım. Her gece geç vakitlere kadar Rieky'nin burada bulunduğunu biliyordum. Bir çok kereler beraberce buraya gelmiştik. O zaman bir taksiye binerek buraya geldim ve onu buldum. Harpten dönerken bir hâtıra olarak getirdiğim bir tabancam vardı. Kullanma müsaadem yoktu ve onun polislerin eline geçmesini istemiyordum. Buraya gelirken taancayı taksinin penceresinden fırlatıp attım.

Abner elinde tuttuğu notu Dab'e uzattı.

Dab kağıdı aldı. Ucuz bir mektup kâğıdının yarım bir arçasıydı. Evvelce katlanmış olduğu belliydi. Sayfanın yırtıldığı yerde kâğıt çentiklenmişti. Dab, uzun bir müddet kâğıda aktı. Kendisine buluşma yerini bildiren kâğıt parçasının eşiydi. Nihayet kurşun kalemle ve kitap harfleri ile yazılmış olan notu okudu.

Linton katledildi. Pat Linton elimizde. Sen şüphe altında olacaksın. Derhal ortadan kaybolmazsan kız öldürülecek. Şimdi hemen saklan ve ortaya çıkma. Aksi halde kız ölür. İşimiz: ilerek yapıyoruz. Bu yazıyı imha et.

Abner:

— Anlıyamadığım yegâne husus kâğıdın tahrip edilmek 'stenmesidir, dedi. Bir kere de sizin görmenizi istedim. Tabii u bir delil olamaz. Polis suçsuzluğumun bir delili olarak bunu abul etmiyecektir. Bun ben de yazabilir ve bir serseri ile kendi otelime göndermiş olabilirdim. Sizin bile biraz şüphelendiğiizi görüyorum.

Tebessüm ederek ilâve etti:

— Kâğıt, değil mi? Size gönderdiğim not dün akşam, veya m olarak söylenecek olursa dün sabah erkenden burada yaddı. Gipsy May'de kâğıt yoktu. Hattâ müşterileri için bile ek yazmaz peşin para almayı tercih ederdi. O gece her zaman sarı defteri elinde dolaşan Macey Reed bile ortalarda yoktu. May, çekmecelerinin birisinin dibinde bir zarf buldu. Bende limdeki notun boş olan kısmını yırtarak size yazdığım not için ullandım. Ricky derhal gidip postaladı.

Dab'in içi rahatlamıştı. Uçları çentikli ve birbirine ben

2eyen kâğıt parçaları kendisini epeyce sıkıntıya sokmuştu.

Sordu:

— Nerede kalıyorsun ?

Abner bir anlık bir tereddütten sonra cevap verdi:

—Size söylememde bir mahsur olmasa gerek. Ricky ile beraber kalıyorum. Buraya yakın bir yerde küçük bir apartıman katı var. Kefaletle serbest olan bir insanı rahatsız etmem lâzımdı ama kendimi polise göstermeden bir oda bulabilmen hemen hemen imkânsızdı. Ricky'nin dairesinde istediğim kadar kalabilirim ama oradan mümkün olduğu kadar çabuk çıkmak istiyorum.

Sperber:

— Saçma, dedi. Sen Jim'in oğlusun, ihtiyacın olduğu kadar uzun bir zaman kalabilirsin. Patronlarından başka alâkamızı bilen kimse yok. Onların da seni saklamış olacağımdan şüphelenmeleri imkânsız gibi bir şey.

Dab:

— Oğlum, dedi. Sessizce polise gidebilirsin. Onlar Pat'i koruyabileceklerdir. Hikâyesi dinlerler. Notu okurlar. Pat'a yapabileceğin yardım budur. Onu kaçıranların duymasına imkân vermezler.

Abner şiddetle başını salladı:

— Duyarlar. Polise gittiğim dakikada haber alırlar. Bu şeylerin nasıl karışık olduğunu bilemezsiniz. Polisler, bilhassa Müfettiş Sansone nasıl olsa benden şüpheleniyor. Bir dedektif — şimdi devriye geziyor — Fassio hesabına kendisine para verenin ben olduğumu söylemiş. O adamı hayatımda hiç görmedim ve tanımam, Mr. Dab. Fakat Müfettiş Sansone'a söylemiş olduğu şeyi Phil amca ve Al Walters vasıtası ile öğrendim.

— Abner, o gece Pat'in Allan Walters'in yaptığı teklifi kabul edeceğini biliyor muydun?

Abner Ellison uzun bir müddet sessiz kaldı ve nihayet:

— Bu suale cevap vermiyeceğimi sanıyorum, dedi. Şimdi münakaşa edemiyeceğim şeylerden birisidir. Özür dilerim. Mr. Dab.

Üzgün bir ifade ile gülerek devam etti:

— Bilmiş olsaydım cinayet işlemem için bir sebep olabilir i, değil mi? Fakat Phil amcayı değil Walters'i öldürmem lâzım gelmez miydi?

— Polis bunun cevabını veriyor.

Dab, cinayet gecesinden beri olan hâdiseleri anlattı. Abner bir kere konuşmayı kesti:

— Zannedersem, dedi. Şunu bilmeniz lâzım gelir. Phil mcanın Müfettiş Sansone'a pek itimadı yoktu. Diğer polisler ibi müfettiş de işin kolay tarafına kaçıyordu.

Dab, sanki isim dudaklarını yakıyormuş gibi bir ifade ile:

— Sansone, dedi.

Dab, hikâyesini bitirdiği zaman Abner:

— Katilin ismi o kartların üzerinde yazılıdır. Bu isim benim ismim değildir. Olamaz da. Phil amca zeki ve becerikli bir damdı. Halletmeniz için bir bilmece bıraktı. Onu halletmek zorundasmız. Pat'in hatırı için. Benim hatırım için de. Ben tamamen aciz bir durumdayım. Yapabildiğim tek iş saklanmaktan barettir.

Dab, içini çekti:

— Çalıştığımı Allah şahidimdir. Ve şüphesiz ki çalışmalarım devam edeceğim. Sana anlattığım gibi o kartları bir mihtara daha gösterdim.

Gördüğü kule tuhaf. Her zaman bize anlattığınız kuledeki prenses hikâyesine benziyor. Hatırlarsınız, değil mi? Pat da işin prenses olur ve o hikâyeyi de çok severdi.

Mudakları yine acı bir tebessümle buruştu:

— Eğer polis bu hikâyeyi bilse Pat'ı da kulede bulsa zenederim ki bütün bunlar benim aleyhime birer delil olur.

Bir an sustu. Sonra ilâve etti:

— Ancak psikologlar bundan bir mânâ çıkarabilirler.

Macey Reed'in şiiri masanın üzerinde duruyordu. Dab, güre bir göz attı.

— Reed'in hayali oldukça geniştir, dedi. Belki onu otele götürüp o kartları kendisine göstersem ve onlardan çıkaracağı mânâyı öğrensem hiç de fena olmaz hani. Fakat bende pernod yok. Sadece burbon viski var.

Ricky Sperber güldü:

— Zavallı Macey artık tek bir şeyden başka bir şey göremez, dedi. Alkolikler umumiyetle hep yılan götürürler. Ama o sadece faşist görür. Geçen gün parkta Garibaldi'nin heykeline parmağı ile işaret ederek «Faşist!» diye bağınyordu.

Dab:

— Pekâlâl, dedi. Eğer mimarın kule hakkındaki teorisi kabul edilmezse ki edilmiyor. Aksi halde bizim meseleye de komiler karışmış olacaktı. Mad Hatter'i henüz vurmadıysalar bile ellerinde esir tutuyorlardır.

Sperber:

— Zararsız olduğu mütalâası ile bilmece kitapları da Dan̄ nemora'nın kütüphanesinde yer alırdı, dedi. Orada bulunduğum müddet zarfında ben de bilmece yapmaya meraklıydım. Ve iyi de hallederdim. Belki şu şömine rafının üzerinde durduğunu söylediğiniz kartlara bir de ben göz atsam fena olmuycak. Hem iyi bir burbonu da severim.

Dab, davetkâr bir ifade ile cevap verdi:

— Abner'i yalnız bırakmak istemediğın takdirde birşey söyleyemem, fakat neden şimdi benimle beraber gelip de şu kartlara bir göz atmıyasın?

— Nasıl olsa Abner'le beraber eve ayrı ayrı gitmemiz iyi olur. Evin anahtarı onda var. Fakat ilkin etrafta kimsenin bulunmadığına kani olmam lâzım. Eğer etraf serbestse Abner gidebilir. Biz biraz daha bekliyebiliriz.

Danney, Dab'in kucağına çıkmayı becerebilmiş ve sevinç içinde yüzünü yalamıya başlamıştı. Gözlerinde yaltaklanır gibi bir ifade^N vardı. Tüylü kuyruğu bir değirmen kanadı gibi dönüyordu.

Bab, köpeğın başını okşadı. Abner'e tebessüm ederek: evlât, dedi. Allahm belâsı şeyi nasıl olsa hâlledeceğiz.

Sperber döndüğü zaman yüzünün ifadesi sıkıntılıydı.

— Bizi hiç kimsenin takip etmediğine dair berem üstüne bahse girebilirim, dedi. Fakat caddenin karşı tarafındaki bir kapıda duran bir karakter var ki hoşuma gitmedi. Kapı ara

lıklarında ispiroto içen serserilere benzemiyor. Gri bir şapka yakaları kalkık koyu renk bir palto, iri yarı bir adam.

On dakika kadar sonra Sperber terar etrafı kolaçan etmiye gitti. Bir müddet bekletiler. Sperber geri geldiği zaman:

— Gitmiş, dedi. Zannederseniz bizimle ilgili bir kimse değildi. Fakat sen gene dikkatli ol. Doğru eve git ve ışığın önünde d«rma.

Abner kalkarken Dab sordu:

— Seni tekrar ne zaman göreceğim?

— Ricky ile nasıl irtibat kurabileceğinizi kararlaştırırız. Beni nerede bulacağını bilir.

Dab, ge adamın elini sıktı ve hissetmediği bir nikbinlikle:

— Bulacağım, oğlum, merak etme, dedi.

* — Gayret edin, Mr. Dab. Pat'in hatırı için gayret edin.

Gülerek ilâve etti:

— Bir şey syliyeiyim mi? Çok içki içmem ama şu anda lduka fazla içmiş bulunuyorum. Burada ancak iki kadeh bir-ey içtim ama Ricky'nin bir şişe viskisi vadi. Gelmeden evvel arısından fazlasını içmiştim. Eve gidince biraz daha içeceğim. zaman belki biraz olsun uyuyabilirim.

Ricky Sperber ve Dab birer kadeh daha içki içtikten sonra ab'in kucağında uykuya dalmış olan Danny'nin itirazlarına dırış etmeden oradan ayrıldılar. Gipsy May, Dab'in yanağını erek ara vermeden tekrar gelmesini söyledi. Kapı arkalarında kapanırken Macey Reed'in «Faşist! Pis Faşist!» diye it-am eden sesini duydular.

Boş bir araba bulamadılar. Danny'nin ayakları öyle sıkıcı ir hal aldı ki sahibi hayvanın sızlanmalarına tahammül edeyerek otele kadar kucağında taşımak zorunda kaldı.

Otele geldikleri zaman Madam Sorel onları sakın bağışla süzdü. Hâlâ eski defterindeki bitmek tükenmek bilmeyen kamlarla meşgul olduğu belliydi.

Dab'e hitaben konuştu:

— Birisi telefon etti. Saat yarımından beri birak dakika ile ışrarla arayıp durdu. şimdi ise sabahın ikisi oldu.

— Bir mesaj bıraktı mı?

İhtiyar kadın parlak kızıl saçlı başını alnına daha fazla saç dökülünceye kadar salladı:

• — Hayır, yok. Tanıdığım birisinin sesi değildi. Nahoş bir kimse. Kaba bir sesi vardı.

— Telefonla aramak için acaip bir saat.

— Aktörlerin daima acaip yaşadıklarına inanırım.

İ Merdivenlerden çıkarak Dab'in oturma odasına girdiler. Dab şömineyi yaktı. Ateş daha ziyade Danny'nin hoşuna gitmişti. Hemen postekinin üzerine kurularak ıslak ayaklarını ateşe doğru uzattı.

Ricky Sperber, Dab'in kendisine verdiği içkiden tattıktan sonra dilini şaplatıp başı ile lezzetini ifade etti. Bir koltuğa kurularak şöminenin üzerindeki kartları tetkik etti. Postun üzerine uzanmış olan Danny kendi kendine mırıldanıyordu.

Dab, nihayet sordu:

— Bir şey çıkarabildin mi?

Ricky Sperber başını sallıyarak:

— Çok faydalı şeyler değil, dedi. Bana eski kimyada kullanılan semboller hatırlatıyorlar.

— Bana hapishanede eski kimya da öğrettiklerini söyleme sakın.

Sperber kıkırdadı:

— Hapishane hücrelerine acaip şahıslar düşer, dedi. Ve hapishane kütüphanelerine de acaip kitaplar gelir. Meselâ Jonathan Edwards'ın Valizleri vardı. Ve eski kimya tarihi bulunuyordu. İlgi çekici değil mi? Rahip Edvards'ın vaizlerini kastetmiyorum. Eski kimya kitabından bahsediyorum. Kitabı sık sık okurdum. Bazı sembollerini net olarak hatırlıyabiliyorum. Birinci kartı ele al...

— Parmak izinde ona Arç denir.

— Fakat eski kimyada da buna benzer bir sembol vardır. Alkolün sembolü.

Telefonun yanında duran not defteri ile kalemi alıp kaba bir resim çizdi. Sonra Dab'e uzattı.

Dab:

—Eski kimya sembolleri katil olarak bir sarhoşu işaret, diyor gibi görünüyor, dedi.

— Şüpheliler arasında alkolük olan var mı?

— Şatonun bekçisi ihtiyar Grosz kat'î olarak bir alko-
tir. Fakat ondan şüphelenmek imkânsız gibi bir şey. Mü-
ttiş Sansone 'min bir başlayışta iki şişeyi birden deviren bir
san olduğunu zannediyorum. Ve içki şişesini yatağının altına
kılan sarhoş bir komşu kadın.var. Fakat o kadının 45 lik
r tabanca ile Phil Linton'u vurduktan sonra Pat'i kaçırabile-
eğine inanmak çok zor. Aynı zamanda Phil Linton'un zamanı-
nı böyle batını bir ilim olan kimya ile geçireceğine inanmam.
Hem kimya sembollerini çözebileceğimi düşünmesine bir sebep
yok. Bu bilmeceyi halletmem için bana bıraktığına göre par-
mak izi ile alâkadar olması icab eder.

Dab, birden kakhaha ile gülmeğe başladı.

— Bu mesele biraz esrarengiz olmaya başladı, dedi. Şu
kartlar dokuz parmaklı bir adamı işaret ediyor. Bir peri ma-
sahıdaki şatoyu işaret ediyor. Lewis Carroll'un çizdiği resimler
gibi çöreklenmiş yılanları, bastonları, onbaşı şeritlerini göste-
riyor. Dedektiflerin bir müfettişini işaret ediyor. Şimdi de an-
cak eski taşlarda aradığımız çoktan ölmüş olan eski kimya
sembollerini gösteriyor. Geride sadece hinduların cinayet tanrı-
çeleri Kali'nin odaya girip dört kolunu birden bize doğru sal-
laması kaldı.

Cinayet tanrıçesi Kali odaya girmedi.

Fakat kapı vuruluyordu.

FASIL 14

Kapı vuruluyordu.

Kapıya vurulması Gipsy May ve orada bulunanları hay-
rete düşürdü. Gipsy May'in müşterileri kapıyı vurmazlar fakat
sili çararlardı. Hakikatte zil, bir nevi emniyet tedbiriydi. Gipsy
May'in simaları hafızasında tutamıyacak kadar zayıf hafıza-
ı vrdı. Ancak uzun kirpikli gençleri veya kendisine bir âşık

• olarak aradığı fakat hiçbir zaman bulamadığı genç simaları hatırlardı. Zili çalan herkezin içeriye girmesine müsaade ederdi. Onun teorisine göre zilin yerini bilen herkez kendisinin eski bir müşterisiydi. Zil, kapının çerçevesi içinde sağ tarafa doğru yüksekçe bir yere ve yabancıların bakmayı akıllarına getirmiş yemekleri bir şekilde gizlenmişti.

Polis genç bir adamdı.

— Korkmayın, Madam, dedi. Size bir zarar verecek değilim. İsmim Ferguson. Geçen akşam devriye memuru Gaines ile beraber gelmiştim. O zaman üniformalı değildim. Hatırladınız mı?

May hiç sesini çıkarmadı. Hâlâ şüphe eder görünüyordu. Ferguson yutkundu. Suratı kızarak ilâve etti:

— Demiştiniz ki... Şey... Güzel kirpiklerim olduğunu söylemiştiniz, Madam.

May, sürgü ile oyalanıyordu.

— Kirpik mi? dedi.

Kapıyı açtıktan sonra ilâve etti:

— Üniforma ile gelişiniz hoşuma gitmedi. Şey... Yani hoş görünmüyor. Ve üniformalar zavallı Macey'i daima güvendirir.

Kirpikleri hakkında konuşması Ferguson'u çok utandırmıştı. Bunu söylemek zor olmuştu. Fakat buraya girmek isteyen çok genç ve haris bir polisti. Daha evvel J. Dabney Ash-ton'a tesadüf etmesi ve Phil Linton ile Abner Ellison'u onunla birleştirmesi kendisine büyük bir fırsat çıkarmıştı. O zaman bu yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi doğru olup olmadığını düşünmüyordu. Başka bir fırsat daha zuhur edebilirdi. Belki de ilelebet devriye gezecekti. Belki **ds** dedektifliğe terfi edebilecekti.

Polis memru içeri girince Macey Reed sobadan döndü ve hırlar gibi bir sesle:

— Biliyorum, diye haykırdı. Nihayet polis idaresi geldi.] Faşist! Gestapo!

Gipsy May teskin edici bir sesle:

— Aman Macey, dedi. Bu iyi bir polistir. Bize bir zararı

lmıyacak. Uzun kirpikleri var. Uzun kirpikli kimselerin zararlı
1J olmayacaklarım bilirsın

Sonra polise döndü:

— Seni hatırladım, dedi. Fakat üniforma içinde de yakınlık
ıklısm. Polisleri severim, insana emniyet telkin ederler.

Ferguson şaşırmış olmakla beraber çok dik kafalıydı,
ordu:

— Geçen akşam Gaines beni buraya getirdiği zaman ba
ında bere bulunan ufak tefek bir adam tek başına bir masada
turuyordu. Koker bir köpeği vardı.

Alma Trent:

— Rick Sperber, dedi. Hayır! Onun ismini söylemeyece
ğim delikanlı. Onu tekrar hapse atmazsınız, değil mi? Uzun
bir zamandan beri buradadır. Zaten hiçbir şey de yapmamış
tır. Yani hakikaten kötü bir şey yapmamıştır.

Ferguson memnun bir ifade ile:

— Demek ki ismi Ricky Sperber ve sabıkası var, dedi.
May hayret ederek sordu:

— ismini biliyor musunuz? Nasıl öğrendiniz?

Ferguson sırttı:

— Metodlarımız var, madam,

Alma:

— Sullivan caddesinde tam benim evimin yanında oturur.
Şıraz evvel buradan ayrıldılar. O ve yanındaki aktör.

— J. Dabney Ashton mu?

— Nereden bildin?

— Söylediğim gibi, Madam. Kendimize mahsus metod
fımız var.

Alma Trent hayretle söylendi:

Alma Trent hayretle söylendi:

— Aman Allahım! Orılar için ne söylersen söyle, Macey,
polis korkunç derecede akıllı.

FASIL 15

Kapı vuruluyordu.

Abner Ellison'un vücudunun sarsılmasından bardağa doldurmakta olduğu içki etrafa saçıldı. Abner, elindeki şişeyi yanında bulunan masanın üzerine dikkatle bıraktı. Küçük odanın yegâne ışığını söndürdü. Eğilerek ayakkabılarını bağlarını çözdü. Sonra ses çıkarmamaya dikkat ederek ayakkabılarını çıkardı. Kapı tekrar vurulduğu zaman tetik bir halde iskemlede oturdu. Kapı bu sefer daha hızlı çalmıyordu.

Ricky Sperber'in apartımanma vagon derlerdi. Çünkü üç oda da birbirlerine bağlanan vagonlar gibi aynı sıra üzerindeydi. Hole bakan tek oda mutfaktı. Birisi mutfak kapısını vuruyordu. Mutfak evin ön cephesine düşüyordu. Abner'in oturduğu küçük oturma odası en arkada bulunan odaydı. Yanğın merdivenlerinin açıldığı bir avluya bakıyordu. Sperber'in yatak odası olarak kullandığı oda oturma odası ile mutfak arasındaydı. Şimdi her taraf karanlıktı.

Kapının vuruluşu devamlı ve ısrarlıydı. Kapıyı açtırmaya niyetli acelesi olmayan bir adamın vuruşuna benziyordu. Abner yerinden kalkarak çıplak ayaklarla ayavaşa yatak odasına geçti. Mobilyaların etrafından dikkatle dolaşarak mutfakla girdi. Kapıdaki adamın kapıyı yumruğu ile kırmak istemiş gibi bir hali vardı. Işıklı levhaların ve sokak lâmbalarının aydınlığı mutfakla loş bir aydınlık veriyordu. Kapının hemen yanında düz aralıklı bir iskemle vardı. Kapının üzerinde yağh boya ile boyanmış bir pencere vardı. Boyanın üzerinde hasıl olan yer yer deliklerden holde yanan lâmbanın ışığı zerreler halinde içeri doluyordu.

Abner çoraplı ayağı ile iskemlenin üzerine çıktı. Çok yavaş ve dikkatli hareket ediyordu. İskemle ağırlığı altında gıcırdağı zaman kapının bu kadar şiddetle çalınmış olmasına teşekkür etti. Boyanın kazınmış olduğu deliklerden birisine gözünü uydurarak aşağı doğru baktı. Üzerinde büyük bir palto bulunan bir polis kapının önünde duruyordu. Vuruşunu desteklemek için şimdi bağırıma başlamıştı:

— Evde kimse yokmu? Kapıyı açın! Polis!

Holün karşı tarafındaki bir kapı açıldı, ihtiyar bir adının sesi duyuldu:.

— Ne oluyor, komser bey? Bir şey mi oldu?

Abner sessizce iskemleden aşağı indi. Mümkün olduğu kadar çabuk ve bir şeye çarpmamaya dikkât ederek arka odaya geçti. Odaya giderken divanın "üzerinde" duran paltosunu ve şapkasını aldı. Oturma odasına geldiği zaman paltosunu sırtına geçirdi ve şapkasını giydi. Ayakkabısını bularak tekrar ayağına geçirdi ve bağların? bağladı merdivenine açılan pencereyi mümkün "mertebe yavaş olarak kaldırmıya başladı. Sonra ani bir kararla durdu ve masanın yanına giderek el yardımı ile içki şişesini buldu. Sonra manta rını da bularak şişenin ağzına kapadı. Şişeyi cebine sokuştururken tekrar pencereye yürüdü. Bulabileceği bütün sıcaklığı ve cesareti bu şişeden temin edecekti. Pencereyi tekrar indirmek için durdu. Üç kat aşağıdaki avlu karanlıkta derin bir kuyu gibi görünüyordu. Abner aşağıya baktı. Komşu binanın ışıklı birkaç penceresinin perdeleri arkasından akseden ışıklar la avlu fosforlu gibi parlıyordu. Altındaki bu loş ışıkta hiçbir şey göremiyordu. Ya polis de beklemesi ihtimali vardı. Fakat başka çıkacak bir yol yoktu. Hiçbir yol yoktu.

Abner, merdivenin parmaklığını tutarık inmeye basladı.

Buz tutan parmaklığın demiri eline yapışıyordu. Elinin sıcaklığı ile eriyen karın altından çıkan ıslak pas parçaları avucuna batıyordu. Harpte olduğu gibi yine bacakları titriyordu.

Kaygan merdivenlerin üzerindeki adımları emin değildi. Yavaş yavaş karanlığın içine doğru uzaklaştı. Rüzgarla karışan kar yüzüne yumuşak bir şekilde çarpıyordu. Soğuk rüzgar ciğerlerinin acımasına sebep oluyordu. İkinci katın merdiven

sahanlığa geldiği zaman ayağı sürçtü ve demirlerin çan gibi ötmesine sebep oldu.

Abner, duvara mümkün olduğu kadar, sanki taşların

içinde eriyip kaybolmak istermiş gibi iyice yaslandı. Yan gözle pencereden uzanacak olan başı beklিয়েক durdu. Bir dakika kadar nefes bile almıya cesaret edemedi. Fakat perde yine kapalı kaldı. Belki bu katta oturan kimse gürültüyü duymamıştı bile. Belki de uykusu rahatsız olan bir kimse gördüğü korunç rüyanın izlerini silmek için ışığını yakmıştı. Polise de telefon ediyor olabilirdi.

Işık tekrar söndü. Bütük bir korkunun içinde bulunan insanlara asırlar kadar uzun gelen birkaç saniye daha bekledi.

Umduğu gibi merdiven kendisine çok korkunç gelen bir gümbürtü ile gıcırdadı. Sanki bir paraşütle iniyormuş gibi zemine doğru kaydı. Zemine yaklaştığı zaman karanlıktan uzanarak kendisini yakalıyacak olan ellerin görünmesini bekliyerek bütün adaleleri taşlaştı. Nihayet merdiven zemine oturdu.

Merdivenden ileri doğru büyük bir dikkat sarf ederek bir adım attı. Ayağı bir şeye çarptı ve avluyu cınlatan bir miyavlama yükseldi. Uyuyan bir avlu kedisinin rahatını bozmuş olmalıydı. Abner, evin duvarına bile yaslanmıya cesaret edemiyerek bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Fakat Greenwich köyünün bu ölü gecesinde avlularda miyavlıyan ve yaygara koparan kedilerin ehemmiyeti olmadığı anlaşılıyordu. Etraftaki binalardan açılan hiçbir pencere yoktu.

Ayağını metal bir şeye çarparak sendeledi. Çarptığı bu şey kapaksız bir çöp tenekesiydi. Tenekeyi ters çevirerek tahta perdenin dibine koydu, üzerine çıktığı zaman sallanmasına rağmen ağırlığını çekti. Tenekenin üstünde durduğu zaman ellerini ancak tahta perdenin üstüne yetişebiliyordu. Tahta perdenin kenarına yapıştığı zaman ağzından çıkmak üzere olan çığlığı zor tuttu. İçeri girenlerin maneviyatını kırmak için tahtaların üzerlerine cam kırıkları serpilmişti. Abner'in eldivenleri yoktu. Cebinden bir mendil çıkardı. Mendili elinin etrafına sararak tam kendi hizasına rastlıyan cam kırıklarını temizledi. Cam parçaları yere döküldüğü zaman cıtır cıtır sesler çıkıyordu. Abner'e göre bu sesler dehşetli bir gürültüydü.

Abner, kendisini tahta perdenin üstüne çeker çekmez öbür tarafa atladı. Bu hareketi esnasında bütün kuvveti ayakları

mn itmesinden aldığından normal olarak çöp tenekesini de itmişti. Çöp tenekesi dehşetli bir' gürültüyle yuvarlandı. Gürültüsü gök gürlemesini andırıyordu. Binalardan birinin penceresinde bir ışık yandı ve pencere çarparak açıldı. Abner, yüzü koyun yerde yatarak kolları ile yüzünü gizledi. Bir kadın bağıırıyordu:

— Kim o? Avluda kim var? Seni işitiyorum!

Abner kolunu hafifçe kımıldatarak, kolunun altından baktı. Aydınlık penceredeki kadının yüzünü net olarak görebiliyordu. Yattığı yerden birkaç metre kadar uzakta bulunan »birinci kat pencerelerinden bir tanesiydi. Pencereden dışarı akseden ışık kendisinin yatmakta olduğu yere çok yakın olarak geliyor, fakat kendisine yetişemiyordu. Kadın, genç ve dolgun vücutlu İtalyana benzeyen bir tipti. Haykırmasına deñ b'anı ederek pencereden dışarıya sarkmıştı. Arkasında kısacık bir gecelikten başka birşey yoktu. İleri doğru eğildiği zaman iri memeleri geceliğinin açık yakasından hemen hemen şdışarı fırlamış bir haldeydi.

Başka bir pencere açıldı. Kızgın bir erkek sesi bağırdı:

— Kapa çeneni! Sus be! Aptal karı! insanların uykuya ihtiyacı var.

Kadın haykırdı:

— Hırsız! Çöp tenekesi! Sadece kediler be aptal karı.

Abner durumunu hafifçe değiştirmişti. Şimdi kadını da la iyi görebiliyordu. Kadın adeta bir ışık banyosu içindeydi. Calın ve siyah kaşları vardı. Ağzı büyüktü. Helecanı arasında ıplpaklığının farkında bile değildi. Geceliği omuzlarından kayıı ııgtı. Abner kadının sarkan memelerinin uçlarının hemen zerindeki morartıları bile görebiliyordu. Karşıdaki adam da şadının hemen hemen çıplak olduğunun farkındaydı.

Bağırdı:

— Kocanın yanına gir de yat be, deli karı! Gece yarısı :>mşularma sitrptiz yapmaktan vaz geç.

Kadın geceliğinin yakasını kaldırdı. Adama olan kızgını ilği arasında hırsız unutmüş görünüyordu.

Feryadı bastı:

— Pis! Ahlâksız! Domuz herif! Kocam seni yatağından çekip dayaktan gebertir. Ahlâksız herif!

Pencere çarparak kapandı. Kadın gözden kaybolmuştu, jjsık hâlâ yanıyor ve avluyu aydınlatıyordu. Abner bir kaç dakika kadar daha bekledi, sonra penceresinde ışık yanan binaya doğru sürünmeye başladı. Bu ışık altında evin hemen yanındaki dar aralığı görmüştü. Bu bina Ricky Sperber'in oturduğu apartımanın yanındaki binaydı. Aralık Sullivan Cadde-sine açılıyor olmalıydı. Avlunun pis zemini üzerinde parlayan ışıktan uzaklaşınca kadar ordunun kendisine öğretmiş olduğu gibi dirsekleri ve dizleri üzerinde sürünerek hareket etti. Sonra yerinden doğrularak dar geçite doğru yarı eğilmiş bir vaziyette koştı. Geçite geldiği zaman duvara yaslandı ve derin derin nefes alarak bekledi. Titriyordu. Dar geçitin öbür tarafından hafif bir ışık aksediyordu. Tekrar kapalı bir avluya çıkmıyacağını anladı. Nefesi normallesince paltısından ve pantolonundan kolları silkelemeye başladı. Cebindeki şişeyi unutmuştu. Cebini yokladı şişenin kırılmadığını anlayınca çıkartıp açtı ve derin bir yudum aldı. Sonra cebinden bir mendil çıkartarak yüzündeki ve ellerindeki yapışkan ıslaklığı sildi. Tahta perdeyi tuttuğu zaman cam parçalarının avuçlarını kestiği yerlerde küçücük kan habbecikleri vardı. Sırtını duvara, dayayıp yanlamasına hareket ederek uzaktan görünen çıkma, doğru ilerlemeye başladı. Her adımından evvel sol ayağının ileriye doğru uzatıyor ve kaçışım baltalıyabilecek herhangi bir şeye çarpmamak için önünü araştırıyordu. Gümbürtü ile yuvarlanan çöp tenekesinin sesi el'an kulaklarında çınlıyordu. Nihayet geçidin sonuna geldi.

Abner bir dakika kadar şaşırılmış bir vaziyette olduğu yerde kaldı. Paniğin eşiğinde olduğunu biliyordu. Her iki tarafında da bir polis arabası vardı. Polisler seyircileri geri doğru itiyorlardı. Kaçacak hiçbir yer yok, diye düşündü. Acaba babam da bu durumda mı kalmıştı? Bir kapı aralığının önündeydi. Kapı bodrum katındaki bir meyhaneye açılır gibi görünüyordu. Bodrum meyhanelerinde içmek Greenwich köyünün adeti idi. Abner, hemen basamaklardan inerek kapıyı açtı.

Kapı küçük bir oturma odasına açılıyor ve bu odada başka bir kapı daha görünüyordu. Gürültülü bir yerdi. Abner ikinci kapı kapalı olduğu halde yükselen kahkahaları, bağırarak onuşmaları ve söylenen şarkıları duyabiliyordu.

Abner, ikinci kapıyı açtı. Meyhanenin içi loş olarak aydınlatılmış ve kaim bir duman tabakası ile dolmuştu. Kapıdan girerken bir şeyin ters gittiğini hissetti. Odaya adımını atar atmaz bütün gülmeler, konuşmalar ve şarkılar kesilmişti. Şimdi odaya ürkütücü bir sessizlik hâkim olmuştu.

Abner, bir ayna arıyarak etrafına bekindi. Hiç ayna yoktu. Tahta perdeyi aşarken bir cam parçası paltosunda küçük bir kapak kaldırmıştı. Karda yüzü koyun yere yatmıştı. Fakat üstünü temizlemişti. Karlı bir havada ıslak bir elbiseye hiç kimse aldırış etmezdi. Ellerinde ufak tefek yaralar olmakla beraber elleri halen ceplerindeydi. Böyle bir karşılamaya ve odadaki bu derin sessizliğe bir mânâ veremiyordu. Fotoğrafının aranan bir adam olarak televizyonda gösterilmiş olabileceğini düşündü. Fakat odada televizyon göremiyordu.

Barda belki bir düzüne kadar adam vardı. Hiç kadın yoktu. Odaya ilk girdiği zaman bütün başlar kenisine dönmüş, sonra herkes başını tekrar içkisinin üzerine eğmişti. Yalnız barmen kendisine bakmakta devam ediyordu. Barmen şişman ve kırmızı yüzlü genç bir adamdı. Kilisedeki korolarda şarkı söyleyen çocukları andırıyordu. Adam, yumuşak hatlı, ağzı aptalca açılmış olduğu halde Abner'e bakmakta devam ediyordu.

Abner, gerisin geriye dönerek buradan çıkmayı düşündü, fakta biraz yüksekte kalan pencereden polislerin siuletlerini görebiliyordu. Bara doğru yürüdü. Bir boşluğa sıkışarak kırımızı yüzlü genç barmene «Ryo ve su» ısmarladı. Barmen bir saniye kadar daha hayretle yüzüne baktıktan sonra içkiyi vermek için arkasındaki raflara döndü. Abner, sağında ve solunda bulunan adamların kaçamak bakışlarla kendisini süzdüklerini fark etti.

Dudaklarının ucuna kadar gelen bir kahkahayı güçlükle

zaptedebildi. İlk defa olarak bu yerin isminin farkına varıyordu. Biraz yukardaki camın ters tarafından «GAY RENDES VOUS» yazısını okumuştı. Buraya müdavimlerinden başka hiçbir kimse habersiz olarak giremezdi. Burası kadın gibi olan erkeklerin yine kendileri gibi kimselerin bulunduğu bir yerdi. Tanınmayan ve kardan ıslanmış bir vaziyette olan iri yarı Abner'in arii olarak gelişi müşterileri şaşırtmıştı. Abner, ancak şimdi etrafında bulunan insanları tayabiliyordu. Duvarlarda halter kaldıran ve ellerinde, minyatür dünyalar tutan kuvvetli ve adaleli adamların resimleri asılıydı. Müşterilerin üzerinde kayda değer hiçbir husus yoktu. Maamafih yakında tetkik edilecek olurlarsa ufak tefek şeyler görmek mümkündü. Bazılarının tırnaları manikürlü, bazılarının yakaları fazlaca açık ve gravatları tuhaf bir tarzda bağlıydı. Bazılarının ceplerinden beyaz mendiller sarkıyordu. Barın karşı köşesinde yüzü kapıya doğru dönük olan ufak tefek bir adam hepsinden daha fazla rezilâne bir görünüşe sahipti. Orta yaşlıydı ve yüzü sefahatten buruşmuştu. Elmacık kemiklerinin üzerinde hafif bir allık kırmızılığı göze çarpıyordu. Saçları altın sarısı rengine boyanmıştı. Ufak tefek adam çok cüretkârdı. Abner'e gizlemediği bakışlarla bakıyordu.

Barmen Abner'in içkisini barın üstüne korken adam barmene hitaben cırtlak bir sesle haykırdı:

— Edgar! Şu iri ve kuvvetli adamın fırtına gibi içeri girdiğini gördün mü? Bu iri ve kuvvetli "adamı tanıyor musun? Tanımıyor musun, Edgar?

Diğer müşteriler kıkır kıkır gülüştüler.

Yüzü kızaran barmen:

— Bırak şimdi, Bobby, dedi. Biraz nazik ol.

Bobby, nezaket göstermek taraftarı değildi.

Yüzü kızaran barmen:

— Onu tanıyor musun, Edgar? diye işaret etti. Bu iri ve kuvvetli adamın bir polis olduğunu tahmin eder misin? Biliyorsun son zamanlarda polisler kulübümüze geliyorlardı. Geçen akşam Barrow caddesinde bulunan Ethel'in yerini bastılar

ve barmeni tevkif ettiler. Hapise gitmek istemezsin, değil mi, Edgar, koca şişko?

Şimdi barda daha fazla kıkırdama vardı. Abner kadehi başına dikti.

Barmen:

— Bırak şimdi, Bobby, dedi.

Şehir ambulansı gelmişti. Yaşlı sarhoşu ambulansa kaldırıyorlardı. Polisler ve polis arabaları hâlâ etraftaydı. Abner, kadehini tekrar doldurması için barmene işaret etti.

Barın öbür ucundaki adam daha çok yüzssüzleşmişti. Bu sefer doğrudan doğruya Abner'e hitap ederek haykırdı:

— Sen! Kuvvetli adam! Polis misin, yoksa sadece bir kul lanpara mı?

Abner, ikinci içkisini de yuvarladı. Polislerin arabaya birliklerini gördü. Ambulânsın gittiğini işitti. İçtiği içkinin tesirini hissedebiliyordu. Ricky'nin katında, Gipsy May'in meyhanesinde, dar geçitte içmiş ve şimdi de burada içiyordu. İçtiği içki içinde başarısızlığından doğan büyük bir hırs yaratıyordu. Korkusu, içinde bulunduğu çaresizlik ve Pat'in yanında olmak arzusu içinde bir fırtına tesiri yapıyordu. İçinden yanakları alıkkı olan bu küçük herifin suratının ortasına kuvvetli bir 'yumruk yapıştırmak geliyordu.

Başını döndürdü ve kızgın kara gözlerini küçük boylu jbdamm gözlerine dikti.

Abner'in kalın sesi kadın gibi kıkırdıyarak gülenlerin sesini bastırdı.

— Kim olduğumu anlamak mı istiyorsun? Cinayetten aranan bir adamım, arkadaş. Babam da bir katildi.

Bardan uzaklaştı ve kapıdan çıktı. Şimdi odada ilk girdiği [zamanki gibi derin bir sessizlik vardı.

Abner hızlı adımlarla yürüdü. Yerdeki donmuş kar ayaklarının altında çitırdayarak eziliyordu. Altıncı caddeye geldi he önüne ilk çıkan yer altı tüneline daldı. Nereye gittiğini düşünmeden bir trene bindi. Trenin takırtısı ve sarsıntısı, Fransanm fundalık arazisinde ve kesilmiş ormanlarıda ilerliyen

tankların sarsılarak gidişlerini hatırlamasına sebep oldu. O zaman bir askerdi ve küçük köylerde kendisine çiçek atan genç kızlar vardı. Şimdi daima kaçması lâzım gelen bir kaçıktı. Sevdiği kız kaçırılmıştı. Korkunç eller onu yakalamak için uzanıyordu. Bütün bunları kendisinin yapmış olduğu söyleniyordu. Yüzü, kalkık yakasının içinde kaybolmuş bir halde yer altı treninin kanapesinde yığılmış gibi oturuyordu. İkinci baskı bir gazete alarak cinayeti, kaçırma hâdisesini ve Dab Ashton'un halledemediği yerde bırakılan ip uçlarını okudu. Sonra polisin yaptığı başka bir tahkikat gözüne çarptı. Müfettiş Sansone binlerce polisi Abner Ellison'u yakalanması için seferber etmişti. Belki de ilk durakta kendisini bekliyorlardı. Belki de daha sonraki durakta.

Gözlerini kaldırdı ve ilk defa olarak içinde bulunduğu trenin nereye gittiğini gösteren küçük levhaya baktı. Levhada «Washington Heigte» yazılıydı. İstihza, ile eve gitmekte olduğunu düşündü. Tekrar, yanında küçük bir kızla el ele dolaştığı caddeye gidiyordu. Tekrar cinayet yerine dönüyordu. Ellerindeki küçük cam kesiklerini gördü. Kanlı ellerle tekrar cinayet yerine dönüyorum, diye düşündü.

Alışkın olduğu bir istasyonda indi ve bacaklarının kendisini nereye sürüklediğinin farkında olmadan alışkın olduğu caddede karların ve karanlığın içinden doğru yürüdü. İki kere muhafazalı yerlerde durarak sigarasını yaktı ve şişeden yuğumladı. Şimdi sarhoştı ve sarhoş olduğunu biliyordu. Aldırış ettiği yoktu. Artık kendisi için hiçbir şey fark etmezdi.

Nihayet kendisinin Mad Hatter şatosunun yüksek ve yasa duvarları önünde buldu. Caddenin hemen karşısında Linnton'un evi vardı. Bu ev bir zamanlar kendisinin sıcaklığı, şevki ve sevgisi ile bağrıa basmıştı. Şimdi evde kimseler yoktu. Karanlık ve sessizdi. İşlenen korkunç cinayet kanatlarını evin üzerine germişti.

Buraya niçin gelmiş olduğuna hayret etti. Sonra anladı. Pat'i istediği için buraya gelmiş ve viski ile dumanlanmış kafasından Pat için duyduğu arzu ilgilendiği yegâne düşünce olmuştu. Pat hakkındaki düşünceleri biribirine karışıyordu. Çilli

yüzlü küçük bir kızdı. Yüzü ve elleri yapışkandı. Ona «Bu kadar çok pelte yememelisin. Sonra miden ağrıyacak» diyordum. Arzulu, ılık tenli genç bir kadındı. Göğüsleri kendi vücuduna yaslanmış boğuk bir sesle fısıldıyordu. «Beni yatak odama kucağında götür.»

Dab Ashtön bu gece birşey söylemişti. Pat'in bu delinin şatosunda olduğu hakkında birşey. Uzun seneler evvel Dab Ashton, Mad Hatter'in şatosu ve Pat hakkında peri hikâyeleri söylerdi.

Abner mırıldandı:

— Küçük prenses! Küçük prenses kulede!

Abner Ellison aptal nazarlarla kanla lekelenmiş ellerine baktı.

FASIL 16

Kapı vuruluyordu.

Fakat bunun bir vuruş olması imkânsızdı.

Gece yarısıydı. Karanlık ve karlı gecenin bir ölü gibi sessiz olduğu bir zamandı. Böyle bir saatte terk edilmiş olan şatonun bu kulesine hiç kimse tırmanamazdı.

Bu bir vuruş olamazdı. Tırmalar gibi bir sestti. Kapının arkasındaki insan değildi. Tahta döşemelerin içindeki fareler olmalıydı. Fareler iğrenç mahlûklardı ve Pat Linton onlardan korktu. Fakat farelerin düşüncesi ile rahatlamıştı. Sobanın yanında battaniyeye sarılmış olarak oturuyor ve lâmbanın loş ışığı titreyen vücudunun etrafında oynayıyordu.

Sesi tekrar duydu. Bu sefer duyduğu, farelerin tırmalamasından hasıl olan ses değildi. Ağır kapıya insan parmaklarının vurmasından meydana gelen bir ses gibiydi. Birdenbire kapının dışında birisinin olduğundan emindi. Saatin ehemmiyeti yoktu. Herhangi bir saatte gelebilirlerdi. Gecenin ölü sessizliğindeki bu saat, onlar için en elverişli saat olabilirdi.

Şayet kendisini öldürmek için gelmişlerse...

Başka bir ses daha vardı. O kadar hafifti ki bu derin ses

sizlikte bile ancak duyulabiliyordu. Belirsiz, yılan tıslaması gibi sestti. Fısıldayan birisinin sesiydi.

Soğuk ve dehşetten dönmüş bir halde dakikalarca yerinden kıınıldıyamadı. Fakat nihayet iskarpinlerini usulca çıkardı ve ses çıkarmadan dikkatle yere bıraktı. Ayaklarının ucuna basarak kapıya gitti. Tahtaların gıcırdamaması için dua ediyordu. Nefesini tutarak kapıya yaslandı ve kulğmı çatlaklardan birisine dayadı.

Birisi vardı. Birisi ağır ağır soluyordu. Birisi parmakları ile hafifçe kapıya vuruyordu. Birisi fısıldıyordu. Kelimelerin çoğu anlaşılıyordu. Ancak birkaç kelimesini duyabiliyordu.

— Şüpheli... Şüpheli kule... Sarhoş. Sarhoş olmak... Yapmak istemiyorum... Öldürmek istemiyorum .. Oh, Allahım.. Oh, Allahım... Öldürmek istemiyorum... Zaman. Zamanı hatırlamamalı:. Öldürmek istemiyorum...

Pat, hıçkırıklarını kontrol edemiyordu, için için hıçkırdı. Hiç sesini çıkarmadı.

FASIL 17

Kapının vurulması devam ederken Dab ve Ricky Sperber birbirlerine bakıştılar. Danny ayaklarını ısıtma keyfi yaparak daldığı uykudan uyandı ve efendisinin «şışt» larına aldırmadan şiddetle havlamıya başladı. O sırada telefon çaldı.

Ricky ellerini kaldırarak yavaş bir sesle:

— Kapıya cevap versen, iyi edersin, dedi. Nasıl olsa Danny'i duydular.

Dab, kapıya doğru seslendi:

— Bir dakika! Bir dakika, lütfen!

Dab, telefonu açtı. Madam Sorel:

— Birisi yukarı geliyor, dedi. Kaba birisi. Anonse edilmesini beklemedi...

— Teşekkür ederim, Madam. Zaten geldi.

Kapıya giderek biraz araladı ve müfettiş Sansone'nun ateş püsküren kırmızı ve kızgın yüzü ile burun buruna geldi.

İhtiyar adam hoş olmayan bir sesle:

• — Geç saatlere kadar ayaktasın, dedi.

— Sen de geç vakitlerde ziyaret ediyorsun.

Müfettiş sordu:

— İçerde köpeği sakladığın gibi başka birisinin de mi saklıyorsun? Yoksa içeri girebilir miyim?

Dab, kapıyı daha fazla açtı. Danny sırf dehşet kesilmiş ihtiyar polise şiddetle hırlıyor ve havlıyordu.

Sansone, Dab'e sordu:

— Senin köpeğin mi?

Ricky Sperber cevap verdi:

— Benim. İsmi Danny'dir ve sizden hoşlanmış görünmüyor, efendim.

— Sen kimsin?

— Köpeğin efendisi. İsmen Sperber. Fazla meşguliyet yüzünden muvaffak olamayan yazar.

Dab, ihtiyar adamı tetkik etti. Ayarını bilmekle beraber oldukça fazla içmiş olduğunu anladı. Leş gibi alkol kokuyordu.

Müfettiş, Dab'e döndü:

— Anladığıma göre karlı havayı seviyorsun.

Dab, bunun ne demek olduğunu düşünürken cevap verdi:

— Kar'ı daima sevmişimdir.

— Gece yarısı kar fırtınasında dışarı çıkacak kadar mı eversin?

Dab, içinde büyük bir boşluk hissetti. Sesini kontrol edilemek için zihni bir mücadele yaptı:

— Gece yarısı yaptığım yürüyüşlerimin bile takip edilecek kadar mühim bir insan olduğumu söyleme sakın! Kendimle iftihar ediyorum.

— Seni takip etmeyiz bayım. Sen, kanuna hürmet eden e polisle işbirliği yapan bir vatandaşsın. Bunun böyle olduğunu bana sen söyledin, değil mi? Mercer caddesinden bir polis sana tesadüf etmiş. Ferguson isimli bir polis. Parkta dolaştığını ve senin kanuna hürmet eden bir vatandaş olduğunu layıncaya kadar senden şüphelendiğini söyledi. Bir adamla düşmüşsün.' Seni Linton ve Ellison'la birleştirmiş ve bir

ağacın arkasına girerek sizi kontrol etmiş. Buluştuğun bu adamın bir de köpeği varmış. Bir koker.

Sansone, Danny'i işaret etti:

— Bu köpek gibi.

Sperber, masum bir tavırla:

— Aynı köpek, dedi. Mr. Ashton'la aramdaki dostluk parktaki tesadüfümüzle filizlendi. Bundan başka Danny'de Mr. Ashton'dan hoşlandı. Bu köpek çok iyi bir karakter tahlilcisidir.

Sansone, imâ edilen tahkiri anlamamazlıktan geldi. Köpek hâlâ hırlıyordu.

— Ferguson haris bir polistir. Dedektif olmak istiyor. Bir şey elde edebileceğini düşünmüş. Fakat sadece sizin parktan çıkışınızı gözlemiş. Sizi takip etmemiş. Mercer Caddesine giderek dedektifleri bulmuş. Ve onlara gördüklerini anlatmış. Karakoldakiler buna ehemmiyet vermemekle beraber her ihtimale karşı cinayet masasına bildirdiler. Oradaki çocuklara, Linton hâdisesinde yeni birşey olacak olursa ne zaman olursa olsun beni haberdar etmelerini tembih etmiştim. Nihayet beni evimde yakaladılar. Kontrol için otele telefon ettim. Otelde yoktun. Aramıya devam ettim. Sonunda bir taksiye atlıyarak buraya kadar geldim, ihtiyar Leydi yukarı çıkmış olduğunuzu söyleyince ben de çıktım.

— Eh, madem ki buradasınız, şu halde bir içki için.

ihtiyar müfettiş başını salladı:

— içmemem için bir sebep yok. Vazifede değilim ve burayı da severim. Tam erkek içkisidir.

Sansone, içkiyi aldı ve yudumlayarak sordu:

— ikiniz de bu akşam Abner Ellison ile beraber miydiniz?

Dab, dikkatle cevap verdi:

— Mr. Sperber size doğruyu söyledi, müfettiş bey. İlk defa bu gece tanıştık. Parkta geziniyordum. Bana tesadüf etti ve benden ateş istedi. Kendisi tiyatro müdavimlerindendir ve beni görmüş olduğu bir aktör olarak hatırladı. Konuşmaya başladık ve beni içki içmek için bir meyhaneye davet etti. Eğer

Abner Ellison saklanıyorsa onunla bir meyhanede karşılaşmamız uzak ve güç bir ihtimaldir. Beraberce içtik ve Mr. Sperber ile sevimli köpeğini konuşmamızın devam etmesi ve biraz daha içmek için odama davet ettim. Siz geldiniz. Olan bütün hâdise bu.

Sansone, Sperber'e sordu:

— Nerede oturuyorsunuz?

Sperber tereddüt etmeden cevap verdi:

— Üniversite Place üzerindeki Penton Otelinde. Hemen hemen çok eski olmakla beraber bu han kadar zarif değildir. Oldukça pahalıdır ve müdüriyet köpeklere itiraz etmez. Sırası gelmişken, efendim, ev sahibimiz basit kaideleri unutmuştur. Biribirimize tam olarak takdim edilmiş olmamakla beraber sizin polis olduğunuzu anlıyorum. Yeni tanıştığım arkadaşımın söylediği her şeyin kelimesi doğru olduğunu canı gönülden tasdik ettiğimi söylememe müsaade edin. Cinayetle ve cinayetle olan iğlisinden bahis etti. Böylece, bir yabancı dahi olsam, ziyaretiniz beni hayrete düşürmedi.

— İsmim Sansone. Dedektif Müfettiş Sansone. Bana bir tane daha verin, Mr. Dab. Sonra gideceğim. Hikâyenizi bu sefer kabul ediyorum. Sizi kanun sayan bir vatandaş olarak kabul ediyorum. Fakat şunu söyleyeyim. Eğer Ellison'u göreceksanız teslim olmasını söyleyin. Hiçbir şey hakkında söz vermiyorum. Fakat diğerleri de onu arıyor olabilirler ve onlar en sert polisten de sert insanlardır.

Müfettiş ikinci içkisini iki yudumda içti. Esneyerek yerinden kalktı.

— Bir polisin öldürülmesi ihtiyar bir adamı geç vakitlere kadar ayakta tutuyor, iyi geceler, diyeceğim.

Polis odadan çıkarken Danny hırıldıyordu.

Müfettiş kapıyı kapadıktan sonra Sperber ve Dab iki taraflı bir anlayış ile dakikalarca sessiz kaldılar. Danny hâlâ kızgın kızgın hırıldıyordu. Nihayet ateşin yanında bir yere uzandı. Dab kapıyı hafifçe araladı. Hol boştu..

Sperber'e sordu:

— Hakikaten nerede oturuyorsun? Abner nerede saklanıyor?

Şişman ve küçük boylu adam cevap verdi:

— Sullivan Caddesindeki bir apartımda. Numarasını vermesem iyi olur. O zaman hakikaten Abner'in nerede bulunabileceğini bilemezsiniz.

— Ya müfettiş sizi takip ettirirse? Onları doğruca Abner'e götürmüş olacaksınız.

— Takip ettirileceğimi sanmam. Tahmin ederim ki bize söylemiş olduğu gibi bir taksi ile doğrudan doğruya evinden geliyor. Bu takdirde, yalnızdır ve şayet beni takip edecek olursa kolaylıkla tespit edebilirim. Fakat hiç bir ihtimali göze almıyacağım. İçerden ilk çıktığım zaman Penton'da oturdum. Bir arkadaşım hâlâ orada oturuyor. Buradan otele gideceğim. Gece kâtibini tanırım. Beni arayan herkezi arkadaşımın odasına göndermesini söyleyeceğim. Bir müddet bekliyeceğim. Arkadaşım nasıl olsa bütün gece uyanıktır ve arkadaşlıktan hoşlanır. Sonra arka merdivenlerden inerek sadece orada oturanların bildiği bir yan kapıdan çıkacağım.

— Seninle ve Abner ile nasıl irtibata geçebileceğim?

— Sana telefon edecek olursam; otel memurlarının dinliyeceğini veya telefonunun dışardan dinleebileceğini zaneder misin?

Dab başım salladı:

— Madam Sorel bir fransız kadınıdır. Şahısların hususî hayatlarına karışılmayacağım bilir. Eğer telefonumu dinlemek istedilerse; kadının haberi olacak ve beni ikaz edecekti. Ne polise ve ne de hiç bir kimseye karşı korkusu yoktur.

— Öyleyse telefon ederim. Abner için başka bir yer temin etmem lâzım. Müfettiş ismimi biliyor. Soruşturma yapacak olursa ona bu kadarcık bir hakikati anlatmak akıllıca bir iş gibi oldu. Muhtemelen patronun vasıtası ile Abner ile olan alâkamı öğrenebilir ve araştırmaya başlayınca adresimi tahliye bürosundan kolaylıkla temin edebilir.

Dab, elini cüzdanına uzatarak:

— Paraya ihtiyacın olacak, dedi.

— Hayır. Şimdi ihtiyacım olmaz. İhtiyaç gösterecek olursam telefon ederim.

— Abner'e dikkat et. Onu benim için koru. O benim oğlumdur, Sperber. Hiç evlenmemem tuhaftır. Zannedersem da-
ima bir erkek çocuk istedim. Ve Abner, malik olduğum biricik oğlumdur.

Rick Sperber, kartlara doğru elini salladı.

— Phil Linton'un bıraktığı mesajı okuyacaksınız, dedi.

— O kadar emin değilim. Artık emin değilim. Hayatımda ilk defa hakikaten ihtiyarlamış olduğumu anlıyorum. Kendi kendime itimadım yok. Ve son derece korkuyorum. Tiyatro dünyasında şık ve zarif giyinerek caka ile yürüdüm. Kendimi haklı çıkarmak için mânâsız itiyatlarla uğraştım. Saranç zannettim ki düşünce mantikî bir disiplindir. Bilmecelerle uğraşma zihini faal ve becerikli yapar. Şimdi hayatımda edindiğim en iyi arkadaşım benim bu küçük kabiliyetime müracaat ediyor ve ölümünün intikamını almamı, sevdiği iki insanı kurtarmamı istiyor. Tamamen çaresizlik içinde olduğum hissediyorum... Nasıl olur, Sperber? Değişik kimseler şu kartlardan nasıl oluyor da böyle değişik mânâlar çıkartabiliyorlar?

Sperber omuzlarını silkti:

— Başkasının hakikaten ne gördüğünü kim bilir? dedi. Bana sevimli görünen bir kadın sana cadı gibi görünür. Hakiki renkleri görenlerin sadece renk körleri olmadığına emin misiniz? Veya hayatın hakiki cephesini görenlerin sadece deliler olmadığından emin misiniz? Gözler ve düşünceler çok [kurnazdır. Çok az insan aynı şeyi görür veya aynı sebebi anlar. Phil Linton'un mesajını okumak için hem gözlere ve hem İde düşüncelere ihtiyaç vardır. Eğer pratik bir insan idiyse, İmesajm da pratik olması lâzım gelir. Onu bu yönden inceletsin.

— En basit hal yolu polisin kabul etmiş olduğu yoldur. İAbner Ellison'u bir katil olarak gösteriyor. Katil mi, Sperfoer?

— Olduğunu düşünüyor musunuz?

Hayır. Fakat ona olan sevgimden dolayı doğru düşünemem. Yaptı mı, Sperber? Bu şeyi yapabilir mi?

Sperber yerinden kalktı:

— Yapmadı, dedi. Suçlu değil. Bundan tamamen eminim, efendim.

Dab yumuşak bir sesle:

— Teşekkür ederim, Sperber, dedi.

Sperber, Danny'nin kayışını taktı. Danny, Dab'ın bacaklarına sürünüyor ve yeni bulmuş olduğu arkadaşından ayrılmak istemiyordu. Kapıya gittikleri zaman hayvan başını döndürerek nemli gözlerle Dab'e baktı.

Sperber:

— Telefon edeceğim, merak etmeyin, dedi.

— Güle güle, dostum. Yaptıkların için teşekkür ederim.

Dab, yatak odasına geçerek soyundu. Yatağın üzerine uzandı. O kadar yorgundu ki, bütün vücudu ağrıyordu fakat uyuyamayacağı biliyordu. Gözlerini kapadığı zaman parmak izi kartlarından teşekkül eden bir tablo gözlerinin önüne geliyordu.

Zihninin tekrar ve tekrar bu kartlarla meşgul olması fikri sabit haline gelmişti. Fikri sabit sahibi bir insan doğru düşünemezdi. Hayatında her şeyden fazla ihtiyacı olan şey doğru olarak düşünmekti. Dinlenmeli ve uyumaydı. Üzerinde çalıştığı mesele hakkında doğru olarak düşünebilmesi için dipdiri olarak tekrar uyanmalıydı. Açık pencereden serin bir hava gelmesine rağmen pijamaları terden ıslanmıştı. Niha yet biraz daldı. Fakat uzun sürmedi. Telefonun şiddetli ve ısrarlı çalması ile odanın sükûneti bozuldu. Dab, gece lâmbasına uzanırken kendisini uyandıran bu canhıraş feryattan şaşkına dönmüştü. Yatağının yanında bulunan telefona uzandı.

Boğuk bir ses cevap verdi:

— Yalnız mısınız?

— Evet. Yalnızım.

— Ben Rick Sperber. Eve gittiğim zaman Abner evde yoktu. Her tarafı aradım. Hiçbir yerde yok gibi. Sanki ortadan yok oldu.

Kuledeki yuvarlak odanın kapısı ardındaki, sızlanan, hiç I kıran ve kendi kendine mırıldanan şey artık orada değildi. I Acaba gideli ne kadar oluyordu? Bir saat mi? Bir dakika mı? [Pat Linton tahmin edemiyordu. Kapının yanına çömelmiş |olarak kulağını çatlağa dayamış, dinleyerek bekliyordu.

Çoktan kaybolmuş olan sesi duymaya çalışıyordu. Dışar da bulunan her ne idiye onun artık ölmüş olduğunu düşündü. Bütün gece hıçkırarak fısıldamıştı. Fakat akli başında olan ;bir insan, bu şeyin bir insan olabileceğine inanamazdı. Ancak bazı kelimeleri anlıyabilmişti. «Sarhoş... Zaman... Öldür» Bu kelimeler devamlı olarak tekrarlanmıştı. Bunlar çılgın ve mâ-nâsız olmayan kelimelerdi. Bilemediği bir kötülük, kapının arkasına çökmüş kendi kendine fısıldıyor ve karanlıkla konuşuyordu. Hemen kapının dibinde oturup bekliyerek dinlemişti. Her an apının kaçılmasını bekliyordu. Fakat artık gitmişti. Tekrar geri geleceğini biliyordu. Her hangi bir hareket yapmaktan ve uyumaktan korkuyordu. Geri gelecekti.

Odanın havası, gaz sobası ve lâmbadan çıkan gazlarla dolmuştu. Işığı ve sobayı söndürmek aklının kenarından bile geçmiyordu. Gazı ziyan ettiği muhakaktı. Gaz bittiği zaman sadece soğuk ve karanlıkla başbaşa kalacaktı. Bunu biliyordu.

Kapının dışında bulunan deli ve kendi kendine söylenen insan gaz bittiği zama gelirse iyi olacaktı.

Kapı çok geçmeden açılacaktı.

Kapının karanlık odaya açılması daha iyi olacaktı.

Ölümün korkunç yüzüne bakmak için cesareti yoktu...

Dab, bir şeyler söylemeye çalışıyor fakat ağzından tek bir kelime dahi çıkmıyordu. Zorlukla yutkunarak tekrar konuşmaya çalıştı, fakat sesi çıkmıyordu. Tekrar denedi ve ancak kurbağa sesine benzer bir ses çıkartmaya muvaffak oldu. Ha

fızası tamamen silinmiş gibi görünüyordu. Büyük bir güçlkle uyuduğu uykusundan ani bir sesle uyandırılmasmdan sonra Abner'in kaybolduğu haberi bütün hislerini körletmişti. Ancak bir dakika kadar sürmüş olan bir şok geçirmişti.

Rick Sperber sordu:

— Alo! Alo Hâlâ orada mısınız?

Dab, nihayet sesini bulabildi ve mânâsız bir cevap verdi:

— Evet, hâlâ buradayım.

Dab, âdeta inleyen bir sesle:

— Oh, Allahım, dedi. Sperber, ne yapacağım şimdi? Abner'i nereye götürdüler? Mercer Caddesindeki karakola mı?

— Götürseler bile söylemezler. Ona yaklaşıma hiçbir zaman muvafak olamayız. Hiçbir suç isnad etmeden onu yetmişiki saat karakolda tutabilirler ve muhtemelen Sansone, şu anda onu arka odalardan birisine götürmüş üzerinde çalışıyor olmalı. Eğer hakikaten onu yakaladırlarsa yapacağımız en iyi şey bir avukat bulup mahkeme kararı almaktır. Tabiî olarak ilk akla gelen avukat, onun patronları olan Burke Holmquist'tir. Burke artık aktif işlerde çalışmıyor. Ben Holmquist'in şoförüüm. Holmquist Long Island'a Pineport kasabasında oturur. Kışın evine trenle gidip gelir. Yazın ben de onun evinde ikâmet ederim. Fakat kışın da maaşı verir ve ben New York'ta kalırım. Umumiyetle ofiste ufak tefek işlere koşarım.

— Ona hemen telefon edebilir misin?

— Zahmete değmez. Onu gecenin köründe uyandırmaya lüzum yok. Nasıl olsa sabah olmadan hiçbir şey yapamaz. Pineyort'tan gelmesi tahminen bir saat kadar sürer. Umumiyetle dokuz treni ile gelir. Saat sekizde ona telefon ederim.

Dab, yatağın baş ucunda duran küçük saate bir göz attı.

— Hemen hemen saat dört, dedi. Daha dört sat var demektir.

— Biliyorum. Sıkıntı ile geçecek dört saat. Fakat Abner harpte bulundu ve sağ salim de geri geldi. Bundan daha kötü durumlarda kalmış olduğu muhakkak. Hem sonra polislin onu yakalamamış olması ihtimali de mevcut.

Dab, acı bir ifade ile konuştu:

— Sansone, diğer polisler belki daha da kötü olabilirler, demisti. Bak. Sperber, Holmquist'e param olduğunu ve ne kadar isterse verebileceğimi söyle. Ne isterse istiyebilir.

— İşin sonuna kadar uğraşacaktır. Abner'i sever.

— Şimdilik, polislerin Abner'i yakalayıp yakalamadıklarını öğrenmiye çalışacağım. Romano'yu ararım. Sansone'a benzemez. İyi bir insandır. Phil'in iyi bir arkadaşıydı. Ve Abner'i de sever.

— Tecrübe edebilirsin. Fakat polislerden pek fazla bir şey öğrenebileceğini sanmam. Böyle durumlarda bilgi vermezler. Nasıl çalıştıklarını bilirim. Bilhassa maktulün bir polis olduğu vak'alarda.

Dab, üzüntü içinde ısrar etti:

— Ama, yine de tecrübe edebilirim.

—: Evet. Bir gayret göster bakalım ne çıkacak. Zaten yapabileceğimiz bu kadar. Tabii Abner'i tekrar görebilirse işize hemen telefon ederim. Yani Abner tekrar gelirse?

Dab, telefonu kapadı. Her tarafı titriyordu. Odayı geçerek pencereyi kapadı. Erguvan renkli ipek sabahlığını giydi. :Bir zamanlar bu sabahlığını çok severdi. Şimdi, ihtiyar klmiklerini bu güzel robla kapatmak manasızdı.

Oturma odasına geçerek şömineyi yaktı. Bu saatlerde eskiki bina buz dolabı kadar soğuk olurdu.

Manhattan West'e telefon etti. Dedektif J. Bond vazifede değildi. Dedektifin evinin telefon numarasını vermek işitemediler. Onları telefon numarasını vermiye teşvik etmek için Linton hâdisesi ile ilgili bir malûmat verebileceğini söyledi. Uzun süren bir tereddüt oldu. Sonra kendisine biraz beklemesini söylediler. Birden aklına telefonu tespit etmek işeyecekleri geldi ve hemen telefonu kapadı.

J. Bond'nun Bronx'ta oturduğunu biliyordu. Odasında :sadece Manhattan telefon rehberi vardı. Bilinmeyen numaraları aradı. J. Bond'un telefonu rehberde kayıtlı olduğundan hemen haber verdiler. Nihayet J. Bond'un uyuklu sesi telefona Jcevap verdi.

Dab, acele ile sordu:

— Doğruyu söyleyin, dedektif. Polis Abner Ellison'u tevkif etti mi?

— Tevkif ettiklerini düşünmene sebep ne, tatlı çocuk?

— Lütfen sadece sorduğuma cevap verin.

— Eğer tevkif ettilerse benim haberim yok. Saat altıda vazifemden ayrıldım. Bana neden tevkif edildiğini düşünmüş olduğunu anlatabilirsen belki sana yardım edebilirim.

Dab, müphem bir ifade ile cevap verdi:

— Birisi telefon etti:

— Kim?

— Söyliyemem. Yani bilmiyorum demek istiyorum. Sadece tanımadığım bir sestir o kadar. Polisin Abner'i yakaladığını ve bana ihtiyacı olduğunu söyledi ve cevap vermeme fırsat bırakmadan telefonu kapadı.

Pek istinadı olmayan bir yalandı fakat şu anda daha iyisini düşünemiyordu.

J. Bond bir dakika kadar düşündü ve sonra cevap verdi:

— Eğer Sansone çocuğu yakaladı ve onu buz üstünde tutmaya karar verdiyse buz üstünde tutmakta devam edecek demektir. Eğer bizim merkez bir şeyler biliyorsa bana muhakkak söylerler. Fakat malûmatları olmayabilir. Ben yine de bir kere araştıracağım.

;— İlkın Mercer Caddesini deneyebilirsiniz. Belki Mercer Caddesinden bir polis tarafından yakalanmıştır.

— Bunu da tanınmayan ses mi söyledi, taş bebek? Büyükle bir yalancısınız, Mr. Dab. Sizin gibi bütün namuslu insanlar daima acemice yalan söylerler. Fakat her ne ise şimdi fazla sual sormıyacağım. Kendi merkezime, sonra Mercer Caddesine telefon ederek bir şeyler öğrenmeye çalışırım. Kısa bir müddet sonra size neticeyi bildiririm. Fakat senin hesabına çalıştığımı Sansone duymasın.

— Duymaz. Bundan emin olabilirsiniz, dedektif.

Dab, ateşin karşısına oturdu. Alevler sanki sıcaklık vermiyorlarmış gibi görünüyordu. Hâkim olamadığı bir şekilde titreyip duruyordu. Artık şöminenin üzerinde duran kartları

görmeymiş olmuştur. Onları tamamen unutmuştu, içi bulanıyor, titriyor ve kendisini ruhen hasta hissediyordu.

Kendisini şiddetle itham etmekte devam etti.

Phil, kabiliyetlerinin bir hududu olduğunu biliyor olmalıydı, diye düşündü, ölmek üzere ikin benden fazla birşey talep etmemiş olsa gerek. Zamanımı satranç oynamakla ve bilmece halletmekle geçirdiğimden dolayı benimle alay ederdi. Benden istediği basit bir şeyi halletmem, fakat ben bu basit olması lâzım gelen şeyi bir türlü haledemiyordum.

Şöminenin üzerinde duran kartlar Edgar Allan Poe'nun hikâyelerindeki bilmecelere benzemiyordu. Bunlar, pratik bir adamın hazırladığı basit bir mesajdı. Kartlar, şimdi çetin bir hakikatle yüz yüze gelen aktör Dab Ashton'u tamamen beceriksizliğinin dilsiz şahitleriydi.

J. Bond, saat dört buçukta telefon etti.

— Eğer Abner Ellison yakalanmışsa ne Manhattan West ve nede Mercer bundan malûmattar değil, dedi. Veyahut uzak bir ihtimalle söylemiyorlar. Sabah sekizde vazife olacağım ve belki daha fazla şey öğrenebilirim. Seni ya telefonla arar veya otele uğrarım.

Ricky Sperber bütün gece aramadı. Dab kendisine küfür ediyordu. Ricky'i bulabilmek için ne Sullivan Caddesindeki adresini almış ve ne de bir telefon numarası istemişti. Daha sonra pencerenin önünde durarak Washington Square'in karlı üzerine yayılmaya başlayan ilk ışıkları seyretmeye başladı. Gelişi güzel giyindi. Farkında olmadan ütüye gönderilmek üzere bir kenara bıraktığı elbiselerini giymişti. Elbisesinin kumaşı pötikare bir desendi. Elinin ilk değdiği gömleği sırtına geçirmişti. Gömlek uzun çizgiliydi. Her zaman çok şık giyinen J. Dabney Ashton, hiçbir zaman kareli bir elbisenin altına çizgili gömlek giymemişti. Tıraş olmak zahmetine bil katlanmadı. Sakalları farkedilir bir şekilde uzamıştı. Hattâ büyük bir titizlikle baktığı bıyıklarının uçları bile aşağıya doğru sarkmıştı.

Saat sekizi geçiyordu, fakat Ricky hâlâ telefon etmemişti. Eğer Holmquist dokuz treni ile geliyorsa yol bir saat sü-

receğine göre saat onda bürosuna gelmiş olmalıydı. Saat onu biraz geçe Holmquist'i şahsen ararım, diye düşündü. Burke ve Holmauist'in telefon numarasını ararken telefonu çaldı. Otel kâtipi Dedektif J. Bond geldiğini bildiriyordu.

Dedektif J. Bond, Dab,e baktı. Konuştuğu zaman eski alaycı hali yoktu. Eskisi gibi «Taş bebek veya Tatlı çocuk,> diye hitap etmiyordu.

— Hasta gibi görünüyorsunuz, dedi. Sizi zor tanıyabildim. Yüzünüz kirli kar gibi bir renk almış. Bu meseleyi çok ciddiye alıyorsunuz, Mr. Dab.

— Bir şeyim yok. Biraz uykusuzum, hepsi o kadar.

— Eğer kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olacaksa polisin Abner Ellison'u yakalamadığını haber verebilirim, Sizin tarafınızdan olduğunu çaktırmadan mümkün mertebe soruşturdum. Belki Sansone saklıyordur ama hiç zannetmem. Onu ancak bir dakika kadar görebildim. Şayet Abner Elli sonu'u yakalamış olsaydı neş'eli olacaktı. Halbuki hiç de neş'esi yoktu. Esasına bakarsanız kötü bir baş ağrısı vardı.

Dab, cevap vermeden susuyordu.

J. Bond bir dakika kadar yaşlı aktörü tetkik ettikten sonra devam etti:

— Bana biraz olsun itimat edersen iyi olur zannederim. Elimden geldiği kadar yardımcı olmaya gayret ederim. Tabî telefon hakkında yalan söylemiş olduğunu biliyorum. Abner Ellison'un saklandığı yeri ve onun oradan kaybolmuş olduğunu biliyor olmalısın. Eğer onu bizden evvel Lenny Fassio bulacak olursa muhakkak öldürecektir. Abner Ellison'un menfaati için konuşsan iyi olacak. Bunları tek bir adamın kaldıra mıyacağımı sen de biliyorsun. Bu bir cinayet ve kız kaçırma hadisesidir, Mr. Dab.

Dab, boş bakışlarla J. Bond'a baktı.

— Hiçbir şey bilmiyorum, dedi. Sana anlatacak hiçbir şeyim yok.

Telefon çaldı, Dab'in reaksiyonu çok ağırdı. J. Bond telefona uzanırken:

— Acil bir şey olduğu takdirde beni aramaları için senin telefonunu vermiştim, dedi.

J. Bond sakin bir sesle telefona cevap verdi. Bir müddet muştı, sonra telefonu kapıyarak Dab'e döndü:

— Abner Ellison'un kaybolduğunu rapor ettiği arabası bulmuşlar, dedi. Long Island'da. Pineport denen bir yerde bulunmuş.

FASIL 20

Kız yerinden kımıldadı. Yatağında mı yoksa hâlâ yuvarlık kulenin ağır kapısı önünde mi yatmakta olduğunu düşün- iâ. Acaba hakikaten uyanmış mıydı? Yoksa uyandığını mı zannediyordu? İçinde hareket halinde imiş gibi bir his vardı veya hareket halinde olduğunu tahayyül ediyordu. Belki tekrar bir otomobildeydi. Uyumuş olduğuna ve rüya görmüş olduğuna karar verdi. Uyanmak istemiyordu.

Vücudu soğuktan âdeta taş kesilmişti. Fakat aldırış, ettiği yoktu. Odada bir koku hem de kuvvetli bir koku vardı. Belki yine o kokulu bez parçasını yüzüne dayamışlardı. Evet O okuydu. Bir otomobilde bezi tekrar yüzüne koyuyorlardı. Uyumasını istiyorlardı.

Gözlerini açmaya çalıştı. Tam olarak açamıyordu. Göz kapaklarını kaldırmıya uğraşması gözlerine iğne gibi bir acının saplanmasına sebep oluyordu. Uyuması ve tekrar bir arabada gidiyormuş gibi bir his duyması her halde daha iyi ola- aktı.

Şayet gözlerini açarsa göreceği şeyi biliyordu.

Gözlerinin önünde ileri geri sallanan beyaz bir tavşan aya- "ı görecekti.

FASIL 21

J. Bond.

— Beni arayan Müfettiş Sandone'nun kendisiydi, dedi. Derhal Pineport'a gidiyor ve seni de oraya getirmemi istiyor.

Dab, Ricky'den alamadığı ve Holmquist'e yapacağı telefonu düşünüyordu.

— Gitmek istemiyorum, diye cevap verdi.

Kendisi de huysuz ve inatçı bir çocuk gibi konuştuğunun farkındaydı.

J. Bond çok sakın bir sesle:

— Gelmen lâzım geldiğini zannediyorum, dedi. Seni de beraber getirmem hususunda müfettiş bizzat ısrar etti. Grierson polis arabası ile kapıda bekliyor. Karın yağması kesildi ve yollar da pek fena sayılmaz.

Gözlerinde büyük bir korkunun izleri belirdi. Hemen lââ etti:

— Yoksa Abner'i dre arabası ile beraber mi buldular? Abner'i de öldürdüler mi, J. Bond?

Teğmen başını salladı:

— Abner'i ölü veya diri olarak bulmuş olabileceklerine inanmam için ortada bir sebep yok. Müfettiş sadece arabayı bulduklarını ve seni Pineport'a getirmemi söyledi o kadar. Niçin gelmek istemiyorsun? Hasta mısın?

— Telefon etmeyi ve Abner'i temsil etmesi için bir avukat tutmayı düşünüyorum. Holmquist'i tutmaya karar verdim.

— Abner'i bulup da onu bir suçla itham etmedikten sonra on hiç bir kimse temsil edemez.

Soran bakışlarla Dab'e bakarak devam etti:

— Holmquist'ten bahsetmen tuhaf. Holmquist yat meraklısıdır. Pineport'ta bir evi var. Kasaba büyük bir yat limanıdır. Başka bir yat meraklısı da orada oturur. Lenny Fasio'nun ölen kimselerin akrabalarından satın alarak sahip olduğu bir malikâne var. Şimdi itibarlı komşuları kendisini oradan atamıyor görünüyorlar. Haydi yürüyün, Mr. Dab. Paltonuzu giyin. Taze hava size iyi gelecektir.

Dab kararsız olarak yerinde doğruldu. Odadaki dolaplardan birinden bir palto şapka çıkardı. Giyindiği zaman J. Bond onu acaip bakışlarla süzdü. Bakışlarında bir merhamet ifadesi vardı.

— Kravat **takmayacak mısınız**, Mr. Dab? diye **sordu**.

Dab, elini boynuna götürdü. Dudaklarından bir «Oh» ke-
limesi döküldü ve yatak odasına girdi. Boynuna taktığı benek-
li bir kravatla görüldü. J. Bond, elbiselerinin ütülü olmasın-
dan başka bir **şeye** dikkat etmeyen **bir** insandı. Gardorobu
umumiyetle mavi elbiseler, beyaz gömlekler ve tek renkli **kra-**
vatlar ile doluydu. Giyimine dikkat etmediği halde kareli el-
bisesinin, çizgili gömleğin ve benekli kravatın göze hoş görün-
mediğini bilir ve daima **yaşlı** aktörün giyinişteki zevkin tak-
dir ederdi.

Dedektif Grierson, **arabasının** yanında durmuş, parkta
kar topu ile muharebe yapan veletleri seyrediyordu. Dab,
onun tam bir polise benzediğini düşündü. J. Bond hariç hep-
si polise benzerlerdi. Phil Linton da polise benzemezdi. Fakat
diğerleri, Sansone, Grierson, ukalâ Ferguson, geri kalanların
hepsi aynı görünüşe, tam bir polisin görünüşüne sahiptiler. Bu
benzeyişleri muayyen ve **Standard** bir hayat yaşamalarından
dolayı değildi. Çenelerinin biçimi, ağız hatlarının sertliği ve
bakışlarındaki ifadeydi. Bütün bu vasıflarına bir de şüpheli
,ve alaycı görünüşleri ilâve olunabilirdi.

Dab, J. Bond'un yanına binerken acaba aktörlerin de
böyle standart bir görünüşleri var mıdır? diye düşündü. Aca-
ba onları caddede görsen tanıyabilir misin? Hepsi de kendi-
sine mi benzerlerdi? Hepsi kendisi gibi hayatın realitelerinden
İşçip makyajlarının arkasına mı saklanırlardı?

~J. Bond, Grierson'a hitap etti:

— Long Island'daki Pineport'a gidiyoruz. Yolu biliyor
musun?

Grierson motoru çalıştırıp arabayı vitesine alırken cevap
verdi:

— Pineport mu? Tabii. Jomes Beach'e yakındır. Orkest-
ra şeflerinden Pal Palladinon'nu Pineport'ta bir yeri vardır,
ismi Blue Sunset'tir. Güzel bir yerdir. Suyun hemen üstünde
kazıklara oturtulmuştur. Güneş, müşterilerinin gözlerini al-
masın diye yemek salonunun etrafı mavi camlarla kaplanmış-
tır. Güzel balık bulunur. Bazı yazlar yüzmeden sonra ailemle

beraber orada yemek yedim. Fakat bir polis için oldukça papak bir yerdir.

— Biz de Biue Sunset'e gidiyoruz. Abner Ellison'un arabasını oto parkında bulmuşlar. Biliyorsun kışı norası kapalıdır.

— Şaka mı ediyorsunuz? Belki Ellison'u da bulmuşlardır, ha? Fassio konuşmasına fırsat vermeden onu da mı susturdu dersiniz?

Dab, oturduğu yerde ürperdi.

J. Bond cevap verdi:

— Ellison'u bulduklarını sanmıyorum. Müfettiş Sansone onu bulduklarından bahsetmedi. Müfettiş bizi orada bekliyor.

Dab, hiç araba sahibi olmamıştı. Çünkü araba kullanmanın sıkıcı olduğunu bilirdi. Fakat başkalarının arabalarıyla şehir dışında dolaşmaktan hoşlanırdı. Abner kendisini Blue Sunset yakınlarında bir yere götürürdü. Bu yolculukların hepsi de çok neş'eli geçerdi. Bazan yollarını kaybederlerdi. Arabada daima kucaklarına sermeleri için eski bir ordu battaniyesi bulunurdu. Acaba o battaniye hâlâ arabadamıydı? Abner'in cesedini ona mı sarmışlardı? Veya Pat'i mi sarmışlardı?

Titredi.

J. Bond sordu:

— Üşüdünüz mü? Arabada battaniye var.

— Üşümüyorum.

— Yolculukları kendisine çok uzun gelen bir saat sürdü. Çimenlerin üzeri karla kaplıydı ve yeknesak bir manzara arz ediyorlardı. Arada sırada küçük koy görünüyordu. Köpüklü dalgalı su soğuk ve gri bir renkte görünüyordu. Bir aralık çok uzaklardaki bir tankerin bacasından, kışm donuk semasına doğru yükselen siyah bir duman şeridi gördü. Henüz küçük bir çocukken Abner'e:

— Sen, Pat ve ben Avrupaya bir seyahat yapacağız, demişti. Çok büyük ve yavaş giden bir gemi ile gideceğiz. Geminin yanından dalıp çıkan yunus balıklarını seyredebileceğiz. Belki balina bile görebiliriz. Avrupaya gittiğimiz zaman Ren nehrinde dolaşarak caddenin karşısına inşa edilmiş olan Mad Hatter şatosu gibi, içinde hakiki prenslerin, kralların, dükle

rin ve baronları yaşadıkları şatoları göreceğiz.

Pat sevinçle haykırmıştı:

— Ya prensler?

— Tabî prensleri de göreceğiz. Pat'inki gibi yumuşak kahve rengi saçları burunlarında çilleri bulunan güzel prensesleri de göreceğiz.

Tasarladığı gibi üçü beraber Avrupaya gidememişlerdi. Pat ve Abner ilk okula giderlerken Dab harptan evvel Avrupaya gitmiş fakat Ren nehrinde dolaşmamıştı. O zamanlar Ren nehri Nazilerin temerküz kampları ile dolu kötü ve pis bir yerdii. Dab, onun eski sularının temerküz kamplarının türlü İpislikleri ile dolmuş olduğunu tahayyül etti. Daha sonraları Abner daha değişik şartlar altında Avrupaya gitmiş ve orada l'bi' parmağını kaybetmişti.

Ve şimdi Mefisto'nun mucizesi gibi kaybedilen bu parmak jîşaret etmek için geri gelmişti.

Nihayet Pineport'a geldiler. Güzel evler ve villâlar yoldan epeyce uzak olan ağaçlıkların içine yerleştirilmişti. Karla kaplı ağaçlar, sanki bu evlerin debdebeli bir hayat yaşayan sahihlerini gözlerden gizlemek istiyordu. Kasabanın ticaret merkezi New York'un en güzel dükkânaları ile süslüydü' Hattâ manavların modern görünüşleri Dab'e Beşinci Caddedeki güzellik salonlarını hatırlatıyordu.

Kasabanın içinden geçerek ince bir dil gibi suya doğru uzanan bir arazi parçasına geldiler. Dab, kara parçasını bir parmağa benzetti. Blue Sunset tahtalarla yapılmış olmakla • beraber yeni ve güzel bir binaydı. Davetkâr bir görünüşü vardı. Binanın hemen yanında geniş bir oto parkı vardı. Yalnız iki tane araba görünüyordu. Bu arabalardan bir tanesi Müfettiş Sansone'un, parmak izi mütehassısı Yüzbaşı HaasT ve diğer polisleri getiren arabaydı. Diğer Abner'in eski forduydu.

Dab, J. Bod'un arabasından iner inmez bir köpek çılgınca havlamıya başladı. Altın sarısı renkli bir koker spanyel, ipini tutan polisin elinde kurtularak Dab'in üzerine sıçradı. Kuyruğu fıldır fıldır dönerken neş'e ile havlıyor, zıplayıp du

ruyordu. Köpek yamımadığına emin olmak için Dab'i kokladık-
tıktan sonra bacaklarına tırmanmaya çalıştı.

Müfettiş Sansone, Dab'i dikkatli olarak süzüyordu.

— Köpek seni tanımış gibi görünüyor, Ashton, dedi. Kö-
peği tanıyor musun?

— Dün akşam Sperber'in yanında bulunan küçük köpeğe,
Danny'ye benziyor.

Müfettiş başı ile tasdik etti:

— Aynı köpektir. Bir polisi markasını kontrol ettirmek
için gönderdim fakat sadece usul kabilinden.

Dab, Danny'nin başını okşamak için uzandı. Köpek acı ile
havladı. Danny'nin başında kanları kurumuş bir yara vardı.

Müşettif Sansone:

— Buraya gel, Ashton, dedi. Ve Ellison'un arabasının içi-
ne bir göz at. Hiçbir şeye dokunma. Yalnız bak.

Dab, kendine hâkim olmaya çalışıyor, fakat titremesine
mâni olamıyordu. Titrek bir sesle sordu:

— Ne... İlerde ne var, Müfettiş bey?

Müfettiş kaba bir sesle cevap verdi:

— Haydi! Gel de bak.

Arabanın tavan lâmbası yanıyordu. Yüzbaşı Haas, direk-
siyonu parmak izleri için tozlamakla meşguldü. Müfettiş par-
mağı ile işaret etti:

— Ön tarafta, yerde.

Yerde altın muhafazalı bir ruj vardı. Rujun üzerine «P.
L.» harfleri kazınmıştı. Dab, bu ruj muhafazasını Cartier'den
satin almış ve içine Pat'in en çok sevdiği bir artist olan Mar-
got Lane'nin tavsiyesi ile bir ruj koymuştu. Bir doğum günü
hediyesiydi. Rujun yanında yıpranmış deri ciltli ve altın ya-
zılı küçük bir not defteri vardı. Altın yazı «Patricia Linton»
diye okunuyordu. Bu not defterini Pat her zaman saklardı.
Bir zamanlar Abner bu defteri satın almak için harçlığından
para biriktirmişti.

Dab'in sesi boğuktu:

— Kızın... Kızın cesedini mi buldunuz?

— Öldüğünü mü zannediyorsun? Ellison'un onu da öldür-

düğünü mü düşünüyorsun? Hayır, kızı bulmadık. Yalnız arabayı, içindekilerini ve köpeği bulduk. Köpek arabanın içine itlenmişti.

Üzerinde «Pineport Polisi» yazılı siyah-beyaz bir araba köşegi dönerek oto parkına girdi ve kendilerinden birkaç metre ötede durdu. Arabanın ön tarafında üniformalı iki polis, oturuyordu. Arka tarafta çok yaşlı bir adamla bir kadın oturuyordu. Adam sakallıydı. Sırtında gemici ceketi ve başında emici kasketi vardı, yaşlı kadının arkasında kahverengi mavi bir kürk ve elinde bir manşon vardı.

Yüzü güneşten esmerleşmiş uzun boylu bir adam arabadan indi. Göğsündeki rozetten Pineyort Polis Müdürü olduğu ulaşıyordu. Daz, bu da polise benziyor, diye düşündü. Hepsinin görünüşleri aynı.

Uzun boylu adam doğru Müfettiş Sansone'nin yanına gitti:

— Müfettiş Sansone siz misiniz? Ben Pineport Polis Müdürü Alger'im. Çabuk geldiniz. Bu sabah saat sekiz sula-nda şu arabada oturan ihtiyar çift oto parkında yabancı bir araba gördüklerini bildirdiler. Daha doğrusu kadın söyledi, u arabadan başka beş buçuk sularında başka bir araba da- a duyduğunu söylüyor. Bu hususu ve diğer bazı şüpheli **Beyleri** haber vermek istemiş, fakat kocası sağır ve aptaldır; Sarısının **daima** böyle hayali şeyler işittiğini söylüyor. Bu sebeble arabayı park yerinde görünceye kadar kadını bırak- knamış. Kayıp listesini kontrol etmek ve bu arabanın mühim Er araba olduğunu öğrenmek biraz uzun sürdü. Hattâ sizleri paberdar edinceye kadar arabanın cinayet ve kaçırma ile ilgili olduğunu bilmiyorduk.

Sansone:

— Başka bir araba daha olduğu muhakkak, dedi. Karttaki izlerden belli oluyor. Yüzbaşı Haas mulaj yapacak, fakat bize fazla birşey söyleyebileceğini sanmam.

— Şu arkada oturanlar kasabanın yerlisidirler. İhtiyar laptan Morton ve karısı Louise. Olta ve yem satan bir dük- pn işletirler ve yazları sandal kiralarlar. Bütün, kış aynı ba-

İlkakada yaşarlar. Blue Sunset kışın kapalı olduğu zamanlar gazinonun sahibi Palladina binaya göz kulak olması için ihtiyara biraz para verir, fakat her ne sebeble ise ihtiyar orada kalmaz. Morton'larm kulübesini buradan görebilirsiniz. Eski kâ-yıkhanenin yanında.

Alger, deniz kenarındaki bir barakayı gösterdi. Sansone başıyla anladığını işaret etti.

— Alalâde vaziyetlerde Louise'in anlatacağı acaip hikâyeye ile sizi rahatsız etmezdim. Delidir ama zararsızdır. Fakat mademki bu mesle bir polisin öldürölmesi ve bir kızın kaçırılması ile ilgilidir, şu halde onunla konuüşsanız iyi edersiniz.

Alger polis arabasında oturan iki ihtiyarı işaretle yanma çağırdı. Kadın hemen peşinde sakallı ihtiyar olduğu halde koşar adamlarla geldi. Kadın korkunç denecek kadar çirkindi. Bir gözünün yarısı iğrenç bir şekilde düşük olan göz kapağının altında gizleniyordu.

Dab, güzel Allahım! diye düşündü. Kadın Macbeth'm birinci sahnesinin dördüncü perdesindeki cadıya benziyor.

Deli Louise derhal kelimeleri tükürür gibi konuşmaya başladı:

— Bu sabah güneş doğmadan evvel arabaların geldiğini işittim. Hem çok iyi duydum. Kocam kütük gibi sağırdır ve •en büyük sesleri dahi duymaz. Fakat ben onları işittim ve...

ihtiyar adam lâfını kesti:

— Senin kadar iyi duyarım.

Louise şirret bir sesle cevap verdi:

— Görüyor musunuz? Dudaklarımdan okuyor! Dudaklarımdan okur ve duyduğunu zanneder. Gemi çapası kadar sağırdır, şu ihtiyar bunak. Keşke sağır olduğu kadar da dilsiz olsaydı.

ihtiyar adam İsrar etti:

— Senin kadar iyi duyarım. Yalnız olmayan şeyleri duymam. Meleklerin şarkı söylediklerini veya büyücülerin feryatlarını duymam. Olmayan şeyleri işitmekte devam edecek olur» san seni tımarhaneye gönderecekler.

İhtiyar kadın göz kapağı yarı kapalı olan gözünü işaret etti:

...

— Kıskanıyor! Benim gibi başında bir hare ile doğmadığından kıskanıyor! Zavallı adam rüzgârın dilinden anladığım ve boğulan gemicilerin feryatlarını duyduğum için beni tımarhaneye göndermiye kalkıyor...

— Sen yalnız hikâyeni anlat.

Louise zeki bir ifade ile konuştu:

— Güneş doğmadan evel saat tam beş buçukta, bir veya iki dakika önce veyahut sonra, çünkü karanlıkta meleklerin gözleri gibi ışıldayan büyülu rakkamları olan bir çalar saatim var. İşte o saatte arabaların gelişini duydum. Bu ihtiyar bunak, karnı pislikle dolmuş bir domuz gibi horluyordu. Onu şiddetle sarsarak «kalk, kalk» dedim. «Hırsızlar Mr. Palladi no'nun gazinosunu soymaya geldiler. Adam sana bedava para veriyor.»

İhtiyar adam tekrar lâfa karıştı:

— Senin kadar iyi duyarım. İşitilebilecek birşey yoktu. Eğer baltalardan da bahsedecek olursan tımarhaneye gideceğinden emin olabilirsin.

Sansone sordu:

— Baltalar mı?

İhtiyar cadı vakur bir edâ ile başını salladı:

— Baltalar, dedi. Öldüren baltalar! İhtiyar bunak uyanmıyordu. Kılıç balığı gibi sesler çıkartıyordu. O zaman kalkıp kapıyı açtım. Ay batmıştı ve etraf zifiri karanlıktı. Ne onları ve ne de herhangi bir şeyi görebiliyordum. Fakat tekrar işittim. Sesleri eski kayıkhanenin yanındaki iskeleden geliyordu. İşte baltayı da o zaman aldılar.

Müfettiş Sansone sabırsızlıkla sordu:

— Hangi balta?

— Bizim baltamız. Aradım. Hiçbir yerde yoktu. İhtiyar İbunak ateş yakmak için odun kırdığı zaman dışarda bırakmıştı. Ve katil hırsızlar onu aldılar. Buraya arabayla gelen katil Hırsızlar.

I — Nereden biliyorsun?

— Duydum diyorum. Su, sesi çok uzaklara kadar taşır. Şöyle söylediğini duydum. «Balta ile ne yapacaksın?» Ve cevabı da işittim. Korkunç cevabı!

— Cevabı neydi?

Nazlanıyordu. Ona yalvarmalarını istiyordu. Sorulan suale ehemmiyet vermeden devam etti.

— Daha sonra, güneş doğduktan sonra, ihtiyar bunak kahvaltıya kalktı ve arabayı gördü. Nihayet kasabaya inerek polis müdürüne haber verdi.

Alger, üzüntü ile başını salladı:

— Kayıkhanenin yanındaki iskeleden ne duyduğunu onlara anlat, dedi.

Kadın âdeta alay ederek cevap vermekte acele etmiyordu. Birkaç dakika sonra anlatmaya başladı:

— Baltadan bahsediyordu. Birisi «içeri gir» dedi. Sonra öbürü «bana ne yapacaksın?» dedi. Çok korkunçtu!

Louise'in kocası başını salladı:

— Kaçık, dedi. Kaçık karı! Bu sefer hakikaten tımarhanelik olacaksın!

Müfettiş Sansone

— Anlat, dedi. Bu adam balta ile öbürüne ne yapacağı-
sesle
nı söylüyordu?

Louise, yine bir dakika kadar bekledi. Söyliyeceği korku zevkini çıkarmak istiyor gibiydi. Nihayet meş'um bir konuştu:

— Birisi «Parmağını uçuracağım» dedi. Ve sonra
FAS 1922
kuncu bir gılgık ve arkasından bir silâh sesi duydum.

PARMAK, işaret eden parmak.

Polisler manâlı manâlı bakıştılar. Dab, şaşırmış görünüyordu. Kucağına almış olduğu Danny'nin ipek gibi yumuşak tüylerini okşuyordu.

Deli Louise, kelimelerinin tesirini büyük bir hızla seyretti.

diyordu. İhtiyar kocası kızgındı. Hırsla bağırdı:

— Bu sefer garanti tımarhaneliksin! Kesilmiş parmak hakkında polislere yalan söylüyorsun, deli bunak. Sözlerime iyi dikkat et! Ayaklarına zincir vuracaklar. Eveeet! Seni zincirle duvara bağliyacıklar. Eveeet! Bağliyacıklar.

Sansone, Polis Müdürü Alger'e döndü:

— Bunu tahkik ettiniz mi? Kadının hikâyesinin doğruluğunu gösteren herhangi bir araştırma yaptınız mı? Kayıkhanede veya iskelede?

Müdür başı ile ihtiyar kadının yanından uzaklaşmaları lâzım geldiğini anlattı. Sansone, Romano ve diğer polisler Alger'i takip ettiler. Bir anlık bir tereddütten sonra Dab, hâlâ kucağında olan köpekle beraber küçük guruba yanaştı.

Alger:

— Söylediğim gibi ihtiyar kadın delidir, dedi. Her zaman geceleri haykıran şeytan hikâyeleri ile bize koşar. İhtiyar kocası oto parkında arabayı gördüğünü söyledikten sonra kadının hikâyesini tahkik ettik. Buraya gönderdiğim polis her ihtimale karşı kayıkhaneye ve iskeleye de bir göz atmış. Şüpheli hiçbir şey yok. Eğer bu araba cinayet ve kız kaçırma ile ilgili olsaydı sizi kadının saçma hikâyeleri ile rahatsız etmezdim.

J. Bond:

— Kesilmiş bir parmak, dedi. Kadının kesik bir parmak oklunda uydurmuş olabileceği bu hikâyenin bir tesadüf olması uzak bir ihtimaldir. Bir göz atsak iyi olur sanırım.

Müdür cevap verdi:

— Eğer birisi, bir adamın parmağını kesip sonra onu yurduysa cesedi böyle bir yerde bırakacağı biraz şüphelidir. Küçük bir itişi ile cesedi onbeş metre suyun dibine yuvarlaya bilirdi.

Sansone başı ile tasdik etti:

— Doğrudur. Fakat biz yine bir göz atalım. Birşeyler ifabılır.

Dab'in takip ettiği polisler, bir tarafında Morton'ların mlübesi, diğer tarafında kayıkhaneye gittiler. De

li Louise arkalarından koştı. Kocasını keskin bir sesle haykırdı
— Gel buraya, deli karı!

Fakat kadın duymamazlıktan geldi. Yaşlı adam, romatizması sebebiyle sarsak adımlarla ve küfrederek karısının peşinden yürüdü.

Tahta iskele buzla kaygan bir hale gelmişti. Denizden doğru soğuk bir rüzgâr esiyordu, iskelenin donmuş tahtaları üzerinde herhangi bir iz olmamakla beraber yumuşak karm üzerinde iskeleye doğru giden iki kişinin ayak izleri vardı. Haas, ayak izlerinde uzak geçmelerini ve onları bozmamalarını söyledi, iskele üzerinde ve kayıkhanenin tahta duvarına dayalı duran bir odun yığını vardı.

Deli Louise, nefes nefese onlara yetişti. Kemikli ve titrek parmağı ile odun yığınının işaret etti. Nefesi normalleşince haykırdı:

— Orada! ihtiyar bunak baltayı orada bırakmıştı. Ve şimdi orada yok. Görüyorsunuz değil mi?

Müdür Alger:

— Tabii baltayı da suya atmış olmaları ihtimali var, dedi.

Kaba bir merdivenden kayıkhaneye indiler. Kapı kapalıydı, fakat kilidi yoktu, içerisi çok karanlıktı. Grierson, elektrikli fenerini yaktı, iki tane eski balıçkı teknesi kış sebebiyle kayıkhaneye çekilmişti. Takozların üzerinde yanyana duruyorlardı. Üzerleri brenda ile örtülmüştü. Yüzbaşı Haas, elektrik fenerini Grierson'dan alarak yerleri araştırdı. Diğerlerine geride durmaları için işaret etti. Yere çömeldi. Kalktığı zaman:

— Yerde çok fazla pislik var, dedi. Şurada, takozun yanında yağ lekeleri var. Kan lekesi de olabilir. Tahta çok nemli olduğu için bir bakışta söylemek mümkün değildi.

James Bond:

— Grierson, dedi. Şu brendaları aç.

Grierson brendaları sandallara bağlayan düğümleri çözmiye başladı. Dab, arkasında duran deli Louise'in şirret bira sesle bağırıldığını duydu.

— Kayıkta! Kayıkta bir ölü var! Parmaksız bir ölü!

Dab, köpeği okşadı. Elleri titriyordu. Abner ölmüştü, [i Abner, üzeri brenda kaplı şu eski balıkçı kayığının içinde ya [, tıyordu Veya Pat'da olabilirdi. Kahverengi saçlı Patty, kule [, nin prensesi. Çocuklarından bir tanesi şu kayığın içinde öl [| müş olarak yatıyordu.

Grierson denizcilikten anlarmyordu Çalışırken kendi ken [Ş dine homurdanıyor ve düğümleri çözmiye uğraşıyordu. Niha- le yet brendanm içlerini çözebildi. Brendayı bir uundan tutarak I geriye doğru çekti. Haas ayaklarının uçlarında yükselerek [elindeki elektrik fenerini sandalın içine tutup kenarından eği [I lerek baktı.

• — Burada birşey yok, dedi. Öbürüne bakalım.

Grierson:

— Bu çok kolay, dedi.

Öbür sandalın örtüsünü bir saniye içinde açmıştı. Elekt [İ rik feneri sandalın içini aydınlattı.

Grierson türbesini unutarak bir solukta haykırdı:

— Tamam! Müfettiş bey, tamam!

Sandalm etrafına toplandılar. Deli Lousie bu keşiften | son derece memnun görünüyordu. Gaipten haber vermiş gibi t bir hali vardı. Dab, hastalanmıştı. Hayatında kendisini bu ka [f. dar kötü hissetmemişti. Fakat o da ileriye doğru uzandı. Eli i mihaniki bir hareketle ağlar gibi sızlanan köpeği okşuyordu.

Ricky Sperber'in cesedi sandalın dibindeydi. Tam göbe [; ğinden vurulmuştu. Beresi hâlâ başındaydı. Cecedin yanında ; kanlı bir balta duruyordu.

Speprber'in sağ elinin orta parmağı kesilmişti.

Müdür Alger:

— Bu adamı tanıyorum, dedi. Yazın Mr. Holmquist'in şoförü olarak çalışırdı. Onun sabıkalı bir mahkûm olduğunu Zannedersem bir cinayetten dolayı mahkûm olmuş.

Sansone, Dab'in yüzüne baktı. Dab, hayatında ilk defa kendisinden nefret edildiğini hissediyordu. İnsanlar, öldür- mek üzere oldukları zaman böyle bakıyor olmalıdırlar diye düşündü. Yaşlı müfettiş Dab'e bakmakta devam ediyordu,

fakat konuştuğu zaman Alger'e hitap etti:

— Holmquist için çalıştığını mı söylüyorsun? Demek ci nâyetten mahkûm edilmiş, ha?

— Evet. Zannedersem uzun seneler evvel bir polisin öl dürülmesine yardım etmiş.

Müfettiş Dab'e bakmakta devam ederek:

— Şu halde o da bir polis öldürmüş demektir, dedi. Ce zasmı nerede çektiğini biliyor musunuz, Müdür bey?

— Bütün mahkûmların Sibiry'a dedikleri bir yerde oldu ğunu işittim. Dannemora'da Clinton hapishanesi.

Sansone papağan gibi tekrarladı:

— Dannemora'da Clinton hapishanesi. James Ellison'nu da Dannemoradaki Clinton hapishanesine göndermişlerdi.

Nihayet Sansone Dab ile konuştu. Sesi çok yumuşak ol- makla beraber Dab, bir insanın sesinde şimdiye kadar böyle bir tehdit ifadesi duymamıştım, diye düşündü.

— Bana yalan söyledin, Ashton, dedi. Dün akşam bana yalan söyledin. İşin başından beri yalan söylüyorsun. Abner Ellison'nun nerede sakladığını biliyorsun ve bunu senden ter- leterek çıkaracağım. Kendini nezaret altında sayabilirsin, Ash- ton. Seninle biraz sohbet edeceğiz.

Müfettiş Dab'e doğru iki adım atmıştı. Köpek ihtiyar ada- mın tehdit ifade eden bu hareketini hissetmişti. Dab'm kendi- sini saran kolları arasından kurtulmaya çalışarak şiddetle hır- ladı. Dab, söyleyecek tek bir kelime dahi bulamıyordu. Çırpı- nan köpeğe sarıldı. Ağzından dökülen bütün kelimeler «Sus Danny. Sus oğlum» dan ibaretti.

Müfettiş, Müdür Alger'e döndü:

— Şef, dedi. Şüphesiz ki bu hâdise sizin mıntıkanın işidir. Bu sebeple ancak siz alâkadar eder. Fakat Linton zaviyesi ba- kımından bizi de alâkadar ediyor.

— Tabîî. Cinai vak'alar için fazla ekipmanımız yok. Hat- tâ Mr. Lenny Fassio bir sene veya daha fazla bir zamandan be- ri burada olduğu halde hiçbir hâdise yok. Buraya geldiğinden beri sessiz sedasız oturuyor. Ya evinde oturur veya yatı ile gezmiye gider ve kimseyi rahatsız etmez. Nasıl olsa bu hâdise

de yardım için vilâyeti arıyacağım. Sizin yardımınızı da arzu ederim. Hattâ bu yardım, bir bakıma resmî dahi olmasa.

— Güzel! Eğer işbirliği yaparsak bir şeyler çıkartabiliriz. Zannedersenem neticeye çok çabuk varacağız. Eğer icap ederse sizin dairenizi kullanabilirim. Mr. AshtonTa güzel güzel konuşabileceğimiz bir arka odanız bulunur mu?

— Tabii. Güzel bir odamız var. Hattâ sıcak ve soğuk suyu dahi vardır.

Müfettişin şoförü, şimdi lüzumsuz görnen bir iş yapmış olan Danny'nin marka numarasını kontrol etmek için bir telefon bulmaya gitmişti. Haas ve bir polis memuru, Müdür Alger'i getiren şoför, hâdisе yerinde kaldılar. Grierson, Dab'i J. Bond'u Sansone'nu ve polis müdürü Alger'i Pineport kasabasına götürdü. Blue Sunset'in oto parkından ayrılırlarken deli Louise yaptığı keşiften dolayı çılgın gibi haykırıyor ve olduğu yerde dönüyordu.

— Size söyledim! Gecenin sessizliğinde gelenlerin katil, hırsızlar olduğunu söyledim. Tekrar gelecekler ve bir balta ile ihtiyar bunak kocamın parmaklarını doğrayacaklar.

Bu zengin kasabanın polis karakolu dahi şahane bir binaydı. Beyaz badanalı tuğla bir yapıydı. Kırmızı çatısı bembeyaz karla kaplıydı. Alger'in onları götürdüğü arka oda çok sevimli bir yerdi. Rahat olarak döşenmişti. Odaya geniş bir pençereden kış güneşi doluyordu. Alger özür dileyerek gitti. Cinayet için rapopr hazırlaması ve adlî tıbbâ haber vermesi lâzımdı.

Dab, döner bir koltuğa oturdu. Danny kolları arasında kıvrılmış uyuyordu. Sansone, J. Bond ve Grierson etrafında bir halka yaptılar. Fakat yüzüne tevcih edilmiş körletici bir ışık yoktu. Sadece kış güneşi vardı.

Dab, polisler, diye düşündü. Hepsi birbirine benzerler. Hattâ J. Bond bile şimdi onlara benziyor.. Hepsinin yüzlerinde aynı asık ifade var. Hepsi sadist. Böyle bir anı beklerler. Ve bunun için yaşarlar. Böyle şeyler onların mühim bir adam olduklarını düşünmelerine sebep olur. Adamı döverler, itham ederler ve söylemek istemediği şahsî hususiyetlerini söyletirler. Onu tazyik ederler ve şerefini kendisinden almak isterler. Onu

alçaltırlar. Bundan hoşlanırlar. Hepsi hoşlanır. Hattâ Roman o bile hoşlanıyor.

Dab, çenesini sıvazladı. Keşke traş olsaydım, diye düşündü. Caddeden karakola sürüklenen zavallı serseri bir ihtiyara benziyor olmalıyım.

Danny'nin sırtını okşıyan elini gördü. Kendi kendine, tırnaklarım kirli, dedi. Daha evvelce tırnaklarımın kirlendiğini hatırlamıyorum. Hattâ çocukluğumdan beri.

Yaşlı Müfettiş tam Dab'ın karşısında duruyordu. Suratı inme inmiş gibi kırmızıydı. Çok öfkeliydi. Ateş püsküren gözlerler' Dab'e bakıyordu. Koca yumruklarını sıkımişti. Beni dövmek istiyor, diye düşündü. Üzerime hücum etmek şu kocaman yumrukları ile tekrar ve tekrar vurmak, burnumu kırmak, gözümü morartmak ve dişlerimi dökmek istiyor. Beni ne kadar incitmek istediğini hissediyorum. İnlememi, bağırمامı istiyor.

Müfettiş tek kelime bile söylemedi. Konuşmak için kendisine itimat etmiyor gibi görünüyordu. Dedektif Grierson bir tarafında duruyordu. Rütbesi çok aşağı olduğundan karışamıyordu. Arka plânda kalmak ister gibi bir hali vardı. Geniş omuzlu ve çok uzun boyluydu. Bir J. Bond'a bir Sansone'na ve sonra Dab,e bakıyordu. Bu andaki rölü sadece seyirci olmak ve kendisinden yardım istendiği zaman müdahale etmekten ibaretti. Hattâ suratında memnuniyet ifade eden bir tebessüm bile vardı.

İlk konuşan J. Bond oldu.

Sesi çok sakindi. Dab sesinde bir merhamet ifadesi sezdi. Hakkında yanılmamışım, diye düşündü. Bundan hoşlanıyor. Hattâ biraz şaşkın görünüyor. Sanki ben karşısında zincire vurulmuş onun merhametine sığınmışım gibi bir hali var.

J. Bond.

— Mr. Dab, dedi. Bu sabah dört sularında aldığınız telefondan başlasanız iyi olur. Başlangıç için en iyi bir zamandır.

Dab, dağılmış¹ olan cesaretini topladı. Onlara doğruyu söylemeye karar verdi. Hiç olmazsa hakikatin bir kısmını. Bazı şeyleri saklıyabilirdi.

Bekliyorlardı. Dab, birkaç defa ağzını açtı fakat konuşmadı. Acele etmiyorlar, sadece bekliyorlardı.

Nihayet konuşmaya başladı:

— Ben... Ben yalan söyledim. Yalan söyledim. Çünkü Ab» ner Ellison'nun suçlu olmadığını biliyorum. Yalan söyledim, çünkü o benim oğlumdur ve bana itimat eder. Onun için yalan söylemeye devam edecektim. Fakat şimdi faydası yok. Faydasız.

Durdu, mendilini çıkartarak yüzünün terini sildi. Mendili, kirliydi. Kirli mendiler kendisini daima üzerdi. Bir dakika kadar mendiline baktı, sonra devam etti:

— İş telefondan evvel başladı. Bir mektup aldım. Özel ulakla gönderilen bir mektup. Bu mektupta gece yarısı Washington Square parkının muayyen bir yerinde bulunmam yazılıyordu. Oraya gittim. Rick Sperber oraya geldi. Adamı evvel ve hiç görmemiştim, fakat o beni tanıyordu. Kendisini tanıttı. Bana Abner'in babası ile aynı hapishanede kaldıklarını söyledi. Abner, kendisini Mr. Holmquist'in şoförlüğüne yerleştirmişti. Abner'in emniyette olduğunu ve bu mesele aydırılanın caya kadar saklanacağını söyledi. Kendisini suçlandırdıkları gibi Abner'in de bu mesele ile bir ilgisi olmadığını anlattı. SperberTe beraber parktan ayrıldık. Bir meyhaneye giderek biraz içtik.

Sansone lâfını kesti:

— Bir meyhaneye değil, çok bahsedilen bir yere gittiniz. Gipsy'nin meyhanesine gittiniz. Ferguson adında zeki bir polis bu hususu kontrol etti. Kontrol ettiği başka bir şey daha var. Sperber'in oturduğu yeri öğrendi. Penton otelinde oturmuyordu. Sullivan Caddesindeki bir apartmanın katında oturuyordu.

Dab, başıyla tasdik etti:

— Bana söyledi. Bana Sullivan Caddesinde oturduğunu söyledi. Fakat evinin numarasını söylemedi. Bilmem lâzım geldiğini düşünüyordu.

— Bu Ferguson yakında dedektif olacaktır. Sullivan caddesindeki evin numarasını buldu. Dün aksar oraya giderek Sperber'in kapısını çaldı. Kimse cevap vermedi. Aşağı yukarı

saatte bir evi kontrol etmiye devam etti. Bir keresinde eve gittiği zaman kapının önünde, şimdi bulunan araba gibi eski bir tordun park etmiş olduğunu hatırlıyor. Saat dörtten biraz evvel. Daha sonra tekrar gittiği zaman orada değilmiş. Ferguson bu sabah rapor etti. Bunu öğrendiğim zaman Sperber'in adresi hakkında yalan söylediğini anladım. Sullivan Caddesine adam göndererek daireyi açtırdım. Evde hiç kimse yoktu.

J. Bond, teşvik etti:

— Devam edin, Mr. Dab. Bize telefonu anlatın.

— Saat dörtten biraz evvel Sperber telefon etti. Abner'in evden kaybolduğunu, her tarafı aradığını fakat hiçbir yerde bulamadığını söyledi. Polislerin Abner'i yakaladıklarını düşünerek Dedektif J. Bond'a telefon ettim. Korkarım ki ona küçük bir yalan söyledim.

Yaşlı Müfettiş:

— Bir çok yalan söyledin, dedi. İki adam öldürüldü. Bir kız kaçırıldı ve belki de öldürüldü. Fakat suçlu bir adamı korumak için yalan söylemekte devam ettin. Eğer yalan söylememiş olsaydın. Eperber öldürülmüş olmayacaktı. Polisçe öldürülen bir adamın ölmesi bir kayıp sayılmazsa da yine de ölmeyecekti.

J. Bond, sordu:

— Bize başka söyleyecek bir şeyiniz var mı?

Dab, araştıran gözlerle J. Bond'a baktı. Abner'i görmüş olduğu hakkında, acaba tazyik yapacaklar mı? Abner'i gördüğünü onlara söylemek istemiyordu. Yardımı olmayacaktı. Hemen hemen bütün hakikati anlatmıştı.

— Söyliyecek başka bir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok.

Odanın kapısı tereddütle çalındı.

Müfettiş seslendi:

— Gel!

New York polis üniformalı iri, genç bir adam özür diler gibi bir tavırla içeri girdi. Elinde, üzerinde marka bulunan bir köpek tasmaı vardı.

Müfettişe hitaben:

— Affedersiniz, efendim, dedi. Sizi her tarafta arıyordum. Blue Sunset'e gittim. Sizi burada bulacağımı söylediler.

Müfettiş başını salladı ve kısaca:

— Boş ver, dedi.

İri polis itiraz etti:

— Fakat, efendim, mühim malûmat aldım. Eğer köpeğin markasına yakından bakacak olursak, bunun S.P.C.A. olmadığını görecektik. S.P.C.A. sadece New York'taki köpeklere lisans veriyor. Bu köpeğin lisansı buradan verilmiştir. Bunu kontrol ettim. Bu sebeble uzun sürdü.

Müfettiş lakayt bir tavırla cevap verdi:

— Sperber ismindeki bir adamın namına verildiğini biliyoruz.

Genç polis, müfettişi kat'iyetle tekzip etti:

— Hayır, efendim. Sperber namına verilmemiştir. Lenny Fassio isimli bir adam namına verilmiştir.

FASIL 23

Müfettiş Sansone genç polise sordu:

— Söylediklerinden emin misin? Bir yanlışın olmasın?

— Hayır, efendim. Köpek Lenny Fassio'ya aittir. Hattâ köpeğin lisansını size göstermek için kâtipten aldım.

Sansone'a ince bir şerit uzattı.

İhtiyar adamın kıpkırmızı yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı. Dab Ashton'un şimdiye kadar hiç kimsede görmediği çirkin bir tebessümdü.

Sansone hayretle konuştu:

— Lenny Fassio! Lenny Fassio, bir köpek markası ve bir kâğıt parçası ile cinayet hâdisesine karışıyor. Yirmi sene ve [ya daha uzun bir zamandan beri böyle bir anı bekliyordum.

Genç polis başıyla işaret etti:

— Git bak bakalım, Müdür Alger yerinde mi? Eğer yerinde ise hemen gelmesini söyle.

Müfettiş, Dab'i tamamen unutmuş görünüyordu. Polis, lAlger'le beraber geri geldi.

Polis Müdürü:

— Gitmek üzereydim, dedi. Blue Sunset'e gitmek zorundayım.

Müfettiş mahallî polis müdürüne köpeğin kaydı ile alâkalı hâdiseyi anlattı. Bu hâdiseye sebep olan Danny, ara sıra gördüğü rüyaların tesiri ile sarsılıp mırıldanarak büyük bir sükûnetle Dab'in kucagında uyuyordu.

Müfettiş:

— Fassio'nun getirilmesini istiyorum, dedi. Onu buraya getirebilir misiniz?

— Eğer evindeyse getirtebilirim, Onu her zaman görmüyoruz. Burada modern bir vatandaş olarak yaşar. Arada sırada, yabancı yapı arabasını ancak görebiliriz. Eğer Fassio hakkında, tutturabileceğim bir iddia olabilirse kasabada en çok bahsedilen bir adam olurum. Pineport ahalisi, bir çetecinin komşuları olmasından hoşlanmıyorlar. Fakat burada bulunduğu bir veya iki sene esnasında hakkında hiçbir şikâyet yapılmadı.

— Eğer burada yoksa Manhattan'dadır. Central Parkın yanında büyük bir malikhanesi var. Şehire telefon ederek senin hareket ettiğin anda ben de orasını bastıracağım. Fassio'nun getirilmesini istiyorum. Nihayet onu sorguya çekmek için elimizde kuvvetli bir delil var.

J. Bond'a döndü:

— Şu telefonu aç ve Holmquist'in evini ara, dedi. Holmquist muhtemelen bürosundadır, ama şayet evde ise onunla görüşmek istediğimizi söyle.

J. Bond. Holmquist'i evinde buldu. Avukat nezleden rahatsız olduğunu ve bugün ofise gitmiyeceğini söyledi. J. Bond'a söylediği şeylerin hiç biri müfettiş Sansone'u memnun etmiyordu.

Holmquist, Sperber'in vahşice öldürülmesini duyduğundan son derece şaşırıldığını ve üzüldüğünü söyledi. Geçen sabah Sperber ofise telefon ederek hasta olduğundan bir iki gün işe gelemeyeceğini bildirmişti. Holmquist, Sperber'in kefaletle serbest bırakılma hususunda büyük bir titizlik gösterdiğini ve Lenny Fassio veya çetesi ile bir ilgisi olamayacağına inanı

miş olduğunu anlattı. Sperber'in Fassio ve adamlarını iş dolaşmasıyla Burke ve Holmquist firmasında görmüş olabileceğini ilâve etti. Senato tahkikatı esnasında gangsterin avukatını evinde de görmiye geldiğini saklamadı.

Holmquist, Sperber'in köpeği veya Lenny Fassio namına verilmiş lisans hakkında bir bilgisi olduğunu reddetti. Yaz esnasında şoförü Pineport'ta otururken; Sperber gelmiş ve köpek beslemek için izin istemişti. Bayan Holmquist köpeklerden sen derece korktuğu için işçisinin bu talebini reddetmişti. Sperber'in, New York'taki apartmanına gittiği zaman bir köpek alıp almadığını bilemiyordu. Eğer aldıysa kendisinin Fassio adına alınmış bir lisansla hiçbir alâkası olamazdı.

Holmquist, kat'i bir lisanla, Abner Ellison'un Philip Linton'un öldürülmesinden beri ofise gelmediğini veya ofisten hiçbir kimseyle görüşmemiş olduğunu söyledi.

Sonra avukat ortaya bir bomba attı.

Polisin, Lenny Fassio'yu sorguya çekmek için NewYork'ta bulamayacağını söyledi. Fassio, Linton'un öldürülmesinden bir gün sonra Hot Springs'e gitmişti Holmquist, J. Bond'a Fassio'nun Arkansas'taki adresini memnuniyetle verdi.

Müfettiş Sansone, bütün bunları öğrendiği zaman kendisini güç zaptedebildi.

— Mr. Holmquist'e sormak istediğim birkaç şey daha var, dedi. Buradan ayrılmadan önce onu ziyaret edeceğim. Benim kitabımda, cinayet dâvalarına bakan avukatlar, müdafaa ettikleri serseriler kadar tefessüh etmiş kimselerdir.

Yumruğunu hırsla masanın üzerine indirdi:

— Ve Fassio'yu enseliyeceğiz. İadesini isteyeceğiz ve alacağız. Derhal harekete geçeceğim. Aynı zamanda NewYork'ta bıraktığı birkaç serseriye de yakalıyacağız. Onun sağ kolu olan Jonny Barrone'u içeri alacağız.

J. Bond lâfa karıştı:

— Eğer onu bulabilirsek, dedi. Bir yerde uzun müddet kalmaz.

Müfettiş emretti:

— Bulun onu. Ve şu düz suratlı, fındık gözlü silâhlı cani

yi de. Muhtemelen ötmeye bağliyaacağı zaman Mike Stella'yı susturun herifi enseleyin.

— Bansa, Barrone'dan da daha zor bulunabilecek bir insandır.

— Şehre gidin ve aramaya başlayın. Burada işimi bitirir bitirmez ben de şahsen bu mesele ile meşgul olacağım.

J. Bond başıyla Dab'i işaret etti.

— Bu ne olacak? diye sordu.

— Oh, O mu? Şehre götürün. Ashton! Yalancıları sevmem. Seni aradığımız zaman bulabilmemiz için otelinden ayrılma. Muhteelen seninle tekrar kcuşaacağız.

— Bu köpeğin başı feci şekilde yaralı. Bir veterinere götürülesi lâzım.

Sansone güldü:

— Ne yapacağını söylüyeyim. Polise yardım etmek istediğini söylüyordun. Köpek bir delildir. Onu senin himayene versek nasıl olur? Onu veterinere götür ve bizim hesabımıza baktır.

— Köpeğe bakacak kadar vaziyetim düzgündür zannederim.

Grierson'un kullandığı araba bir saaten evvel şehire vasil oldu. Dab kendisini, bir hayvan hastahanesi görmüş olduğunu hatırladığı Greenwich meydanına götürmelerini söyledi. Danny'nin başındaki yara temizlenmiş ve bantlanmıştı. Band ve sargılar Danny'nin başında saki bir şapka varmış gibi duruyordu. Köpeği sahibinin de bir bere giydiğini hatırladı. Fakat sahibinin yarası daha kötüydü ve Ricky Sperber ölmüştü. Dab kendi kendine, eğer ben bunak ihtiyarın biri olmasaydım şimdi hâlâ sağ olabilirdi, diye söylendi.

Danny'nin tasmaı poliste olduğundan Dab, hastahaneden yeni bir tasma ile kayış satın aldı. Otele giderken köpeğe konserve köpek yiyeceğı aldı.

Dab, Danny ile beraber otelin salonuna girdiğı zaman Madam Sorel salonda dolaşıyordu. Masasında çalışmaya başlamamıştı. «Angajmanların Kontrolü» diye tâbir ettiğı otelin ufak tefek işleri ile meşguldü. Dab'i gördüğü zaman hayretle bağırdı:

— Lütfen, ihtiyarın ne yapmak istediğini söylemek ister misiniz? Bere giyen bir köpek! Böyle bir saçmalık!

Keskin bakışları ile Dab'i süzdü.

— iyi değilsiniz, dedi. Katî olarak! Sakalınız var. Sizi uzun senelerden beri tanırım. Şe şimdiye kadar sizi sakallı olarak hiç görmemiştim.

FASIL 24

Abner Ellison, şimdi Brooklyn yer altı trenindeydi. Akşam üstüydü ve son geçen on iki veya on dört saatten beri yer altı trenleri ile dolaşıyordu. Battery, Bronx, Queens ve Long Island yer altı trenleriyle dolaşıp durmuştu. Daha evvelce de Brookleyn trenine binmiş olmayı arzu ederdi. Geçen bu zamanın mühim bir kısmında trenler boş denecek kadar tenhaydı. Diğer kısmında ise hınca hınç dolmuş ve boşalmıştı. Yer altı trenleri gün ışığından mahrum, gece ve gündüzü olmayan gürültülü vasıflardı. Bu trenlerin yolcuları her iki istasyon arasında daima değişen simalardı. Abner'e bu karanlık ve esrarlı dünyada sanki ilelebet yaşıyacakmış gibi geliyordu. Sanki öbür dünya tamamen yok olmuş, kendisi için silinmişti.

Bir keresinde içtiği içkilerin tesiriyle oturduğu yerde sızmış ve müthiş bir panikle uyandırılmıştı. Bir polis omuzundan tutmuş şiddetle sarsıyordu. Polisin yüzü kendi yüzüne o kadar yakındı ki nefesinin sarmısak koktuğunu duyuyor ve dişlerin deki altın dolguları fark edebiliyordu. Abner'in ilk arzusu mücadele ederek polisin elinden kurtulup trenden atlamak suretiyle kaçmaktı. Fakat polis omuzunu kuvvetlice yakalamıştı.

Polis kaba bir sesle:

— Uyan bakalım arkadaş, dedi. Trende uyuyamazsın.

Abner çılgınca gülmeye başlamıştı. Kahkahalarına mâni olamıyordu. Polisin kendisini tevkif etmek istediğini sanmış fakat ağzı sarmısak kokan bir polis basit bir meseleyle ilgilenmişti. Hattâ polis kendisine alâka bile gösteriyordu.

— Çok içmişsin, arkadaş. Doğru trene bindiğinden emin

misin? Evinin yolunu bulabilecek misin?

Bu hâdiseden sonra — belki de daha evvel hatırlıyamadı — uyandığı zaman vagona kendisinden başka bir bahriyeli ile genç bir kız gördü. Bu çift hayret edilir derecere bir samimiyetle birbirlerine sarılmışlardı. Hatırladığına göre kapının napenin üzerinde bir cin şişesi duruyordu. Kızın etekleri kalçalarına kadar sıvanmıştı. Siyah jartiyeri altından bembeyaz baldırları görünüyordu. Kız, Abner'in baktığını fark ederek .aşışının kollarından kurtulmaya çalıştı ve kemerinin düğmesi ile oynamaya başladı.

— Hey, rahat dur! diye bağırdı. Bizi seyreden var.

Bahriyeli Abner'e hor; gören bakışlarla baktı.

— Seyrederse ne olur? dedi. Sadece sarhoş bir serseri.

Yerin altındaki çehresiz insanların bu dünyasında bile sarhoşluğa olduğu kadar aşk oyunlarına da şamil olan kanun ve nizar vardı.

Abner'in içki içtiği şişe çoktan boşalmış ve atılmıştı. Artık sarhoş değildi, fakat ağzının içi kuru ve acıydı, sinirleri saldı haeye götürülen bir sığırın kadar gergindi. Evvelki geceden beri yemek yememişti. İçinde her ne kadar bir eziklik ve zayıflık hissediyorsa da yemek yemek aklına bile gelmiyordu. Yer altının rutubetli, sıcak metol kokusu ve insan vücudlarının ter kokulu rayihası Abner'i usandırmıştı. Artık tahammülü kalmamıştı. Tren tekerleklerini gıcırdatarak durdu. Abner «Prospect Park» işaretini gördü. Acele adımlarla yeraltı tünelinden çıktı. Tevkif bile edilecek olsa, temiz havaya ihtiyacı vardı.

Brookleyn'deki «Prospect Park»ı biliyordu. Küçükken Dab Ashton kendisini buraya getirirdi. İhtiyar Dab'ın bir çok şeylere merakı vardı. Bunlar arasında tabiata karşı olan merakı da vardı. Parktaki ağaçların hepsini isimlendirmişler ve göldeki sandalları seyretmişlerdi. Botanik bahçesindeki acaip çiçekleri hayretle tetkik etmişlerdi.

Bu soğuk ve karlı günde Park, büyük; beyaz ve bomboş uzanıyordu. Gözünün görebildiği kadar uzanan yollarda hiç kimseler yoktu. Tabî Park polisi olacaktı, fakat onların bir

cinayet şüphelisini aramaları uzak bir ihtimaldi. Abner, Botanik bahçesine gidişi gösteren ok istikâmetinde yürüdü. Tuğla ve camdan yapılmış bahçe ılık olmalıydı. Hiç olmazsa çiçeklerin kokusu tünelin kokusundan çok daha iyi olacaktı. Böyle bir yerde kendisini aramak akıllarına gelmiyecekti.

Temiz hava başının sersemliğini gidermekle beraber bozulmuş olan moralini düzeltmedi.

Kendi kendine:

— Geri dönmem lâzım, dedi. Geri dönmem ve hakikatle yüzleşmem lâzım. Hayatım boyunca tünellerde saklanamam ve hakikatlerden sadece içki içmek sureti ile kurtulamam.

Sonra karşılaşmak zorunda bulunduğu riski düşündü. Phil Linton'un yere dizmiş olduğu deliller sebebi ile elektrik iskemlesi tehlikesine karşı koyması lâzımdı. Şimdi bunu düşünmüyordu.

Kendi kendine:

— Eğer geri dönersem Pat'i öldürecekler, dedi.

Rüyasında gördüğü gizli eller hakikat haline gelecek ve karanlıktan doğru uzanarak Pat Linton'nun ince boğazına sarılacak nefesini kesecekti. Abner Ellison titremeye başladı. Titremesi soğukta değildi.

Botanik bitkilerin muhafazasını temin eden binada nazik bir memur Abner'i neş'e ile karşıladı.

— Korkarım ki oldukça geç geldiniz, efendim, dedi. On beş dakikaya kadar kapatıyoruz.

Abner, hafifçe gülümseyebildi.

— Sadece birkaç dakika dar kalacağım, dedi. Biraz ısınmak istiyorum.

— Hakikaten soğuk bir gün.

Abner, evet, diye düşündü. Abner Ellison için soğuk ve karanlık bir gün. Şimdiye kadar gördüğü en soğuk ve en karanlık bir gün.

Çiçeklerin doyurucu rayıhası ve sevimli görünüşleri biraz da olsa Abner'in içinde bulunduğu karanlık düşünceleri dağıtmıştı. Buranın kokusu cenaze merasimlerinin kokusunu andırıyordu. Yakında Phil Linton'un cenazesi kalkacak ve yüzlerce çi

çek gelecekti. Bu çiçeklerin bir çoğu polis Müdüriyetinden gönderilecekti. Orada polisler bulunacak bu sebeble ben gidemem, diye düşündü. Acaba, cinayetten şüphe altında bulunan bir san, öldürdüğü kimsenin cenazesine çiçek gönderebilir miydi?

Abner, Parkta iki kişinin daha dolaşmakta olduğunu görd. Bir tanesi boynuna bir kürk sarmış ihtiyar bir kadındı. Kadının başında çiçekli bir şapka vardı. Diğeri, bir kedi kadar dikkatle adım atan sağlam yapılı bir adamdı.

Abner, içinde orkidelerin bulunduğu cam kasanın önünde durarak bu adamı tetkik etti. Adam kendisine yabancı gelmiyordu. Abner'i alâka ile kritik ediyordu. Adam daha yakına geldiği zaman Abner onu tanıdı. Bu adamı Holmquist'in ofisinde görmüştü. Lenny Fassio çetesinde mühim bir adam olmalı, diye düşündü. Adamın ismini hemen hatırlıyamadı. Bana gibi bir şeydi. Bansa, evet, isim buydu, Bansa Stella, ortadan kaybolduğu zaman Bansa sorguya çekilen gangsterlerden biriydi. Senatonun tahkik ettiği cinayet hâdisesinde ismi geçiyordu. Şüphesiz ki Bansa gibi bir adamla karşılaşmak için burası acaip bir yerdi.

Abner, Bansa kendisine yaklaştığı zaman orkidelere bakmaya başladı. Tomurcuklar, bir leoparın derisi üzerindeki benekler gibi duruyordu. Çiçeklere bakarken sağlam yapılı adamın bir kedi dikkati ile yanına geldiğini hissetti. Alçak ve ancak duyulabilen bir sesle Abner'in kulağına fısıldadı:

— Merhaba, Mr. Ellison. Bakıyorum tazyik arttığı zaman gelinecek yeri biliyorsun. Zannedersem radyoyu da dinliyor olmalısın.

Abner dönerek Bansa'nın düz ve ifadesiz yüzüne baktı.

— Radyo mu? diye sordu.

Bansa dudaklarını oynatmadan ağzının kenarından konuşuyordu.

— Evet, radyo. Oğlum hırsız polis programlarına bayılır. Bunlardan bir tanesini dinliyordu. Ve ben de oturmuş bir şişe bira içiyordum. Birdenprogramı kestiler ve başka bir cinayeti haber verdiler. Fassio takip altındaymış. O zaman ben de evime gelip beni sual yağmuruna tutmasınlar diye buraya gel

dim. Anlıyorsun ya? Sıkıya geldim mi soluğu burada alırım. O kadar uzaklara gitmem. Polisler buraya kadar gelip bakacak kadar akıllı değillerdir.

— Radyoyu dinlemedim.

Bansa güldü. Bu gülüş ancak duyulabiliyordu.

— Zannedersem senin de peşinde yeteri kadar takip var, dedi. Zannedersem polisin öldürölüp, kızın kaçırılışından beri sıkı bir takip altında olmalısın. Gazetede okudum. Bu cinayeti duymaman tuhaf doğrusu, Cesedin bulunduğ yerde senin arabayı bulmuşlar.

— Benim arabam mı diyorsun?

— Onlara göre senin araban. Öldürölünü de tanıyor olmalısın. O da Holmquist'te çalışıyordu. Sperber isminde sabıkalı bir mahkûm.

Abner birden hastalandığını hissetti. Bütün vücudunu ter kapladı.

Başında acaip şapkası olan ihtiyar kadın Abner'le Bansa'nın arasına girdi. Çelik çerçeveli gözlüklerini çiçeğin yanındaki kartı okumak için düzeltti.

— Ah! Cypripedium! diye haykırdı. Ne güzel değil mi?

Bansa, cevap verdi:

— Evet, bayan Şeftali çiçeklerine benziyorlar, ihtiyar kadın Bansa'nın düz ve sert yüzüne baktı.

— Çiçek seven bir insan gibi görünüyorsunuz, dedi. Burada ne arıyorsunuz?

— Sadece çiçekleri severim, bayan Pencereimin içinde çiçek yetiştiririm.

— Hakikaten mi? Ne yetiştirirsiniz?

Bansa güldü:

— Menekşe, bayan, dedi.

ihtiyar kadın homurdandı:

— Menekşeyi pencerede yetiştiremezsiniz. Sizin çiçekten anlamadığınızı söyleyebilirim. Çiçek yetiştiren insanların muayyen bir görünüşleri vardır.

Bakışları Abner'in üzerinde durdu.

— Şu genç adam, dedi. Çiçek yetiştirebilir. Görünüşünden belli oluyor.

Hıhh! diyerek uzaklaştı.

Bansa:

— Pekâlâ, çiçekçi delikanlı, dedi. Şu halde başka bir ci-nayet vardı ve senin araban orada bulundu ve Fassio takipte. Fassio, Springs'te olduğundan temize çıkar. Takip olduğu za-man Fassio daima tamize çıkar fakat öyle olduğu halde onu yine getiriyorlar. Zannedersem Baron Johny seninle konuş-mak istiyebilir belki. Baron Johny, Fassio takipte olduğu za-man idareyi eline alır.

— Kim dedi?

— Baron Johny. Hakiki ismi John Barrone'dur.

Abner adamı hatırladı. Stella kaybolduğu aman sorguda bulunan ve şahit iskemlesinde oturarak cevap vermeyi redde-den adamdı.

Abner sordu:

— Johny'nin kız hakkında bir bilgisi var mı?

— Bana kîz hakkında mı soruyorsun? Kızlar hakkında hiçbir şey bilmem. Karısı ve çocukları olan bir aile adamıyım.

— Bu Johnny'i nerede görebilirim?

— Catskills yolunda olmalı. Takip olduğu zaman daima oraya gider. Happy Haven denen bir otel vardır. Güzel bir isim değil mi? Fassio veya Johny bir konferans için istemedikleri takdirde kışın kapalıdır.

— Bu kadar uzağa gidemem. New York'ta kız hakkında konuşabileceğim hiç kimse yok mu?

Bansa, Abner'e biraz daha yaklaştı ve ona doğru yaslandı.

— Gidebilirsin, çiçekçi delikanlı, dedi. Hakkında yapılan iddialar senin hissettiğin gibi cin mısırsı kutusundan çıkmıyor, Büyük ve sesli bir gürültü yapıyor.

Çiçekhaneye nezaret eden memur seslendi:

— Herkez dışarı, lütfen! Kapatıyoruz, beyler!

Bansa:

— Görüyorsun ya? dedi. Bu adam bile gitmen lâzım gel-diğini söylüyor.

Tenha parka çıkıp ta yoldan yürümeye başladıkları zaman bile Bansa, Abner'e yapışık bir halde yürüyordu.

Abner:

— Beni silâhla tehdit etme nlüzumsuz, dedi. Gideceğim. Kız hakkında bilgi almak istiyorum.

— Şimdi tam doğru hareket ediyorsun, çiçekçi delikanlı.

— Kız hakkında birşey biliyor musun ?

— Birçok şeyler bilirim. Bunlar hakkında konuşamıya cık kadar bilirim. Eğer Johnny'nin keyfi yerinde ise belki seninle konuşur. Seni götürdüğüm için Johnny beni tebrik edecektir, çiçekçi delikanlı. Baron Johnny'ni sevgisi fena değildir, hani.

Abner, birden Bansa'dan ayrıldı ve üzerinde «Erkekler» yazılı bulunan binaya doğru âni bir dönüş yaptı. Bansa gafil avlanmıştı. Abner'e doğru seyirtti ve kolunu tuttu.

— Hey! Dur, deri. Arabam o tarafta değil.

Abner hızlı hızlı yürümesine devam etti. Bansa koluna yapışmış koşar adımlarla arkasından geliyordu.

Abner hızını kesmeden:

— Tuvalete gitmem lâzım, dedi.

— Dinle! Yolda durabiliriz. Yol karlı olduğundan oldukça uzun bir yolumuz var.

Abner aldırış etmeden yürümesine devam etti.

— Sadece bir dakikamızı alır.

Bansa, Abner'in kolunu bıraktı fakat ona yakın bir halde yürümesine devam etti. Kıkır kıkır gülmeye başladı. Kıkırdı yarak gülüşü Greenwich kötünün harındaki adamların kıkırdayışlarını hatırlatıyordu.

Bansa:

— Sinirli olmasın, çiçekçi delikanlı, dedi. Belki silâh seni sinirlendiriyor. Oh, pekâlâ. Madem ki gitmen lâzım, zannedersem gideceksin. Fakat hemen yanında olacağımı unutma.

Abner, alçak binanın kapısını açtı. Ve Bansa'nın önünden binaya girdi, içerde küçük bir giriş holâ vardı. Açılır kapanır bir kapıdan tuvaletlerin bulunduğu kısma geçiliyordu. Abner, kapının kanatlarından birisini iterek Bansa'nın geçmesi için

tuttu. Adam geçmek üzere iken kapıyı hızla kapadı. Kapı sert bir şekilde Bansa'ya çarptı. Adamın muvazenesi bozulunca duvara doğru yıkıldı. Abner, başını iğerek hücum etti. Şimdi Bansa tabancasını çekmişti. Doğrultmak için zaman bulamıyordu. Abner'in başı bütün şiddeti ile Bansa'nın midesine çarptı. Abner sol eli ile Bansa'nın bileğini kavradı. Tabanca yere doğru patladı. Bansa'nın nefesi kesildi. Dumansız barutun kokusu tuvaletin dezenfekte kokusuna karıştı. Abner, halsiz olan Bansa'yı doğrulttu ve yüzünü duvara çevirerek kolunu arkaya doğru bükte. Tabanca hâlâ Bansa'nın sağ elinde duruyordu. Abner tazyiki arttırdı. Bansa inlerken tabancayı tutan parmakları yavaş yavaş gevşedi. Abner kolun üzerine yaptığı tazyiki azaltmadan gevşeyen parmaklardan aldı ve cebine soktu. Bansa'nın kolunu yukarıya doğru kaldırıp dizi ile adamın kışına vurarak kapıdan tuvaletlerin bulunduğu kısma doğru itti. Sağ eli ile dirseğinden tuttu ve yukarı doğru tazyik edince Bansa acı ile haykırdı.

Abner:

— Konuş, dedi. Kızdan bahset.

— Piç kurusu! Domuz! Kolumu kıracaksın!

— Evet, kolunu kıracağım. Kızdan bahset.

Bansa mecalsiz bir halde kurtulmaya çalışarak:

— Namussuz hergele! diye bağırdı.

Abner'in sol eli Bansa'nın kolunu biraz daha yukarı kaldırdı. Bansa domuz gibi hırıldıyordu. Abner sağ elinin avucuyı la Bansa'nın kıvrık dirseğine şiddetli bir darbe indirdi. Kemik çatırdıyarak kırıldı. Bansa'nın çılgılığı tizdi. Rüzgâr altındaki bir telin çıkarttığı sese benziyordu.

Abner, adamın kırık kolunu bırakarak adamı çevirdi ve yakasından kavırarak duvara çarptı.

Bansa'nın yüzü kül gibi olmuştu. Acı ile buruşan yüzünden ter tanecikleri vardı. Kansız dudaklarından müstehcen kelimeler dökülüyordu.

Abner elinin tersi ile Bansa'nın suratını tokatladı.

— Konuş Bansa, dedi. Kızdan bahset.

— Hergele!

Abner'in yumruğu Bansa'nın suratında patladı. Bansa'nın ağzından ve burnundan kan fışkırdı. Parçalanmış dudaklarından dişlerinin uçları görünüyordu.

— Konuş, Bansa. Kızdan bahset.

Bansa'nın sert bakışları donuklaştı. Parçalanmış dudakları kımıldadı ve mırıldandı:

— Kız... Kız...

Bansa'nın vücudu Abner'in elinden kaydı ve duvardan süzülerek yere oturdu. Bansa'nın siyah gözlerindeki bakışları sabitti. Kendisine malik değildi.

Abner, uzun dakikalar Bansa'ya bakarak bekledi. Sonra vücudu sertleşti. Bir ses vardı. Dış kapı açılıp kapandı. Giriş holânden erkek sesleri işitildi, s

Bir ses:

— Bir, serçe polisi için güzel bir hava, dedi. Bugün Parkta hiçbir şey yok. Sadece biz park polisleri ve sincaplar.

İkinci bir ses:

— Oldukça soğuk, dedi. Fakat kırkbeş dakika sonra nöbetimiz değişecek. Şişeyi getirmem iyi oldu» ha?

Birinci ses:

— Hayır, burada olmaz, dedi. İçeri girelim. Hey! Bir koku duyuyor musun? Kâğıt yanığı gibi bir şey.

— Hiçbir koku alamam. Nezlem var.

— Sanki burada birisi çatapat patlatmış gibi. Haydi bir bakalım.

Abner, Bansa'yı fayans zemin üzerinde helalara doğru sürükledi. Sonra bir helaya sokarak tuvalete oturttu. Tabancayı tekrar Bansa'nın cebine koydu.

Şimdi içerde olan bir ses:

— Eh, işte şişe, dedi. Şerefe.

Diğer ses:

— Hey! Buraya bak! dedi. Şuraya, yere bak.

— Vay canına be! Eğer salça değilse kan olması lâzım.

— Böyle bir yerde salçayı kim kullanır?

Abner, eli ile Bansa'nın kanlı yüzünü sıvazladı. Mendilini

çıkartı) kanla buladı ve bu kanlı mendili burnuna dayıyarak
hıAlıııı <ıktı.

Park polislerinden birisi şişeyi elinde tutuyordu.

— Hey! Ne oluyor, arkadaş? diye sordu.

Abner cevap verdi:

— Burun kanaması. Soğuk havalarda her zaman burnum
kanar. Şimdi kesildi.

Abner lavaboya giderek kanlı ellerini yıkadı.

Polis memuru:

— Çok kan kaybetmişsin, dedi. İyimisin?

— Bir şeyim yok, iyiyim.

Polis memuru birden elinde tuttuğu viski şişesini hatırladı. Şaşırmış göründü.

— Belki biraz içsen iyi gelir, dedi. Fakat kimseye bahsetme. Vazifede içmememiz lâzım ama dışarısı çok soğuk.

Abner'in içinden gülmek geldi. Bir polis memuru kendisinden bir ricada bulunuyordu. Gülmesini güçlükle zaptetti.

— Evet, biraz içsem iyi olur, dedi. Kimseye söylemem, iki polis memuru ve Abner şişeden içtiler.

Polislerden birisi:

— Eh, dedi. Tekrar sincaplarımıza dönebiliriz.

Abner onlarla beraber dışarı çıktı:

— Eyvallah ve teşekkürler, dedi.

Park polisi:

— Şimdi iyi olduğuna emin misin? dedi. Gideceğin yer uzak mı?

— Sadece tünele kadar.

Ümitsizce, sadece tünele kadar, diye düşündü.

Yine ıssızlığa.

Yine çehresiz insanların karanlık dünyasına.

FASIL 25

Dab, odasına çıkınca Danny'nin tasmaını çıkardı. Paltosunu ve şapkasını çıkartarak bir iskemlenin üzerine attı. Dab Ashton, umumiyetle paltosunu düzgün olarak asan ter

tipli bir adamdı. Yorgun bir halde kanepenin üzerine çöktü.

Danny birkaç tecrübeden sonra kanepenin üzerine tır-
mamaya muvaffak oldu ve Dab'in yüzünü yalamıya başladı.

Dab:

— Bana güveniyorsun, Danny, değil mi? dedi. Bana çok fazla güvenme oğlum. Zira bana güvenen kimselere son derece kötü şeyler oluyor.

Tıraş olup giyinerek lokantaya inmek için arzusu yoktu, fakat çalışmalarına devam etmek istiyorsa yemesi lâzım geldiğini biliyordu. Hafif bir akşam yemeği ısmarladı ve biraz yemeğe muvaffak oldu. Yemeğinin mühim bir kısmı tabağında kalmıştı. Bundan en çok memnun olan garson Pierre'di. Tabakları kaldırırken ahçı hakkında atıp tutuyordu.

Dab, bir konserve açarak Danny'yi besledi. Radyoyu açıp haber programını dinledi. Ricky Speprber'in katli şimdi efkârı umumiyyeyi alâkadar ediyordu. Hâdiselerinde bulunan Ellison'un arabası sebebiyle bu cinayet Linton hâdisesine bağlanmıştı. Lenny Fassio, Hot Springs'te yakalanmış ve sorgusu yapılmak üzere getirilecekti.

Kapı çalınıyordu. Dab, kapıyı açarak Pirtle'i içeri aldı. Pirtle bir kadeh içkiyi kabul ederek oturdu. Sual dolu gözlerle Dab'e baktı. Dab, o günün semeresiz geçen hâdiselerini anlattı.

Pirtle:

— Mr. Dab, dedi. Sadece oturup bu mesele üzerinde derin derin düşünerek kendinizi harap edemezsiniz. Kendi kendinizi hasta yapıyorsunuz. Ciddi olarak hastalanacaksınız. Biraz satranç oynayalım. Hiç olmazsa zihnen bu mesele ile yorulmazsınız.

Dab'in itirazına fırsat kalmadan Pirtle satranç tahtasını şöminenin önünde duran kahve masasının üstüne koyarak küçük, fil dişi satranç taşlarını dizdi ve şömineyi yaktı.

Dab, insanlar senin için böyle şeyler yaparlarsa senin yaşlı olduğunu düşündükleri içindir, diye düşündü. Yaşlı ve aciz.

Dab, oyunda çok geç kalıyordu. Gözle görülür hatâlar

yapıyordu. Onbeş dakika sonra:

— Faydası yok. Pirtle, dedi. Oynıyamıyorum. Düşünemiyorum. Şaşkınlık içindeyim.

— Saat hemen hemen on oldu. Yatağına gir. Hiç olmazsa biraz dinlenmiş olursun.

Pirtle gittiği zaman Dab yatmadı. Ateşin karşısına oturdu. Saat onu biraz geçte telefonu çaldı.

Bir kadın sesi:

— J. Dabney Ashton mu? diye sordu.

Ses telâşlıydı.

Dab, cevap verdi:

— Karşınızda.

— Ben Gipsy May Saroff. Hemen buraya gel! Acele et! Zil, kapının çerçevesi içinde sağ tarafta ve yukarı kısımdadır, iki defa kısa ve iki defa da uzun çal. Hemen gel, anlıyor musun?

— An... Anlıyamıyorum. Yani anlamam lâzım. Ben...

Kadın haykırdı:

— Benimle münakaşa etme Dabney Ashton! Buraya gel! Hem de derhal!

Gipsy May, telefonu çarparak kapamıştı fakat Dab, aptal aptal konuşmakta devam ediyordu.

— Fakat gelemem. Beni takip ederler. Onları kendi ayakla oraya sürüklemiş olacağım...

Nihayet telefonun öbür ucunda kimsenin olmadığını idrak edebildi.

Abner'in ona ihtiyacı vardı. Abner gizli içki satılan meyhanedeydi. Oraya gitmemesi lâzımdı. Polis, gizli içki satılan bu meyhaneyi biliyordu. Dab, poplisi atlatmanın çarelerini düşündü. Otelin bir arka kapısı vardı. Fakat çıkmaz bir sokağa açılırdı. Beşinci caddeye giden yegâne yolun polisler tarafından tutulduğunu tasavvur ediyordu, Danny yerinden kalkarak ön ayaklarını Dab'e dayadı.

Köpek! Köpeği dolaştırmıya çıkabüirdi. Köpeği dolaştırsa bu hareketini şüpheli görmezler ve belki onları atlatabilirdi. Palto ve şapkasını giyerek Danny'nin tasmaını takta.

Danny ve Dab otelden ayrıldılar. Dab, çıkış kapısında bir dakika kadar oyalanarak titreyen ellerle bir puro yaktı ve etrafını kolağan etti. Neredeydiler? Her hangi bir kapı aralığında veya karşıdaki eczanede bekliyor olmalıydılar. Burada bir yerde kendisini gözetliyorlardı.

Normal davranmıya çalışarak Washington Square Abidesine doğru gitmiye başladı. Danny bir kere durdu ve sonra kayışına asılarak yürümiye başladı. Sıkıntısını gidermek için demir parmaklıklara doğru yanaştı. Dab, açık meydanı geçerken şehrin aşağı semtlerine doğru giden bir taksi müşterisini indirdi. Dab, Danny'i kucağına alıp şoföre seslenirken taksiye doğru koşuyordu. Taksi hareket etmişti. Bir V dönüşü yaparken az kalsın kucağındaki köpekle koşan adama çarpıyordu. Dab, taksiyi durdurdu ve hemen içine atladı.

— Sağa dön, dedi. Doğuya doğru git! Çabuk ol!

Şoför arabayı döndürdü. Doğuya doğru hareket ettiği zaman tekerlekleri acı acı ötüyordu. Şoför: ;

— Acelen olmalı, dedi. Nereye?

— Broadway'e geldiğin zaman kuzeye dön. Sana söylenen yemeklerimi yapacak olursan beş dolar var.

Dab, yüzünü arka cama yapıştırdı. Araba farları görünüyordu. Onlardan herhangi birisi takip eden polis arabası olabilirdi. Taksi Broadway'e geldi. Ondördüncü caddede şoföre batıya dönmesini söyledi. Yüzünü arka camdan ayırıyordu. Arabaların farları gözlerini acıtıyordu. Gözleri yorulmuş ve yanıyordu. Altıncı caddede, Amerikalılar Meydanında, şoföre tekrar şehrin aşağı tarafına dönmesini söyledi.

Şoför bir köşeyi öten lastikleri üzerinde dönerken:

— Filmlerde gördüğümüz takipler gibi, dedi.

Dab, birçok caddenin birleştiği meydana yakın olan üçüncü sokağın altında arabayı durdurdu. Danny kucağında arabadan inerken parayı şoförün eline sıkıştırdı. Kalabalık trafiğin arasından ayakları kayarak meydanın karşı tarafına geçti ve az aydınlatılmış bir cadde olan Minetta sokağına geldi. Binaların gölgesine sinerek olan Minetta sokağına geldi. Binaların gölgesine sinerek bir duvara yaslandı. Köşedeki

akıp giden trafikte duran başka araba yoktu. Kimse Minetta sokağına doğru yürümedi. Acele adımlarla sokağın aşağısına doğru yürüdü ve yolun V gibi dönen kısmına geldi. Arkasına baktı. Kimseler yoktu. Caddenin karşısındaki bir kapı aralığında elindeki şişeyi başına dikmiş bir serseri vardı. Serseri belki tebdili kıyafet gezen bir polisti. Dab, binanın kapısını iterek loş olarak aydınlatılmış hole girdi. Elini kaldırıp Gipsy May'in zilini aradı. Bulduğu zaman iki kere kısa ve iki kere de uzun olarak çaldı. Küçük bir pencere açılıp kapandı. Kapı ancak kendisinin girebileceği kadar aralandı.

Odada Gipsy May'den hariç sadece bir müşteri vardı. Mañcey Reed. Sakallı şair, sobaya mırıldanarak oturuyordu. Çok sarhoştı. Eelinde bir çay fincanı vardı.

Gipsy May:

— Bu gece kapalıyım, dedi. Kimse gelmez. Saat onda, her zamanki gibi açmaya geldiğim zaman Macey Reed holde beni bekliyordu. Onu içeri almak zorundaydım. Nasıl olsa kendisine malik değildi. Bekleyen başka birisi daha vardı. Şimdi arka taraftaki odada. Sana telefon etmemi söyledi.

Danny'i okşadı:

— Zavallı Danny, dedi. Yaralanmış Zavallı Danny' efendisini öldürdüler. Ricky hakkında gazetelerde okudum ve radyodan dinledim. Arkadaki genç adamı da öldürecekler mi? Güzel kirpikleri olan genci? Onu öldürmelerine meydan verme, Dabney Ashton!

Dab'i perde ile gizlenmiş olan kapıya götürdü. Perdenin arkasındaki eski kapı kapalıydı. Kadın kapıyı açarak:

— Kitli değildir, dedi. Fakat onu yakalamak için gelecek olurlarsa kapıyı kırmaları lâzım. Kapıya cevap vermem. Arka tarafta mandalını açtığım bir pencere var. Eğer onları iştirseniz bu pencereden kaçabilir.

Abner Ellison, yuvarlak masanın başında tek başına oturuyordu.

Dab, Danny'i yere bıraktı ve tasmaşını çözdü. Yorgun bir tavırla iskemleye oturdu.

— Neredeydin oğlum, diye sordu? Seni yakaladıklarını

zannettim. Öldüğünü zannettim. Polise teslim olman lâzım. Ya papcak hiçbir şey yok.

Ricky'yi benim yüzümden öldürdüler. Şayet teslim olursam Pat'i de öldürecekler. Ricky'i öldürüp beni işaret etmek için parmağını kestiler.

— Nerelerdeydin, oğlum? Bütün bu saatler zarfında nerelerdeydin?

Abner polisten kaçışını, Mad Hatter şatosunun duvarları dibinde sarhoş olarak sızdığını ve tünelde geçen kabus dolu saatleri anlattıktan sonra:

— Bugün kendi hakkımda yeni bir şey öğrendim, dedi. Benim içimde de babamda olduğu gibi vahşet ve cinayet hissi olduğunu keşfettim. Bir adamı hemen hemen öldürüyordum. Adamın kolunu kırdım ve kırılan kemiğin sesini duymaktan büyük bir haz duydum. Adamın yüzünü parçaladım ve kan görmekten memnun oldum. Hâdisi Prospect Parkında oldu. Akşam üzeri parkta dolaşırken büyük bir şans eseri olarak Fassio'nun katillerinden birisi olan ve Bansa denilen bir herifle karşılaştım. Bana Ricky'nin katlinden bahsetti. Tabanca tehdidi ile beni Catskills'deki bir yere götürmek istedi. Tabancasını elinden aldım. Kolunu kırdıktan sonra karşımda aciz bir halde dururken suratını dağıttım. Pat'in nerede olduğunu bildiğini ve pis ellerini Pat'e sürenlerden birisi olduğunu düşündüm. Herhalde çılgına dönmüş olmalıyım. Fassio yakalandığı için çete beni istiyor olmalı. Pat hakkında konuşması için Ban sa'yı zorladım. Bildiğini zannetmiyorum. Fedailer böyle bir muameleye tahammül edemezler. Bu sebeptendir ki polisler nazarında bir hiç ifade ederler. Bansa konuşmadı. Eğer Fassio ve çetesi Pat'in nerde saklandığını bilmiyorlarsa bunu bilen yegâne adam Fassio'nun rüşvetlerini veren kimsedir. Kim olduğunu biliyorum. Ona gitmem ve onu konuşturmam lâzım. Konuşmasından evvel onu öldürmekten korkuyorum.

— Bu tehlikeye tek başına giremezsin, oğlum. Kaybolduğundan beri kafam üzüntülü düşüncelerle doluydu. Bu sabah saat dörtten biraz evvel Ricky telefon ederek senin kaybolduğunu söyledi. Hemen ondan sonra bir polis senin arabanın

Ricky'nin kapısı Önünde park edilmiş olduğunu görmüş.

— Bunun izahı çok kolay. Her nasılsa Ricky'nin apartımanmda kaldığımı öğrendiler. O zaman beni ürküterek oradan kaçırmayı düşündüler. Çalınan arabayı görünce kaçtığımı tahmin ettiler. Ricky, size telefon ettikten sonra beni beklemek için tekrar eve gelmiş olmalı. Arabayı görür görmez tanımaştır. Her halde onu saklamak ve evden uzaklaştırmak istemiş olacak. Pineport'u iyi bilirdi. Kışın تنها olan yerleri ondan iyi bilen olamazdı. Kontak anahtarlarını arabanın üzerinde bularak oraya gitmiş olmalı. Arabayı gözetliyerek bekliyor olmalıydılar. Onu takip ederek öldürmüşlerdir.

— Her şeyden evvel senin arabanı nasıl ele geçirdiler? Yani Phil'in öldürüldüğü gün demek istiyorum.

— Bu iş zor değildi. Bu eski araba enkazını her hangi bir kimsenin çalabileceğim aklıma bile getirmezdin. Daima anahtarlarını kaybedecek kadar dikkatsiz olduğumu bilirsiniz. Arabanın kontak anahtarını ön kanapenin arkasına sokarak saklardım. Benim arabaya binen herkes bunu bilirdi. Arabamı ofise yakı bir yere park etmişim. O gün öğleden sonra saat dört sularında arabayı aradığım zaman yerinde bulamadım. Ve hemen trafiğe bildirdim.

— Söyle Abner, Ricky, Lenny Fassio ve çetesi ile ilgili miydi? Buradaki köpeğin bir .markası var. Lisans Lenny Fassio'nun adına verilmiş.

— Ricky, benim için Lenny Fassio ile alâkadar oldu. Ke-faletle tahliye edilmiş bir insan için büyük bir riskti. Ona mani olmaya çalıştım. Benim, sık sık ofise gelen Lenny Fassio'nun adamları ile ilgilendiğimi öğrendi. Fassio'nun hesabına polise parayı kimin verdiğini bulmaya çalışıyordum. Phil Linton, hayatımda hiç görmediğim şu dedektifin rüşvet veren adam olarak Sansone'a beni söylemiş olduğunu bilirdi. Ricky, Fassio ve bazı adamlarını daha evvelden tanıyordu. Bir gece Fassio, senato tahkikatı esnasında avukatı olan Holmquist ile görüşmek için avukatın evine gitti. Altın renkli dişi bir kokeri arabasında bırakmıştı. Köpek çok kıymetliydi. Ricky, köpek hakkında Fassio'nun şoförü ile konuşmaya başladı. Ricky köpekleri çok

severdi. Fassio dışarı çıktığı zaman Ricky kendisini tanıttı ve eski günlerden Fassio'yu tanımış olduğunu hatırlattı. Köpeği metetti. Fassio köpeğini çiftleştirdiği zaman köpeğin ancak bir yavru doğurduğunu söyleyerek bu yavru cüce olduğundan atılacağını anlattı. Ricky köpeği istedi. Fassio'da vereceğine dair söz verdi, fakat her nedense Mr. Holmquist, Ricky'ye evinde köpek beslemesi için müsaade etmedi. Ricky New York'a taşındığı zaman köpeği Fassio'dan alarak besledi. Zannedersen New York'tan bir lisans çıkartmak zahmetine katlanmadan Danny'nin boynunda bulunan eski markayı kullandı.

— Ricky, Fassio hesabına polise parayı kimin verdiğini buldu mu?

Abner, başı ile tasdik ettikten sonra izah etti:

— Uzun bir müddet sonra müştereken meydana çıkardık. Konuşmaya hevesli bir adam bulduk. Phil Linton'a öldürüldüğü gece rüşvet veren bu adamın ismini söyledim. Phil bu sebeple öldürüldü.

Kapının arkasında şiddetli bir gürültü oldu.

Gipsy May, haykırdı:

— Hayır! Hayır! Oraya girmemelisin!

Kısa bir mücadele sesi duyuldu. Abner iskemlesini devirerek ayağa fırladı. Pencereye doğru koştu.

Kapı şiddetle açıldı. Eşikte sallanarak birisi duruyordu. Kapının perdesi pelerin gibi omuzlarından sarkıyordu. Adam Bizanslılara benziyordu.

Kapıda duran adam sakallı şair Macey Reed'di.

Macey elinde bir kâğıt tutuyordu. Kendisini perdeden kurtararak Dab'e hitap etti:

— Eğer rahatsız ettiysem binleuce defa özür dilerim, efendim. Fakat bir şiirimi henüz tamamladım. Şu anda! Tek bir şiir! Şimdiye kadar denemediğim bir form. Zannedersen pek iyi değil ama eğlenceli bir şiir. Ve benim de bir aperiata ihtiyacım var. Akrostik bir şiir. Belki satın almak istersiniz.

Macey Reed kâğıdı Dab'in önüne attı. Dab, şaşkın nazarlarla kâğıda baktı.

Dab, aptal aptal kâğıda bakarak oturuyordu.

Macey Reed:

— Görüyor musunuz? dedi. Baş harfleri ismimi veriyor. Çok akıllıca bir şiir, değil mi, efendim?

— Bir akrostik! Bir akrostik isminizi veriyor! Ve isminiz de dokuz harflidir.

— Teshir edici değil mi? Rakkam esasına göre okuyan bir insansınız herhalde.

Dab, Macey Reed'in elindeki kaleme sarıldı. Kâğıdın üzerine bir işaret yaptı. Bir dakika dudaklarını oynatarak düşündü. Başka bir işaret daha yaptı.

Macey itiraz etti:

— Lütfen, onu satın almadan şiirimin kâğıdını karalamayın.

Dab, şaire aldırıyordu. Kendi kendine mırıldanıyor, düşünmek için duruyordu, sonra kâğıda işaretler koyuyordu. Evet, onların hepsini kolaylıkla hatırlıyabiliyordu.. Parmak izi sembolleri adetâ beynine kazılmıştı.

Yüksek sesle:

— Yedincisi ender rastlanır bir Arç, dedi.

Bir işaret yaptı. Başka bir işaret daha yaptı.

— Sonuncusu ustalık istiyor, dedi. Bu şekil oldukça mühim olarak mütalâa edilmeli.

Sonuncusu bir işaret daha yaptı ve Macey Reed'e baktı.

Anber ve Gipsy May Daroff hayretle bakıyorlardı.

Macey Reed:

— Eh, dedi. Onu böyle karalamakla mahvettiniz. Eğer bir dolar etmiyeceğini düşünüyorsanız, hiç olmazsa bana eli sent verebilirsiniz. Ben de aperişimimi içerdim.

Dab, cüzdanına uzandı. Anber'in başının derde girmesinden beri ihtiyacı olacağını düşünerek yanında mühim bir miktar para taşıyordu. On dolarlık beş tane kâğıt para çıkartarak Macey'in eline tutuşturdu.

— Fevkalâde bir şiid, dedi.

Sesi eskisi gibi neş'e ile çınılıyordu.

— Elli sentten yüz kere daha fazla değeri var. tşte! Greenwich köyündeki bütün pernodları satın alabilirsin.

Macey Reed, elindeki paralara büyülenmiş gibi bakıyordu. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmıştı.

— Anlıyamıyorum, dedi. Fakat siz çıldırmışsınız! Bu kadar para vermeden de onu alabilirdiniz.

Dab, Macey ve Gipsy May'i kollarından tutarak odadan dışarıya çıkardı. Kapıyı kapıyarak tekrar yerine döndü.

Anber:

— Bütün bunların mânâsı nedir? Diye sordu.

Dab, cevap verdi:

— Katilin ismini biliyorum. Şu kâğıt parçasının üzerinde yazılı.

FASIL 24

— Bunun bu kadar basit olduğunu anlamalıyım. Çünkü Phil Linton pratik bir adamdı. Fakat hepsinin en basit anlamı, dokuz parmaklı bir adamı işaret ediyordu. Bu adam cinayeti işleyen adamdı. Bununla beraber kartlar adima gözümün önünde duruyordu. Bir görüşte anlamam lâzım gelen bir akrostik. Muhakkak ki Phil Linton'un zekâma çok fazla güveni yoktu. Mektep çocukları bile kendi isimlerinin veya sevgililerinin isimlerinin baş harflerini kullanarak akrostik yazarlar. Fakat ben, basit bir alfebeyi düşüneceğim yerde ideograflarla uğraştım. Ve polis dokuz harfli bir insan ismi yerine dokuz parmaklı bir insan anladı.

— Korkarım ki iyice anlıyamadım. Bunlar parmak izi kartlarındaki sembollerdir.

— Sembol oldukları kadar harfleri de ifade ediyorlar. Herhangi bir şey yapmadan evvel otele gidince kartları bir kere daha kontrol edeceğim. Fakat herhangi bir şüphem yok. Şimdi tamamen eminim. Başlangıçta isim harf ve harf teşekkül ederken gözlerime inanamadım, Adamın çok iyi bir şahidi var. Fakat arkadaşları da iyiydi. Ve bu şahit yakinen kontrol edilemedi. İnanılmaz gibi görünüyor. Fakat biraz düşünülecek olursa bütün cinayetleri işleyen ondan başkası olamayacağı bir hakikattir,

Önündeki kâğıt parçasını Anber'e doğru sürdü.

— İşte isim burada yazılı.

Anber kâğıda seri bir göz attıktan sonra başıyla tasdik etti:

— Şüphesiz ki biliyordum, dedi. Fakat bu hiçbir şeyi hal-letmez. Pat'ı hâlâ kurtaramadık. Zaten elimizi kolumuzu bağ-layan da bu.

— Evet! Bütün mesele budur. Katille pazarlığa girece-ğim. Ona bir teklifim olacak. Pat'i iade etmesine karşılık, kaç-ması için ona fırsat vereceğim. Fakat evvelâ sen bana herşeyi anlat evlât.

Anber Eellison onbeş dakika kadar konuştu ve suallere cevap verdi. Konuşmasını bitirdiği zaman Dab'e:

— Tabîî bunu tek başına deneyemezsiniz, dedi. Sizi de öl-dürecektir. Sizinle beraber geleceğim.

Dab, başını salladı:

— Hayır oğlum. Bir işe yaramaz. Boşuna gayret etmiş oluruz. Arzu ettiğini biliyorum. Fakat Pat'i düşünmemiz lâ-zım. Senin görünmen her şeyi berbat edecektir. Bunu göze ala-mayız.

— Fakat bir yere saklanabilir ve sizi gözetlerim...

— Hayır! Hayır! Kızı kurtarmanın tek bir yolu var. Sa-dece bir yolu. Bu fırsatı kaçırmamalıyız. Ve unutma tasarladığımı gibi yanımda bir polis bulunacak.

Dab, saatine baktı:

— Saat hemen hemen onbir. Eğer saat bire kadar ben-den haber alamazsan otelime gelirsın. Eğer otelde de yoksam nerede olabileceğime dair bir mesaj veya bir ip ucu bırakmıya çalışacağım. O zaman polise telefon edebilirsin. Çok geç kal-mamış olunabilir. Fakat evvelâ Pat'in menfaati için tek başı-ma gitmek zorundayım.

Dab, otele döndüğü zaman paltosunu ve Danny'nin tasma-sını çıkarmaya lüzum görmeden şöminenin üstündeki kartları teker teker kontrol etti. Kalem ve kâğıda ihtiyacı yoktu. Ya-nılmamıştı. Kartlar da aynı ismi veriyordu.

Dab, çenesini sıvazladı. Danny'ye:

— Keşke traş olsaydım. Sakallı olarak ölü bulunmaktan nefret ederim, fakat traş olmam için zamanım yok.

Dab, J. Bondu çağırabilirim, diye düşündü. Zannedersem hakikaten de çağırmam lâzım. Sonra başını salladı. Hayır! Allan Walters'i çağıracağım. Allan'nın evvelâ bilmesi şart. Şatonun yanında bulunan Allan'ın evine telefon etti. Telefona annesi cevap verdi.

— Allan, bu hâdise ile bir şaşkına döndü, dedi. Sakin duramıyor. Korkarım ki ciddî olarak hasta. Bir yerlere gitti. Belki de Mercer Caddesindeki karakola gitmiştir.

Dab, Mercer'deki dedektifler gurubunu aradı ve Allan'ı buldu. 9 mib'isv 'jsnjsd

— Büyük bir değişiklik oldu, Allan, dedi. Yardımına ihtiyacım var. Otelime kadar gelebilir misin? Hemen gelebilir misin? ijsb wroanjsS «hac!

— Pat'i buldular mı, Mr. Dab? Onu buldular mı?

— Zannedersem onu bu gece bulacağız, Allan. Hemen buraya gel sana herşeyi anlatacağım.

Dab, telefonu kapadı. Kapıya giderek araladı ve aralık olarak bıraktı. Telefonun yanındaki bir iskemleye oturdu. Sol eli Danny'nin yaralı başında duruyordu. Sağ eli sanki başka bir yere daha telefona edecekmış gibi telefonun üzerindeydi.

Allan Walters, on dakikadan önce geldi.

iOptâ .Xi39fl(flJo —

Dab, seslendi:

— Girin! Kapı açıktır.

İskemlesinden kalkmadı. Allan Walters odaya girince kapıyı arkasından kapadı. Genç adamın yüzünden son iki günün izleri okunuyordu. Dab, Walters'in çok fazla içmiş olduğunu hayretle gördü. Allan, annesinin acı halini gözönüne getirerek içkiyi hiçbir zaman fazla içmezdi.

— Otur, Allan. Şöyle karşıma otur.

Walters, paltosunu çıkartıp bir iskemle aldıktan sonra Dab'in karşısına oturdu.

— Şömineni üzerinde duran şu bilmeceyi hallettim, Allan. Phil Linton'un şu kartlarla ne demek istediğini artık biliyorum. Katilin ismini öğrendim.

— Kim?

— Katil bir polistir. Lenny Fassio hesabına çalışan bir polistir.

Walters, başı ile tasdik etti:

— Ben de bunu düşünmüştüm. Müfettiş Sansone değil mi?

— Bunu niçin söylüyorsun, Allan?

— Sansone, zaman zaman bana çok yardım etmiştir. Sert bir polistir, fakat beni sever görünüyordu. Bir veya iki kere bana yardım etti. Fakat Fassio'dan rüşvet aldığından daima şüphe ederdim. Tahkikat esnasında onun da rüşvet aldığı hususunda şüpheler vardı. Zannedersem Linton bunu öğrendi ve bana Sansone'dan şüphelendiğini söyledi. Bu sebebledir ki Pat kaçırıldı. Beim ağzımı tutmak ve Phil'in Abner'e de söylemiş olması ihtimaline karşı ona mani olmak için kız kaçırıldı. Biliyorsunuz her ikimiz de Pat'i seviyorduk.

Walters, şöminenin üzerinde duran kartlara doğru elini salladı.

— Ve Linton'un yerde bıraktığı şu kartlar tam sizin söylediğiniz gibi Sansone'u işaret ediyor.

— Sen de onları bu şekilde mi okudun?

— Şüphesiz. Eğer kartlar suçlu olarak Abner'i, dokuz parmaklı bir adamı imâ etmiyorsa Sansone'u imâ etmeleri lâzımdır. Abner gibi koleje gitmedim ama lisede biraz fransızca okudum. «Sans» kelimesinin noksan veya olmaksızın mânâsına geldiğini bilecek kadar fransızca okudum. Yerde on parmaklı insanı gösteren onkart olması lâzımdı. Fakat bir kart kayıptı. Phil'in bıraktığı kartlarda bir tane kart veya bir parmak eksikti. Nasıl kabul ederseniz. Bir kart eksikti. Sans—bir.

— Çok akıllıca bir düşünüş, Allan. İlk ben de bu şekilde düşünmüştüm. Fakat çok aptaldım. Zannedersem artık yaşılanıyorum. Katil Sansone değil. Katil isminde dokuz tane harf bulunan birisidir.

Walters bir dakika kadar düşündükten sonra cevap verdi:

— Sansone'nun ilk ismi Edward'dir. Ed Sansone isminde dokuz harf vardır.

— Ab Ellison isminde de dokuz harf vardır. Dab Aslı İ m i ismi de dokuz harflidir. Dokuz harfli birçok isim bulabilirim. Kartlara bak, Allan. Sen polis akademisine gittin. Bu parmak izi sembollerini tanıyabilirsin. Şu kartlar basit bir akrostiktir. İsimlerinin baş harfleri ile yapılan bir akrostik. Birinci isimle ikinci isim arasında bir boşluk olan akrostik. Parmak izi sembollerinin adlarının birinci harfleri ile bir akrostik yapılmış.

Dab'in parmakları telefonla oynuyordu.

— Birinci sembol bir Arç'tır. O harfi. İkincisi bir Lup' tur. Bir L. Sonra bir aralık var. Bu aralıktan sonra Whorl. W için. Başka bir A, Aksidental için. Lateral Pocet için başka bir L. T, Tentid Arç için. E, Eksepsiyonal Arç için. Radyal Lup için de R harfi. Parmak izi sembollerinde S ile başlayan bir sınıflandırma yoktur. O zaman Phil bu harf için bir karakteristik kullanmış. Şu gördüğün zirve parçaları yan yatmış bir S harfidir. Bu kadarını halledince ismi çıkarabileceğimi biliyordu herhalde.

Dab, genç dedektifin gözlerinin içine baktı:

— Al Walters ismi okunuyor.

Walters inanmaz görünüyordu.

— Ciddî olduğunuza inanamıyorum Mr. Dab. Linton'u öldürmem ve Pat'i kaçırmam için bir sebep yok. Pat'la evlenecektim. Bununla beraber Linton öldürüldüğü zaman Pat'la birlikte Westchester'deydim.

— Biraz önce Abner'le beraberdim. Pat, seninle evlenmiyecekti. Abner Ellisan'la evlenecekti. Sana bu randevuyu telefonla kabul etmek için değil, red etmek için verdi. Nişanlarını açıklamamışlardı. Bunu bir aile toplantısında söyleyeceklerdi. Linton'un bana yazıp postalamadığı ve masanın ayağına dayayıp bıraktığı mektup bir yemek daveti içindi.

Walters'in eli hafifçe oynadı ve Dab'in parmakları telefonu daha sıkı olarak kavradı.

Walters'in eli sanki yakasıyla oynuyormuş gibi yavaş yavaş göğsüne doğru kalkıyordu.

— Tabanca çekmene lüzum yok. Beni hemen buracıktan vurabilirsin, fakat elim telefonun üstünde ve oradan ayırmaya

da niyetim yok. Kurşunun darbesi ile sarsıldığım zaman elim telefonu oynatacak ve santralda bir sinyal yanacak. Keskin gözlü ihtiyar bir kadın bu ışığın yanmasını bekliyor. Eğer ışık ısrarla yanmakta devam edecek olursa bu kadın Sansone'nun Abner görüldüğü takdirde tevkif etmesi için bıraktığı polise haber verecek. Bu telefonu açacak olursam hiçbir zaman bu otelden çıkmıya muvaffak olamayacağım.

— Aşağıda hiçbir polis yok. Blöf yapıyorsunuz.

Dab, kat'i ve itimat telkin eden bir sesle:

— Aklanıyorsun, Allan, dedi. Aşağıda bir polis var. Beni Pineport'tan getirdiklerinden beri bekliyor. Tabii senin hakkında hiçbir şey bilmiyor. Henüz bilmiyor fakat öğrenir. Abner'i gözetlemek için nöbet tutuyor fakat santraldaki ışık yanacak olursa Madam Sorel onu yukarıya gönderecek.

Walters'in eli hareketine devam etti. Tabancasını çıkardı ve namlu Dab'e dönük olmak üzere dikkatsizce elinde tuttu.

— Telefonu açın ve ihtiyar kadına kendi işine devam etmesini söyleyin. Her şeyin yolunda olduğunu bildirin.

— Bunun sana bir faydası olmayacaktır. Onunla konuştum. Ne yapacağını çok iyi biliyor. Eğer telefona dokunursam polise haber verecektir. Söylememin bir kıymeti olmayacaktır.

Walters, elinde tuttuğu tabancayı hafifçe doğrulttu. Baş parmağı tabancanın emniyeti ile oynuyordu.

Danny, gördüğü rüyadan dolayı ağlar gibi sesler çıkararak yattığı yerde kımıldandı.

Dab:

— Sana aldırıldığım yok, Allan, dedi. Eğer kaçarsan umurunda bile değil. Bütün istediğim Pat. Pat'i sağ olarak istiyorum. Senin hayatınla onun hayatını takaz etmek istiyorum. Senin hayatını Pat'inki ile değişmek istiyorum. Yegâne şansın budur. Beni Pat'a götür. Onun sağ olduğunu göster. Eğer bunu yaparsan kaçman için istediğin kadar zaman bırakacağım. Hattâ istersen beni Pat'in yanına kapayabilirsin. Nasıl olsa bir çıkış imkânı bulurum.

— Aşağıdaki polis bizi takip edecektir. Hem Abner'in de bundan malûmatı vardır.

— Polis bizi takip etmez. Çünkü senden şüphelenmez. Benimle de alâkası yok. O sadece Abner'i bekliyor. Abner de Pat'in emniyette olduğunu öğrenmeden hiçbir harekete geçmeyecektir.

Walters, bir dakika kadar düşündü sonra:

— Öyleyse paltonuzu giyin, dedi. Sizi Pat'a götüreceğim. Pat sağdır. Onu öldüremedim.

— O kadar kolay değil, Allan. Elimi telefondan çekmeden önce Pat'i nereye sakladığını söylemeli ve beni onun sağ olduğuna ikna etmelisin. Zaten kaybedecek bir şeyin yok. Elimi telefondan çekecek olursam, senin bir silâhın olacak, fakat benim hiçbir şeyim olmayacak.

Allan Walters bir kahkaha attı. Kahkahası odanın sükûr etini bozdu. Uyuyan köpek gürültüden rahatsız olarak kı-mıldandı.

Walters, elini cebine soktu. Ucuna bir tavşan ayağı takılmış olan bir anahtar zinciri çıkardı ve Dab'in kucağına, attı. Alâlade anahtarlardı. Ev, araba ve sandık anahtarları. Üç tanesi acaip anahtarlardı.

Walters:

— Şu acaip görünüşlüler şatonun dublike anahtarlarıdır, dedi. Servis girişinin, şato kapısının ve kuledeki odanın anahtarlarıdır.

Dab, acaip şekilli anahtarlar, diye düşündü. Mad Hatter şatosu gibi acaip bir yerin anahtarları ancak böyle acaip olabilirdi.

— Sana inanıp inanamıyacağımı bilemiyorum, Allan.

Walters, omuzlarını silktiler:

— Sizin bileceğiniz bir iş. Polisler beni yakalayamaz, çünkü kendi beynimi kendim dağıtacağım. Tabî evvelâ sizi öldürecek. Eğer böyle olursa Pat'i bulmaları için uzun bir zamanın geçmesi lâzım gelecek. Onu bulmalarından önce kız ya açlıktan veya zatürriyeden ölmüş olacaktır. Fazla yiyeceği ve gazı kaldığını zannetmiyorum. Ve kule de oldukça soğuk olur.

Dab, elini telefondan çekerek yerinden kalktı.

— Tehlikeyi göze alacağım. Ve seninle beraber geleceğim.

Paltosunu ve şapkasını bıraktığı iskemleye doğru yürüdü. Geçerken üzerinde satranç tahtası ve taşları dizili olan kahve masasına çarptı. Satranç taşlarından birkaç tanesi yere düştü. Onları almak için eğildi.

Walters, aksi bir sesle:

— Onlara boş ver şimdi, dedi. Haydi gidelim.

Dab ve Walters paltolarını giydiler. Dab, kapının üzerindeki, ucunda otelin markası bulunan anahtarı aldı. Uyuyan köpeğe baktı ve yumuşak bir sesle:

— Allahısmarladık, Danny, dedi. Uslu uslu otur emi?..

Odanın ışığını Danny için açık bıraktı.

Kapıyı kilitledi ve ucunda marka bulunan anahtarı sağ elinde tuttu.

Walters:

— Önümden yürüyün, dedi. Ve cebimden üzerinize çevrilmiş bir tabanca olduğunu unutmayın.

Merdivenlerin hemen bitiminde Walters, Dab'in koluna yapıştı ve sol taraftaki bir kapıya doğru çekti.

— Burası yemek odası değil mi? diye sorarak cam kapıyı açtı ve elektrik düğmesini çevirdi. Eski yemek odası boştu. Elektriği tekrar söndürdü.

— Buranın yemeklerinin iyi olduğunu duyarım. Her zaman beni, Pat ve Abner'le beraber yemeğe davet etmenizi beklerdim. FaFkat hiç davet etmediniz.

Walters, hâlâ Dab'in kolunu tutuyordu. Onu Madam So-rel'in eski defterinin üzerine eğilmiş olarak oturduğu salondan geçirdi. Salonun sağ tarafında küçük bir oturma odası vardı. Walters içeri baktı. Odada sadece bir gece lâmbası yanıyordu ve kimse yoktu. Walters, Dab'in kulağına fısıldadı:

— Burada polis yok. Bana yalan söylediniz. Yalan söylememelisiniz, Mr. Dab.

Walters, Dab'i masanın önündeki sokak kapısına doğru sürükledi.

Dab:

— Bir dakika, dedi. Anahtarımı bırakacağım.

Avucunun içindeki anahtarı Madam SorePin önüne bırak

tı ve ihtiyar kadının keskin kara gözlerinin içine büyük bir dikkatle baktı.

Walters, Dab'i dürttü. Otelden çıktılar.

Madam Sorel kendi kendine:

— İhtiyar adam son günlerde muhakkak ki çok acaip hareket ediyor, dedi. Yirmi beş seneden beri ilk defa olarak odasının anahtarını bırakıyor. Daima cebinde taşırdı.

Omuzlarını silkti ve anahtarı masanın üzerinden aldı. Markanın altında küçük fildişi bir satranç taşı vardı. Madam Sorel bunu aldı ve başını salladı:

— Bana öyle bir dikkatle baktı ki sanki ben foli berjerde çıplak bir kızmışım gibi. Acaba anahtarı ile beraber şu küçük adamı neden bıraktı?

FASIL 27

Abner Ellison, Mr. Dab'in bir katille buluşmak üzere gidişinden beri on dakikadır Gipsy May'in arka odasında oturuyordu. Bu müddet zarfında meyhanenin kapısı iki kere çalınmıştı, fakat Gipsy May kapıya cevap vermemişti. Nihayet gerginlik Abner'e çok fazla geldi. Yerinden kalkıp kapıyı açarak meyhanenin ön salonuna geçti.

Gipsy May:

— Arka tarafta daha emniyette olursun, delikanlı, dedi. Birisi kapıyı kıracak olursa kaçamazsın.

Yaşlı şair elli doların hepsini Gipsy May'in küçük barının üzerine yaymıştı. Senelerden beri çeşitli ithamlarda bulunduğu sobanın yanında sallanarak duruyordu. Her iki elinde de birer fincan pernod vardı.

Abner'e seslendi:

— İç! Bu gece herkes dünyanın en büyük lirik şairi hesabına içecek. Hattâ bu gece Macey Reed, faşistler bile içki ısmarlıyor.

Sobanın kapağını açarak elindeki fincanlardan birisinin muhteşim parlayan ateşrh üzerine döktü ve haykırdı:

— İç! Faşist!

Abner, Gipsy May'e:

—Burada kalamam, dedi. Fakat yaptıkların için sana

nasıl teşekkür edebileceğimi bilemiyorum.

Gipsy May cevap verdi:

— Saçma! Hiçbir şey yapmadım ki! Başı dertte olan delikanlılara yardım etmek hoşuma gider. Bilhassa uzun kirpikleri olan delikanlılara.

— Çok nazıksınız, fakat kalmam imkânsız. Ticaretinize mani oluyorum. Bununla beraber Mr. Dab'in yardımına ihtiyacı olabilir.

— Mr. Dab'in başı dertte mi? Nereye gitmişti?

— Mr. Dab, bir katili kısırmıya çalışıyor.

Gipsy May sakın bir tavırla başını salladı.

— Öyleyse onu muhakkak kısıracaktır, dedi. Dab Ash ton becerikli bir adamdır. Her zaman söylerim. Ekseri aktörün, şairin, ressamın olduğu gibi hayal âleminde yaşayan bir insan değildir. Çok pratiktir. Belki ben pratik olmadığım için pratik insanları severim.

Abner güldü:

— Fakat tehlikededir. Hakikaten gitmek zorundayım. Allahâısmarladık ve çok çok teşekkür ederim.

Gipsy May büyü bir inatçılıkla başını salladı:

— Gitmeyin! Lütfen buradan ayrılmayın, delikanlı! Polis belki dışarda bekliyordur. Seni bir köpek gibi vururlar.

Polis kelimesi pernod şişesinden bardağını doldurmakla meşgul olan sarhoş Macey Reed'in dikkatini çekti.

•— Polis, diye tekrarladı ve yere tükürdü.

— Gestapo! Seni mi bekliyorlar, oğlum? Kafanı ellerindeki sopalarla parçalayıp seni işkence odasına mı götürecekler? içinden gelerek Abner, Gipsy May'i kollarının arasına alıp kendisine doğru çekerek dudaklarından öptü.

Gipsy May hayretle haykırdı:

— Oh.! Oh, Allahım! Yirmibeş senedir ilk defa olarak beni bir delikanlı öpüyor. Dikkatli ol! Azizim. Seni vurmalarına meydan verme. Güzel kirpikli çok az insan vardır, biliyorsun.

Kapının sürgüsünü açtı ve hole bir göz attıktan sonra: ¹

— Holde kimseler yok, dedi. Hol serbest.

Abner meyhaneden çıktı. Kıvrılan cadde gölgelerle doluydu

du. New York'un tam göbeğinde çok acaip bir yerdi. Dar cep-heli evlerin gölgeleri sokak lâmbalarının loş aydınlığında ka-rın 'acaip şekillerle vuruyordu. Daha küçük gölgeler loş ay-dınlıkta kıvıldıyorlardı. Şehrin bu kısmı bir sürü serseri ile doluydu. Bir gölge, bir kapı aralığından üzerine doğru yürü-yünce Abner sıçradı.

Gölge, paçavralar içinde ve ağzı leş gibi alkol kokan bir serseriydi. Kelimeler ağzının içinde yuvarlanıyordu.

— Lütfen, arkadaş, dedi. Seni rahatsız etmek istemem. Sadece dokuz sent istiyorum, hepsi bu kadar, arkadaş. Kahve istemem, fakat çok üşüdüm ve içmek istiyorum. Dokuz sent verecek olursan bir şişe içki alabilirim. Ne dersin, arkadaş?

Abner bir on sentlik bularak kendisine doğru uzanan elin avucuna bıraktı. Oradan uzaklaşırken memnuniyetle söy-leen adamın sesi arkasından duyuluyordu.

— Teşekkür, arkadaş. Bilirsin bu nasıldır. Sen bir dost-sun, dost!

Abner, Minetta meydanına döndü ve MacDougal Caddesi-ne girerek Washington Square'a doğru hızlı adımlarla yürü-miye başladı. Barların kapıları açıldığı zaman dışarıya kahka-halar ve müzik kutularının neş'eli sesleri aksediyordu. Ab-ner'in önünde genç bir kız yüksek topuklarla buz tutmuş cad-de üzerinde düşmeden yürümeye çalışıyordu. Bir araba kal-dırırma doğru yanaştı ve penceresinden bir surat göründü. Kıza seslendi:

— Hey! Bebeğim, binmek istemez misin? Biraz sevişme-ğe ne dersin?

Genç kız aldırış etmeden yoluna devam etti. Kapalı pen-cerelerin perdeleri arkasında, insanlar gülüyor, öpüşüyor, te-levizyon seyrediyor ve havadis dinliyorlardı.

Parkın karşısındaki eski tuğla binada yaşlı bir adam bir katili bekliyor, belki de ölümü davet ediyordu.

Trafik, karla kaplı caddede çok yavaş olarak hareket ediyordu. Abner, eczanenin köşesindeki yerini aldıktan hemen sonra karanlık bir yere park etmişti. Abner arabaya dikkat bile etmemişti. Gözleri sanki otelin kapasına perçinlenmiş gi-

hiydj. Otelin ışıklı kapısında birden görünöveren Allan Walters'i farkettti. Nasıl geldiğini görememişti. Walters bir an kapıda durdu. Etrafına bakındıktan sonra otelin camlı kapısından içerisini tetkik etti. Dab Ashton'un penceresinden davet-kâr bir ışık parlıyordu.

Walters'in otelin kapısında durduğu bir saniye içinde Abner'in yumrukları sıkıldı ve bir adım attı. Kaldırımın kenarında durdu. Caddenin tam karşısında Phil Linton'u öldüren, sevimli bir sabıkalıyı katleden ve Pat'i elinde mahfuz tutan adam duruyordu. Bu adam belki Dab Ashton'u da öldürecek-ti. İçinden onu otele sokmamak geliyordu. Abner, eskiden olduğu gibi Walters'i adamakıllı pataklamak ve birkaç saat evvel Bansa denen herifin kemiklerini kırdığı gibi onun da kemiklerini çatırdatarak kırmak istiyordu. Açık ağzından köpükler gelinceye kadar gırtlığını sıkamak istiyordu.

Fakat çaresizlik içinde olduğu yerde kaldı.

Walters'in bir çılgın olduğunu ve kuvvetinin ona Pat'm yerini söyletmiye kâfi gelemeyeceğini biliyordu. Bu bakımdan ihtiyar Dab'e güvenmesi lâzımdı. Dab'in zekâsına itimat etmesi lâzımdı. Pat'ı kurtarabilmek için bundan başka çareleri yoktu.

Walters, otele girdi. Abner tekrar eczanenin yanındaki yerini aldı. Bütün vücudu hakim olamadığı bir hırsla titriyordu.

Saatler geçiyor veya Abner'e saatler geçmiş gibi geliyordu.

Saatine baktı. Saatin ancak onbir buçuk olduğunu gördü.

İki gece evvel bu saatte Phil Linton katiliyle buluşmak üzere caddede yürüyordu. Şimdi Dab Ashton, kendisini öldürmeye tereddüt etmeyecek olan bir adamla yüzyüzeydi.

Abner, sabırsızlıkla ancak onbir buçuk, diye düşündü. Ve Mr. Dab saat bire kadar beklememi söylemişti. Hiçbir zaman saat bir olmayacak. Saatin bir olması için sanki bir sene var.

Abner kendi kendine, belki dışarı çıkarlar, diye söylendi. Eğer dışarı çıkarlarsa onları takip edebilirim.

Abner birden arabası olmadığını idrak etti. Arabası ça-

lınmıştı ve şimdi polis bir cinayetin delili olarak arabasına el koymuştu. Trafiğe dikkat etmemekle büyük bir aptallık etmişti. Walters'in kenarında park edilmiş birkaç tane araba vardı. Hiçbir tanesi cadillac değildi. Halbuki Cadillac görünmiyecek şekilde bir köşe başında park edilmişti.

Abner, etrafına bakmarak geçen bir taksi aradı. Sanki hemen ihtiyacı olacaktı. Görünürde bir tane bile yoktu. Eğer çıkarlarsa, diye düşündü. Onları takip edeceğim. Eğer bir arabaya binerlerse ben de bineceğim ve Walters'i Pat'ın yerini söyiemiye mecbur edeceğim.

Ciddî bir plânı yoktu. Darma dağınık zekâsı tam olarak işlemiyordu. Walters ve Mr. Dab'in anî olarak çıkması ile yapacağı en ufak hareket herşeyi berbat edebilirdi.

Abner, oteü?i kapısını tetkik ederek hâlâ görünmiyen şahısları bekledi. Sarı ışıklı pencereye bakarak pencerenin üzerine düşebilecek herhangi bir gölge aradı. Dikkatle bakmaktan gözieri acıyor vc yanıyordu. Gözlerini, çıkanları kaçırmam korkusu ile kırpıyordu bile.

Artık içinde bulunduğu gerginliğe tahammül edemez oldu. Kaldırımı geçerek karlı ve ıslak caddeye çıktı ve Beşinci Caddenin meydanını geçti. Doğruca otelin kapısına doğru yürüdü. Kapıda Walters'in yaptığı gibi durdu. Camlı kapıdan içeriye baktı. Önündeki defterin üzerine eğilmiş olan Madam Sorel'i ancak görebiliyordu. Kadının birkaç adım sağ tarafında duran Walters'le Mr. Dab'i görmedi.

Abner, otelin kapısını bir santim kadar araladı. Sonra bu hareketin manasızlığını anlıyarak kapıyı kapadı. Kendi kendine küfür ederek tekrar caddenin karşı tarafına geçti. Saatine bir göz attı. Yelkovan yavaş yavaş gece yarısına yaklaşmak üzereydi. Mr. Dab'in tesbit ettiği saate henüz bir saat-ten fazla bir zaman vardı.

Abner, bir şahsın kendisine doğru geldiğini hissetti. Kendisine gittikçe yaklaşmakta olan bir polis on iki adım kadar bir mesafede bulunuyordu. Genç bir polisti. Üstündeki elbiseyle iftihar eder bir tarzda başı havada yürüyordu. Polisin yüzü, bir gece evvel Ricky Sperber'in kapısı önünde gördüğü poli

sin yüzüydü. Abner aceleyle eczanenin kapısından içeri daldı.

Abner'in eczaneye girmesinden bir dakika sonra devriye polisi Ferguso arkasını otele dönerek Sekizinci Caddeye doğru döndü. Ferguson, dikkatli ve tetik bir polisti, fakat başının arkasında gözleri olmadığından otelin kapısında görünen Wall ters'li Dab Ashton'u göremedi.

Şüphesiz Abner de onları göremezdi. Şimdi eczaneye girmiş omuzunun üzerinden bakarak arka tarafa doğru ilerlemişti. Dükkânda katipten başka iki kişi daha vardı. Hafifçe sarhoş görünen bir kadın bir tabureye oturmuş kahve içiyordu. Adam uyuklu kâtipten sigara alıyordu. Eczane kısmı dükkânın arka tarafındaydı. O tarafa doğru yürüdü. Kâtip kırmızı saçlı ve püskül bıyıklı bir adamdı. Küçük ve portatif bir radyodan haberleri dinliyordu.

Kâtip:

— Evet, efendim, dedi.

Abner, konuşmak için ağzını açtı. Sipariş edecek hiçbir şey aklına gelmiyordu. Spiker'in sesinin farkına vardı.

«...Bugün Long Island, Pineport'ta bir cinayet oldu Polis, New York çetelerinin başı olan Fassio'nun Hot Springs'de geç vakit yakalandığını ve sorgusu yapılmak üzere New York'a getirileceğini söylüyor. Fassio'nun mücrimleri iade etmekten sarfmaz ettiği söyleniyor. Burke ve Holmquist firmasında çalışan ve arabası cinayet yerinde bulunan genç avukat Abner Ellison halen polis traafmdan aranıyor...»

Kırmızı saçlı kâtip:

— Cinayetle alâkadar görünüyorsunuz, efendim, dedi. Bugünlerde çok vahşet oluyor. Birşey mi arzu ettiniz?

Abner, dikkatini büyük bir gayretle kâtime çevirdi.

— Oh, evet! dedi. Küçük bir kutu aspirin verin. Başım ağrıyor.

— Zannedersen bugünlerde herkesin başı ağrıyor.

Kâtip aspirini tezgâhın üzerine koydu. Abner, küçük paketi sol eliyle aldı ve sağ eliyle parasını verdi. Birdenbire kâtinin kesik parmaklı eline baktığını farkettti.

Hemen dönerek kapıya doğru yürüdü. Kırmızı saçlı kâti

tip arkasından bağırdı:

— Hey! Bayını. Bir dakika bekleyin.

Abner başını döndürmedi. Kapıya doğru hızlı adımlarla; yürüdü. Sigara satılan tezgâhın arkasından başka bir adanı çıkara ktam Abner'in önünde durdu ve elini göğsüne dayadı.

— Bir dakika, efendim, dedi.

Abner durdu. Önünde duran adamın suratını dağıtıp kapıdan fırlamayı düşündü. Fakat kırmızı saçlı kâtip yanına gelmişti. Abner'e bozuk para uzatıyordu.

— Paranızın üstünü unuttunuz, efendim, dedi. Sinirli olmalısınız. Şu aspirinlerden hemen bir tane alsanız fena olmaz.

Aber, birşeyler mırıldanarak paranın üstünü cebine soktu. Kapıdan dışarıya baktı. Cadde bomboş görünüyordu.

Caddeye çıktı. Dab Ashton'un penceresine bir göz attı. Perdenin arkasındaki sarı ışık hâlâ yanıyordu.

Abner, yanan bu ışıktan dolayı biraz rahatladı.

İşığın sadece bir köpek için yanık olarak bırakılmış olduğunu bilmesine imkân yoktu.

FASIL 28

Cadillac otelin kapısından uzak bir köşede park edilmişti. Bu kış gecesinin geç saatlerinde Beşinci Caddede fazla kalabalık yoktu. Walters arabasının kapısını açarken Dab durdu. Otele doğru baktı. Birçok seneler bu otel kendisine bir yuva olmuştu. Burasını tekrar görebileceğini hiç düşünmüyordu. Köpeği beslemeyi akıl edeceklerini ümit etti.

Walters sordu:

— Yardım mı araniyorsunuz? Yardım edecek kimse yok gibi görünüyor. Arabaya binin.

Walters arabayı sol eli ile kullanıyor ve sağ eli ile kanapenin üzerinde duran tabancanın üstünde duruyordu.

— Sinirlenmeyin, Mr. Dab, dedi. Tek elle de olsa bir şoförüm. Trafikte ölmenize mani olurum. '

Şehrin yukarı kısmına doğru giderlerken Walters:

— Anlıyorsunuz ya bir plânım vardı. Abner'i takip ede-

•ek tevkif olmaya karşı geldiği için onu vuracak ve cinayet tabancasını cebine koyacaktım. Sonra şatoya giderek Pat'ı kurtaracaktım. Benim deli olduğumu düşünecekler fakat bir cinayeti ve bir kaçırmayı hallettiğim den dolayı bir şey yapamayacaklardı. Hattâ terfi bile ettireceklerdi. İhtiyacım olduğundan değil. Nasıl olsa Fassio aldığım maaşın iki mislini ödüyor. Bir kahraman olacak ve Pat'la evlenecektim. Eğer zamanı hatırlıyamazsa tabîî. Pat'in zamanı hatırlaması tehlikesini göze alacaktım. Kız, kaçırıldığını söylediğim saatten iki saat evvel kaçırılmıştı. Ellison'un Linton'un evinde bu kadar uzun bir müddet kalacağını bilmiyordum. Linton umumiyetle çok erken yatar. Az bir zaman farkı olmuş olsaydı zaman hususunda yanılmış olacağına ikna edebilirdim.

— Başka bir hata daha yaptın. Linton'un işini bitireceğine onu ölmek üzere bıraktın.

Walters, sanki anlamıyormuş gibi ciddî bir ifade ile cevap verdi:

— Bu da başka bir mesele. Onu kalbinden vurmayı tasarlamıştım. Nasılsa vuramadım. Onun ızdırapla ölmesini görmemekle beraber büyük bir acı ile ölmesini arzu ediyordum •ve biraz aşağıdan vurdum. Niçin bilmiyorum. Eğer kâğıt ve kalem olsaydı suyum kaynamıştı. Veya şu kartlar hakkında siz bu kadar aptalca hareket etmeseydiniz.

— Seri hastasın, Allan. Zihnen hastasın. Tedavi olabilirsin. Bunun için yerler vardır...

— Ha vır! O yerlerden hiçbirisini istemiyorum. Nasıl olsa, beni duymadığı halde Pat'in kapısının arkasından onunla uzun bir müddet konuştum. Sonra aklım başıma geldi ve Abner'in arabasını alarak tekrar şehire indim. Arabayı Sullivan •Caddesindeki evin önüne park ettim. Pat'in rujunu ve not defterini arabanın içine bıraktım. Kendi arabama oturarak beklemeye başladım. Çok geçmemişti ki eve bir polis girdi. Polis bizim karakoldan Ferguson'du. Tekrar dışarı çıktı. Sonra köpeği ile beraber küçük boylu adam geldi. Arabayı gördü. Plâka numarasına baktı. Sonra köpeği arabaya koydu. Kendisi de binerek oradan uzaklaştı. Takip etmem lâzımdı. Pineport'ı

taksi oto parkına geldiğimiz zaman yanına giderek tabancamı çektim. Köpek havlamıya başlayınca tabancamın kabzası ile başına bir darbe indirdim. Küçük boylu adamı denizin kenarına götürdüm. O zaman baltayı gördüm. Polise Abner'i hatırlatmak için bir parmağını kesmeyi düzündüm. Kayıkhanede onu öldürmeden evvel parmağını kestim. Onu ilkin öldürüp parmağını sonra kesebilirdim. Fakat istediğim bu değildi, onun da acı çekmesini istedim.

Walters her ne kadar tek elle araba kullanıyorsa da şehrin yukarı kısmına gelinceye kadar arabayı çok dikkatli kullandı. Trafik işaretlerine harfiyen itaat ediyordu. Linton'un evinin yukarı kısmında kendi evinin bulunduğu sokağa girdi. Mad Hatter Şatosu Linton'un evinin karşısından buraya kadar uzanıyordu. Walters, şatonun yüksek, meşum tuğla duvarları üstündeki küçük bir kapının önünde durdu. Dab, arabadan çıkarken nehrin karşı sahilindeki kocaman Tik-Tak saati gördü. Gece yarısını yirmi dakika geçiyordu. Otuz dakika sonra Abner otele gidecek belki polise haber verecekti. Acaba bir saat çok geç mi olacaktı?

Walters, arabanın tortito gözünden bir elektrik feneri çıkardı. Dab'in kendisine iade etmiş olduğu tavşan ayağı asılı olan zincirdeki anahtarlardan biri ile kapıyı açtı. Dab Walters'in önünden şatonun malta taşı ile döşeli avlusuna girdi. Walters'in kapıyı aralık bıraktığını hayretle gördü.

Avlu çok karanlıktı. Bir zamanlar Avrupa köylerini süsleyen mermer heykelcikler karanlıkta mezar taşları gibi görünüyordular. Walters, elektrik fenerini yakarak Dab'i muhafızların bölüğüne doğru götürdü. Binada hiçbir ışık yoktu. Walters tabancası elinde olduğu halde kapının üzerine vurdu. Cevap yoktu.

Walters:

— Grosz ya dışarda veya içerde kör kütük sarhoş yatıyor, dedi. Şansı varmış.

Tekrar avluyu geçtiler ve Walters zincirdeki en büyük anahtarla şatonun kapısını açtı. Elektrik fenerini geniş holde dolaştırdı. Mobilyaların üzeri beyaz örtülerle örtülmüştü.

Walters üzerinde uzun mumlar bulunan büyük bir şamdan buldu. Birkaç tane mum yaktı, umların alevi yükseldiği zaman çelik zırhlar, yağlı boya tablolar, örme duvar halıları karanlıktan bitermiş gibi meydana çıktılar.

Dab, eğer bu benim son sahnemse, diye düşündü. Tamamen Gotik tarzı döşenmiş bir sahnede oynuyorum.

Holün arka tarafında halı döşeli muazzam bir merdiven vardı. Dab, başı ile merdivenleri işaret etti:

— Yukarı çıkalım, dedi. Pat'in yanına gidelim.

Walters, iki tane iskemlenin örtüsünü açarak emretti:

— Otur. Pat, ölen son şahıs olacak.

Dab, haykırdı:

— Hayır! Beni yukarı götür! Beni de onun yanına kitle! Ondan sonra kaç! Meksico'ya, Cenubî Amerika'ya, herhangi bir yere gidebilirsin. Daha fazla cinayet işlemene lüzum yok, Allan. Kaçmak için elinde fırsat varken bu fırsatı kullan.

Walters, gayet sakin bir sesle cevap verdi:

— Kızı öldürmem lâzım. Senin yüzünden şimdi onu öldürmek mecburiyetindeyim. Şüphesiz seni de öldüreceğim. Zannedersen bunu biliyordun. Fakat Abner'in gelmesini bekliyeceğiz.

— Abner buraya gelemes, Abner'in, Pat ile benim burada olduğuma dair bir malûmatı yok ki...

Walters sırtıttı. Bu sırtışı korkunç olmakla beraber çokcukcaydı.

— Ona nasıl haber bırakacağınızı merak ediyordum. Hat-tâ lüzum olsaydı size, bir not yazabilmeniz için fırsat bile verecektim. Çünkü Abner'i öldürmek için en iyi yer burasıydı, onun gelmesini istiyordum. Satranç tahtasını devirip de taş-ları toplarken çok acemiydiniz. Bir taş aldınız ve anahtarla beraber ihtiyar kadma verdiniz. Hatırlar mısınız, bana çocukken satranç oynamasını öğretmiştiniz, Mr. Dab? Kadma bıraktığınız taş bir kaleydi, değil mi?

Detektif J. Bond saatine baktı. Gece yarısını geçiyordu. Sansone ile beraber bir hâdisede çalışıyorsan hiç olmazsa uyku uyuyamazsın. İhtiyar adam vazifede kalacaksın diye emir vermezdi, fakat daima yapılması lâzım gelen şeyleri teklif ederdi. Bu sebeble vazifeden ayrılamazdın. Eğer eve gitmek istersen bilhassa söylemen lâzım gelirdi. Bu cüreti Sansone karşı gösterebilecek çok az polis vardı. Haas'ı Pineport'ta bırakmış, mahalli polisle beraber çalışarak mulâj yapmasını ve Sperber'in vücudundan çıkan kurşunun Linton'u öldüren aynı tabancadan atıldığını ispat etmek için balistiğin neticelenmesini istemişti. Telefonla Hod Springs poplisi ile yapılan görüşmeden sonra J. Bond, ile dedektifin Arkansas'a giderek Lenny Fassio'yu almalarını sağlamıştı, J. Bond şahsen **Pafisio'nun** sorguya çekilmesinden, her zaman olduğu gibi bir fayda sağlanamayacağı düşünüyordu. Fakat ihtiyar Sansone hararetlenmişti. Polis, Johnny Barrone'u ve kiralık katil Bansa'yı hiçbir yerde bulamamıştı.

Nihayet kaçmış olduklarına kanaat gelince kırmızı yüzlü adam Fassio'nun sorguya çekilmesinden önce yaptırılacak bil iş bulamamıştı. J. Bond büyük bir aptallık göstererek Pat'in ruju üzerindeki parmak izlerinin Phil Linton'un evinde bulunabilecek parmak izi kartları ile karşılaştırılmasını teklif etmişti. Linton'un itiyatlarından birisi, bütün dostlarının ve komşularının parmak izlerini almaktı.

Bu parlak teklifin neticesi olarak; J. Bond, Haas ve Grierson şimdi Linton'un evindeydiler.

Haas içi parmak izi tasnif kartları ile dolu olan küçük yeşil dosyayı holdeki dolapta buldu. Görünüşe göre Linton bütün komşularının parmak izlerini almıştı.

Haas:

— Eh, nasıl oldu ise kolay bir iş buldum, dedi. Bu kartlar isimlere göre alfabetik sırayla dizilmiş. On parmağa numara ve isim vererek kıymet takdir eden Galton'ın Henry sistemine göre dosyalanmamış. Eğer böyle olsaydı, bazı polis

şubelerinin tatbik ettiği gibi Battley tek nokta sistemini kullanmadan tek bir parmak izini bir dosyada bulmak çok zor olacaktı.

Haas, Patricia Linton isimli kartı tetkik etti. Rujun üzerinden alman parmak izleri ile mukayese etti. Sonra kaşları çatıldı. J. Bond'a.

— Muhakkak olan birşey var, dedi. Rujun üstündeki parmak izi Patricia Linton'a ait değil. Bu iz rujun üzerine çıkmadan evvel ruj iyice silinmiş. Bu izi bırakan şahsın parmağı da oldukça yağlıymış. Pat Linton'a ait olan parmak izlerinin hiç birisine benzemiyor.

— Bu takdirde katilin parmak izleri olabilir.

— Eğer bu iz katile aitse katil, bir kadındır. Veya bir çocuk veyahut eli çok küçük olan bir adamdır.

J. Bond kartları karıştırdı.

— Burada yüz tane kadar kart var, dedi. Fakat sadece on iki kadarı kadınlara ait görünüyor. Muhtemelen Phil kadın komşularının ve Pat'in mektep arkadaşlarının da parmak izlerini almıştır. Kadın isimleri olan şu kartları çabuk tarafından bir kontrol etsen nasıl olur?

J. Bond kartları seçerek Haas'a verdi. Haas bu kartları çabuk tetkik ediyordu. İşi bitenleri bir kenara bırakıyordu. Bir kart üzerinde tereddüt etti. Büyüteçle baktı ve rujun üstünden alınan parmak izini kartın üzerine koydu. Başıyla işaret etti:

— Budur, dedi. Sağ elin baş ve işaret parmakları. İşte rujun üstünde parmak izi bırakan şahıs.

J. Bond, kartın üstündeki isme baktı,

— Mümkün gibi görünüyor, dedi. Emin misin?

Haas, ekipmanlarını toplayarak cevap verdi:

— Eminim. Parmak izlerinin yalan söylemediğini söylerler. Hiç olmazsa üzerinde çalıştığımız bir teoridir.

— Fakat bu kart üzerindeki parmak izleri Al Walters'in annesinden alınmış. Yaşlı kadın artık hiç sokağa çıkmıyor. Anladığıma göre şarabını bile evine götürüyorlar.

— Kartın üstündeki tarih bu parmak izlerinin senelerce

evvel alındığını gösteriyor. Belki o günlerde gezmeğe meraklıydı.

— Mademki böyle, şatonun öbür tarafındaki sokağın köşesinde oturuyor. Vakit geç fakat oraya gidebiliriz.

— Sen gideceksin. Benim bu günlük işim tamam. Teknik olarak uzun bir zaman önce işim bitmişti. Ben teşhis yapan bir adamım. Sözüm ona sadece laboratuvarlarda ve cina-yet yerlerinde çalışmam lâzım.

Taşıdığı küçük çantadan bir şey aldı.

— İşte, dedi. Ruju ve not defterini bir karton üzerine koydum ve teşhis için işaretledim. Bunları da beraberinde götürebilirsin.

Haas, iki tane jelatin kâğıdın yapılmış zarfı J. Bond'a verdi. Her ikisinin içinde kalın bir karton parçası vardı. Ruju ve not defteri incecik iplerle bu karton parçalarına raptedilmişti. J. Bond zarfları cebine koyarak Grierson'a:

— Arabayı döndürsek iyi ederiz, dedi. Çok yokuş ve ben de çok yorgunum.

Mrs. Walters kapının ziline hemen cevap verdi. Fakat ancak kapıyı araladı. Üzerinde lekeli bir sabahlık vardı. Gri saçları dağınıktı. Gözleri cam gibi parlıyordu. J. Bond'a kendini takdim etti:

— Phil Linton'un evinde uzun bir zaman evvel tanışmıştık, dedi. Oğlunuzu tanıyorum. Evde mi?

Mrs. Walters kapıyı biraz daha açarak:

— Özür dilerim, dedi. Evde yok. Telefon ederek geç kalacağını söyledi.

— Sizinle görüşmek istiyoruz.

Kadın onları dağınık bir oturma odasına aldı. Yerler süprülmemiş ve mobilyalar tozluydu. Bir masanın üzerinde, yarı dolu bir bardağın yanında ucuz nev'inden bir şişe şarap duruyordu. Şişe hemen hemen boşalmıştı.

Mrs. Walters suçlu gözlerle şişeye baktı:

— Biraz münebbih almak zorundayım, diye izah etti. ilâç yerine kullanılan bir içkidir. Biraz çarpıntı var da.

J. Bond, zarflan kadına göstererek sordu:

— Bu şeyleri daha evvel gördünüz mü, Mrs. Walters?
Mrs. Walters kızardı. Şaşırmıştı.

— Oh, tabii, diye cevap verdi. Patricia Linton'undur. İsminin baş harfleri üzerlerine kazanmıştır. Randevuları olduğu gece bunları muhafaza için Allan'a vermiş olmalı. Kaybolduğu gece, giydiği elbisenin cebinde buldum.

Yüzü büsbütün kızardı.

— Elbisesini temizliyordum. Ütüye gönderecektim.

— Bunları elbisesinin cebinden çıkarttıktan sonra ne yaptınız?

Mrs. Walters dudaklarını ıslattı:

— Şey... Tekrar cebine koymam lâzım geldiğini düşündüm. Elbiseleri ütüye göndermekten vaz geçtim.

J. Bond, kadının bu kadcark birşeyle niçin bu kadar suçlu görüldüğüne hayret etti. Sonra anladı. Vazife esnasında bir polis alkolikler hakkında çok şey öğrenirdi. Böyle bir şeyi almak için cinayet bile işleyenler vardır. Bir sarhoş öldürmez fakat çalardı. Kadın, oğlunun ceplerini karıştırarak şarap alabilmesi için para arıyor olmalıydı.

— Oğlunuzu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?

— Mercer caddesinden telefon ederek Mr. Dabney Aslıton'u görmeye gideceğini ve kendisini beklememi söyledi. Başta dertte değil, değil mi, dedektif? Müfettişin onu muvakkaten işten uzaklaştırdığını biliyorsunuz. Zavallı çocuk çok sinirli, çok perişan...

J. Bond inandırıcı bir sesle konuştu:

— Belki ehemmiyetsiz bir şeydir Mrs. Walters, Sadece birkaç sual sormak istiyoruz. Teşekkür ederim ve bu saatte rahatsız ettiğimiz için özür dilerim.

Caddeye çıktıkları zaman Grierson:

— Eh, dedi. Bu parmak izinin rujun üstüne nasıl çıktığını izah eder.

— Evet. Fakat rujun ve not defterinin Painport'ta bulunan Ellison'un arabasına nasıl girdiğini izah etmez. Washington Square'e gidelim. Waltersle konuşmak istiyorum.

Nehrin karşı sahilindeki büyük saati gördü.

— Bire yirmibeş var. Eğer kara yoluna çıkar ve biraz gaza basarsan saat birde orada olabiliriz. Trafik fazla olmasa gerek.

Yokuş yukarı Mad Hatter şatosunun önünden geçerlerken J. Bond:

— Şato kapısının yanında büyük bir cadillac var, dedi. Mad Hatter'in demir perdeden kurtulup geri geldiğini zannetmezsın, değil mi?

Şehre giden kara yoluna vasıl oldular.

Grierson cevap verdi:

— Al Walters'in böyle bir cadillac arabası var. Her zaman bir dedektifin böyle bir arabanın yükü altından nasıl kalabileceğini düşünürüm. Taksitleri de oldukça yüklüdür.

— Waltdrs'in arabası olduğunu düşünmüyorsun değil mi?

— Olması için sebep yok. Evinin önünde park edebileceği geniş bir saha var. Hem evinin arkasında da bir garajı var.

Araba şehre doğru ilerliyordu.

J. Bond güldü:

— Zavallı, Mr. Dab, dedi. Büyük bir gayretle Ellison'u kurtarmaya çalışıyor. Bir kere ne yaptı biliyor musun? Beni, bir mimarın Pat Linton'un Mad Hatter şatosunun kulesinde saklanmış olduğunu düşündüğüne inandırmaya çalıştı.

FASIL 30

Allan Walters:

— İlkın Abıner'i öldüreceğim, dedi. Sonra seni öldüreceğim. Zavallı küçük Pat sonuncu olacak.

Dab, güzel Allahım, diye düşündü. Günlük ev işlerini düzenliyen bir ev kadınına benziyor.

Walters, paltosunun cebinden bir şişe viski çıkardı. Dab'e ikram etti. Dab başını sallıyarak red etti. Walters derin bir yudum aldıktan sonra:

— Zannedersem sizin burbon kadar iyi değildir, dedi. Viskiden pek anlamam ama son bir kaç gündür o kadar fazla içtim ki.

Titreyen mum ışıkları Walters'in gözlerine aksediyordu. Dab, gözlerinde doğru olmayan bir şey var, diye düşündü. Sadece mum ışıkları ve içtiği içki sebebi ile değil. Gözleri bir delinin gözleri. Hatalı. Daima böyledir fakat ben şimdiye kadar görmemiştim.

Dab, ümitsizce bir kere daha teşebbüs etti:

— Pat'i öldürmene lüzum yok. Başka kimseyi de öldürmen için sebep yok. Kulenin anahtarını bana ver. Pat'i bana ver. Bütün istediğim bu. Büyük arabana atla ve buradan uzaklaş. Seni asla yakalayamazlar.

— Gideceğim. Fakat evvelâ Pat'i öldürmem lâzım. Onu sevdiğim için öldürmem lâzım, anlıyor musunuz? Onu başka bir adama terkedemem. Abner'i öldürmem lâzı, çünkü ondan nefret ediyorum. Ondan her zaman nefret ettim ve sizi de öldürmem lâzım, çünkü bütün işimi bozdunuz. Bir plânım vardı. Bir kahraman olacak ve Pat ile evlenecektim. Terfi edecek belki bir madalya bile alacaktım. Eğer bir kahraman olursam, Pat beni sevebilirdi. Abner bir kahramandı. Bir madalya da aldı. Abner'den iki yaş büyüğüm. Acemi bir polistim ve tecilim olduğundan harbe gitmedim, fakat Abner gitti. Hem de gönüllü olarak. Harbe gitmediğim için Pat beni hakir görüyordu.

— Pat seni hakir görmezdi. Seninle iftihar ederdi, Allan. Hiç kimse seni hakir görmedi.

Walters, şişeden bir yudum alarak başını salladı.

— Herkes beni hakir gördü, dedi. Babam ve annem yüzünden. Ben iki yaşındayken babam bizi terketmiş. Annem içkiye alıştı. Küçük bir çocukken diğer çocuklar, peşimden gelerek benimle alay edeceklerdi. Hakkında bir şiir bile yazmışlardı. Arkamdan bağırır ve şatonun duvarları üzerine tebeşirle yazarlardı. «Allan'm babası bir serseri ve annesi sarhoş bir deli.»

Dab, acıdı. Onun kabahati değil, diye düşündü. Bu kadar dehşetli bir şey onun kabahati olamazdı. Ona kabahat bulunamazdı.

Dab, teşvik etti:

— Kaç, Allan! Şimdi fırsat varken kaç. Eğer Abner buraya gelirse polisi de beraber getirecektir.

— Abner'i beklemem lâzım. Pat, Abner'i seviyordu. Polisleri getirmez. Polislerden kaçacaktır. Poli cinayet için ondan şüphe ediyor. Onu dinlemezler. İhtiyar kadına o satranç taşılı bıraktınız diye benim peşimden de gelmezler.

Dab, meselenin esası da bu, diye düşündü. Doğru söylüyor. Abner polise gitmez ve gitse bile polis buraya gelmez. Bir müddet sonra Abner, buraya silâhsız olarak gelecek ve öldürülecek.

Walters devam etti:

— Sen de beni hakir görürdün. Çocukken seni takdir ederdim. Meşhur bir aktör olduğundan ve resmin gazetelerde çıktığından senin büyük bir insan olduğunu düşünürdüm. Fakat sen Abner ve Pat'i severdin. Benimle alâkadar olmak zahmetini göstermezdin. Matinelerin için Abner'e ve Pat'e davetiye verir, fakat beni hiç düşünmezdin. Yalnız bir kere. O zaman ben onsekiz .yaşındaydım. Abner onaltı ve Pat oniki yaşındaydı. Hatırlıyorum, aynı piyesin ilk gecesi idi ve Abner'e resmî bir elbise getirdin, fakat benim elbisem yoktu. Bir elbise kiralamam icap etti ve bana tam beş dolara patladı. Abner'in elbisesi tam arkasına göreydi. Fakat o zaman ben zayıftım ve kiraladığım elbise üzerimden dökülüyordu. Bu durum Pat'in beni daha çok hakir görmesine sebep oldu. Piyesi bile seyredemedim. Herkesin bana güldüğünü düşünerek ka napemde büzülüp kaldım.

— Çok üzüldüm, oğlum. Beni öldürecek bile olsan çok üzüldüm. Hiç bilmiyordum.

Walters parladı:

— Benim için üzülmeysin. Şimdi patron benim. Plânım yürümedi, fakat hâlâ patron benim. Tabancam var. Kaçacağım ve kaçmakta devam edeceğim, fakat gitmeden evvel hepinizi öldüreceğim.

Dab, katil o değil, diye düşündü. Benim. Uzun seneler evvel nasıl bir insan olduğunu anlamam lâzımdı. Fakat sevdiklerim Abner ve Pat'tı ve ona hiç dikkat etmedim. Onun ne

kadar incindiğini ve nelere sebep olduğunu hiç anhyamadım. Anlayışlı ve nazik olabilirdim.

Ve Haas, yerdeki kartları bana gösterdiği zaman Phil Linton'un ne demek istediğini anlamalıydım. Onu yakalıya bilirler ve Pat'in yerini söyletebilirlerdi. J. Bond'da haber verebilirdim. Fakat sahnenin ortasında yalnız olmak istedim. Her şeyi tek başıma halletmek istedim. Hayır! Hayır! Bu değildi. Onunla pazarlık edebilmenin tek çaresi buydu. Onun bir deli olduğunu biliyordum.

O katil değil. Katil benim.

Kısa bir zaman sonra Abner ve Pat ölecekler ve katilleri ben olacağım.

FASIL 31

Madam Sorel bir saate yakın bir zaman masasının üstünde duran küçük satranç taşma baktı. Hesaplarını yaptığı defterin üzerinde duruyordu. Manasızlık! İhtiyar birisinin yapacağı hesaba almıyan bir şey. Defterindeki numaralar gibi olmayan problemlerden hoşlanmazdı.

Barın garsonu ihtiyar Jan, bir oda servisi için elindeki içki tepsisi ile zemin kattaki bardan çıktı. Madam Sorel onu masasına çağırdı ve küçük fil dişi parçasını gösterdi.

— Bu şey, dedi. Zamanınızı boşuna harcadığınız şu mânâsız oyuna ait değü mi?

Jan başı ile tasdik etti:

— Bir satranç parçası. Buna kale denir.

— Hakikaten mânâsız bir isim! Bu bir kargaya benziyor. Kaleye benzer tarafı yok ki!

Jan'la satranç oynarken garsonun çağırılması üzerine oyunun yarıda kesilmesinden dolayı Firtle'de salona girdi. Lâfa karıştı:

— Aynı zamanda buna şato da denir. Dab Ashton'un satranç taşına benziyor. Nereden buldunuz? Bana satranç oyamıya başladığınızı söylemeyin, Madam?

Madam Sorel:

— Kale veya şato, dedi. İhtiyar hakikaten kendisini şaşırdı !

Dab'in taşı masaya nasıl bırakmış olduğunu anlattı. Sonra ilâve etti:

— Ve bana öyle bir bakış baktı ki! Ben, bana bu kadar dikkatle bakılacak bir kapak kızı mıyım?

Pirtle:

— Oldukça acaip, dedi. Linton'un öldürüldüğü evin hemen karşısında bir şato var. Mr. Dab yalnız olarak mı çıktı?

— Buraya arada sırada onu ziyarete gelen genç bir adamla beraber gitti. Zannedersem bir polis ajanı. Mösyö Walters.

— Oh! Bu takdirde emniyettedir. Dedektif Walters'le tanışmıştım. İyi bir gençtir.

Pirtle odasına çıktı. Jan tepsiyi götürmek için uzaklaştı. Madam Sorel satranç taşına bakıp, kırmızı saçlarının bukleleri gözlerine dökülünceye kadar başını salladı.

Abner Ellison kapıdan girdiği zaman saat tam birdi. Madam Sorel başını kaldırıp baktı.

— Muhakkak gitmelininiz, dedi. Anladığıma göre polis sizi arıyor. Otelimin itibarını sarsacaksınız.

Abner en tatlı tebessümü ile Madam Sorel'i yatıştırdı.

— Zıyanı yok Madam, Mr. Dab beni bekliyor.

Madam Sorel sert bir sesle cevap verdi:

— İhtiyar burada değil. Bir saatten fazla bir zaman evvel Mösyö Walters isimli bir polis ajanı ile beraber buradan ayrıldı. Polis belki de sizi arıyordu. Lütfen gidin delikanlı.

Abner haykırdı:

— Walters! Mr. Dab benim için bir mesaj bıraktı mı? Bu çok mühimdir Madam Sorel!

İhtiyar kadın başını salladı:

— Sadece anahtarını bıraktı ve satranç tahtasından şu mânâsız şeyi.

Küçük fildişi parçasını Abner'e uzattı.

Abner hayretle satranç taşına baktıktan sonra:

— Bir kale, dedi ve dikkatle Madam Sorel'in yüzüne baktı.

Madam Şorel kızgınlıkla:

— Lütfen bana böyle bakmayın, dedi. Fezadan gelen bir mahlûk değilim ki böyle bakıyorsunuz!

Abner konuşmakta devam ediyordu, fakat kadına hitap etmekten ziyade kendini kendine söylüyordu:

— Evin tam karşısındaki şatodan başkası olamaz. Mad Hatter Şatosu. Pat orada ve Walters Mr. Dab'i de öldürmek için oraya götürdü.

Telâşla otel sahibesine döndü:

— Buradan ayrılalı ne kadar oluyor? dedi. Bir saat mi, demiştiniz?

ihthiyar kadın Abner'e bakmıyordu. Gözleri otelin kapısına dikilmişti.

— Bir saatten fazla, diye cevap verdi.

Abner:

— Oh, Allahım! diye haykırdı. Belki ikisi de şimdi ölmüş bulunuyorlar. Oraya gitmem lâzım. Derhal oraya gitmeliyim.

Kapıya doğru dönmeye hazırlandı, fakat ağır bir el omu zundan tuttu ve bir ses:

— Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlı çocuk, dedi. Yalnız bizle geliyorsun.

Dedektif J. Bond ve dedektif Grierson salona henüz girmişlerdi.

J. Bond emretti:

→ Üzerini ara, Grierson.

Abner helecanla haykırdı:

— Allan Walters katildir. Kısa bir zaman evvel Mr. Dab bilmeceyi halletti. Bir çeşit akrostik de Walters'in ismini veriyor. Mr. Dab, Walters! yalnız olarak görecekti. Pat'ın hayatını kurtarmıya çalışıyor. Pat'i kurtarmaktan başka bir düşüncesi yok. Walters, Pat'i Mad Hatter Şatosunda tutuyor. Mr. Dab'i de oraya götürdü. Bir saatten fazla bir zamandır oradalar. Mr. Dab nerede olduğunu bana göstermek için bu satranç taşını bıraktı. Buna kale denir

Sözünün burasında Abner elindeki fildişi taşı J. Bond'a uzattı.

J. Bond

— Satranç bilmem, fakat bu bir şatoya benziyor, dedi. Ve Madam Sorel'e döndü. Madam Sorel Dab'in acaip tavırlarını atlattı ve ilâve etti:

— İnanılmaz! Hakikaten saçma!

Grierson Abner'i aramasını bitirmişti.

— Silâhı yok, Dedektif, dedi.

J. Bond dalgın gözlerle satranç taşına bakıyordu. Abner haykırdı:

— Allah aşkına! Öldürecekler! Polis çağırmıyacak mısınız? Oraya bir polis arabası göndermiyecek misiniz?

— Walters, isminin meydana çıkması acaip. Hayır Ellison, hiç bir polis arabası çağırmıyacağım. Otuz iki sinyalini vermiyeceğim. Bu meselede boynumu kâfi derecede uzattım ve daha fazla uzatmıyacağım. Sen cinayet için aranıyorsun ve Walters'in peşinden bir polis arabası göndermiyeceğim. Bu küçük parça belki anahtarla beraber kaza ile düşmüştür.

Abner itiraz etti:

— Katil Walters'tir. Halen iki adam öldürdü ve Pat ile Mr. Dab'i şatoda tutuyor...

J. Bond:

— Helecanlanma, dedi. Helecanlanma, tatlı çocuk.

Grierson, hatırlattı:

— Ruj meselesi var ve şatonun kapısında bir cadillac görmüştür. Hatırlarsanız.

— Ben de bunu düşünüyordum, fakat otuz iki sinyalini vermiyeceğim. İhtiyar Dab, benimle samimi olmadı. Yine ne gibi bir harekete kalktığını bilmiyorum. Sirenimiz açık ve kırmızı lâmbamız yanarsa yirmi dakika sonra orada olabiliriz.

Abner'e döndü:

— Ellison, dedi. Tevkif edildin. Fakat seni de beraber götürmekten başka çaremiz yok.

Grierson sordu:

— .Kelepçe takayım mı?

— Hayır. Kelepçe istemez. Ū genç ve kuvvetli. Fakat tabancası o%n benim.

Ūç adam otelden çıkarlarken Madam Sorel gözlerini tavandan asılan avizeye doğru kaldırdı ve yüksek sesle:

— Küçük bir fil dişi taşı için ne saçma bir şey, dedi. Fransa'da böyle meseleler edebe daha uygun olarak angaje edilirdi.

FASIL 32

Allan Walters:

— İşte geliyor, dedi. Şimdi şatonun meydanında.

Düşünceli bir halde yerinden kalkarak mumları teker teker söndürdü. Tabancası ile Dab'i dürttü. Mânâsız bir sesle:

— Bu tarafa, dedi. Merdivenlere.

Dab, sırtına dayalı olan tabancanın önünde bir robot gibi merdivenlere yürüdü. Zifiri karanlıkta sadece ayaklarının etrafında dolaşan ıııklı bir daire vardı, iki kere mobilyalara çarptı. Merdivenlere geldiler.

Walters:

— Yukarı, dedi. Sahanlıkta bekliyeceğiz.

Dab, sırtına dayanan tabanca ile geniş basamakları tırmandı. Walters sahanlığa geldikleri zaman onu durdurdu. Elektrik fenerinin ışığı bir saniye için cansız bir şeklin üzerinden geçti. Dab, orada bir adamın durduğunu zannetti. Bu orta çağı ait bir zırttı.

Walters avlunun büyük kapısının karşısına gelen sahanlığın parmaklıklarında yerini aldı. Dab'i sol tarafına doğru itti. Waltres'in sol elinde elektirik feneri vardı. Tabancasını sağ elinde tutuyordu. Elektrik fenerini söndürdü fakat eli sert bir şekilde Dab'in boş göğrüne dayandı. Waltres şatonun kapısını aralık bırakmıştı. Dab, avludaki malta taşlarının üzerinde hareket eden ayak seslerini işitebiliyordu.

Waltres fısıldadı:

— Kapı açıldığı zaman onu ışıkla körleteceğim. Sonra ateş edeceğim. Hem de alçak ateş edeceğim. Bir müddet ısıtıl

rap çekerek yaşıyacak.

Ayak sesleri kesilmişti. Büyük kapı açılırken gıcırdadı Ani bir kararla Dab, Waltres'in üzerine hücum etti ve aynı anda haykırdı:

— Anber! Dikkat et! Silâhı var!

Waltres tereddüt etmedi. Elektrik fenerini Dab'in başına indirdi. Tabancanın namlusundan çıkan alev karalığı yırttı. Silâhın sesinden doğan yankı şatonun eski duvarlarını sarstı. Dab, iki basamak kadar aşağı yuvarlanırken başından kan aktığını hissetti. Kendisi ile beraber birşey daha gürültü ile yuvarlandı. Bu elektrik feneriydi. Dab, elektrik fenerine sarıldı. Şimdi kan yanaklarından süzülüyordu.

Elektrik fenerlerinin ışıkları karanlıkta dolaşarak araştırdı. Waltres ışıklara doğru ateş etti. Tekrar ateş etti. Işıklar çömelmiş olan Waltres'i bulamadılar. Fakat kapıdan doğru bir el ateş edildi. Bu körlemesine bir atıştı. Sahanelikteki zırhın üstüne çarptı. Zırhlı elbise büyük bir çan gibi öttü.

Dab, elindeki feneri sahanlıkta çömelmiş olan karaltıya doğru tuttu. Eli titriyordu. Elektrik fenerinin düğmesine bastı. Soluk ve çılgın bakışlı bir yüz aydınlandı. Bir el, gözleri kamaşan yüze doğru kalktı. Diğer fenerler de bu yüzü buldular. Kulakları sağır eden bir silâh sesi duyuldu ve karanlığa doğru alevden bir dil uzandı. Soluk çehre kızıllaştı ve sarıldı. Işıklardan kayarak karanlıkta kayboldu. Elektrik fenerlerinin ışıkları merdivenleri aydınlattı. Koşuşan ayak sesleri vardı.

»

Anber Mr. Dab'in yanındaydı.

— Yaralısınız, dedi. Kan var...

Dab, derin bir nefes alarak:

— Bir şey yok, dedi. Pat'i kurtar. Kulede mahfuz. Cenup-taki kule. Anahtarları Waltres'ten al.

Grierson, Waltres'i sırt üstü çevirdi.

— Ölmüş, dedi. Tam iki kaşının ortasından vurmuşsunuz, Dedektif.

— Elektrik fenerlerinin ışıkları üzerindeyken kaçırmam ihtimali çok azdı.

Anahtarları tavşan ayağının aşıvı bulunduga, zincirde buldular. Merdivenleri tırmandılar. Bff kat. Sonra başka bir kat daha. Ve sonra asma merdiven gibi bir merdiven daha çıktılar. Birinci anahtar kulenin oda kapısını açmadı. İkincisi kapıyı açtı. Üç elektrik feneri birden yuvarlak odayı araştırdı. Pis bir koku vardı.

Patrica Linton, hemen kapının önünde yatıyordu. Üzerinde bir battaniye vardı ve hiç kımıldamıyordu.

Anber korkuyla haykırdı.:

— Oh, Allahım! Ölmüş! Onu öldürmüş!

Pat'in yanına diz çökerek başını kaldırdı,

J. Bond'a işaret ederek:

— Soba, dedi. Gaz kokusu ile bayılmış. Dışarı götürün. Temiz havaya çıkartın. SON

SİCİM YAYINLARI TAKDİM EDER.

2 inci KİTABIMIZ

JAMES BOND TJN SON KİTABI ,

(YILDIRIM HAREKÂTI)

OPERATION THUNDERBALL.

AYBAŞINDA KİTAPÇILARDAN

İSRARLAİSTEYİNİZ...

F. 5 LİRA LAKE KAPAKLI

SİCİM YAYINLARI — ANKARA

TOPTAN SATIŞ YERİ:

POSTA KUTUSU 200

ÇIKARAN: HASAN AKKOYUNLU